Nisargadatta Maharaj

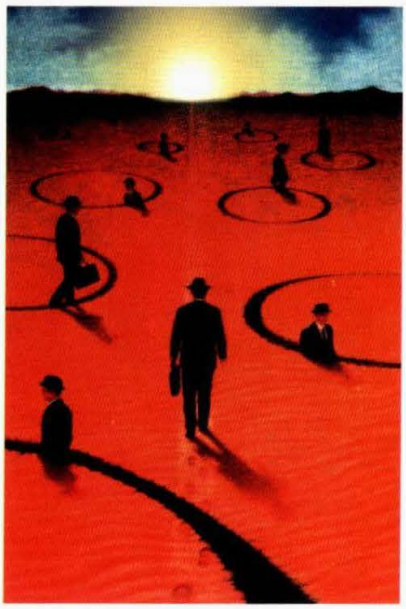

CONȘTIINȚA ȘI ABSOLUTUL

Sophia

"Chiar dacă vă veți zbate secole întregi căutând cunoașterea în exteriorul vostru, nu o veți obține. Lucrați asupra ideii "eu sunt", care este asociată cu corpul. Descoperiți imposibilitatea acestor identificări continue și tranzitorii, imposibilitatea acestei existențe clădite din minciuni, din trucuri meschine de care v-ați scârbit. Nu vă preocupați de stări elevate, nu căutați astfel de stări. Starea pe care o căutați, aceea de "a fi realizat", este aici neîntrerupt, este una cu voi. Când veți descoperi că sunteți ansamblul acestei manifestări, această splendoare divină, această bogăție uluitoare de ființe, veți uita de mica voastră prezență individuală. Îi veți uita existența pentru că voi sunteți acum Existența.

Înlăturați orice impunere, rămâneți liberi, nu vă cramponați de niște cadavre. Dacă simțiți totuși nevoia unei orientări, unei forme, gândiți-vă la aer. Deveniți spațiul, vântul, o adiere răcoroasă sau o tornadă năvalnică dacă doriți, dar înlăturați toate etichetele toate formele și numele, altminteri veți fi sugrumați de lanțurile acestora.

Meditați concentrându-vă atenția asupra atenției însăși, iar cel care meditează se va dizolva. Dacă veți avea o dorință profundă, de nestins, devorantă, de a-L cunoaște pe Dumnezeu, veți deveni una cu el. Aveți această credință și ceea ce sunteți, orice ar fi aceasta, se va transforma în Dumnezeu."

Tehnoredactare: Adrian Boda
Corectură: Alina Filip, Laura Stanciu

© 1999

Nisargadatta Maharaj

CONȘTIINȚA ȘI ABSOLUTUL

Traducerea:
Cătălin Buiu
Smaranda Dragoș
Paula Prisecaru

PARTEA ÎNTÂI

I

Maharajah: Unii dintre voi au vorbit despre ştiinţă. Spiritualitatea nu este însă ştiinţifică. Ştiinţa descoperă sau produce ceva nou, apoi arată cum se poate fabrica ceea ce s-a descoperit, cum se poate utiliza, conserva şi chiar cum se poate renunţa la acel lucru. Astfel, produsul devine cunoscut în mod perfect şi se poate spune că a fost creat ştiinţific.

Spiritualitatea însă se preocupă de noi înşine. Am apărut şi odată cu noi, a apărut şi Universul. De ce? Nu o ştim încă, dar cu toate acestea ne străduim să descoperim. Cine suntem noi, ce este Universul şi care sunt relaţiile noastre cu acesta? Deocamdată le ignorăm dar totuşi, adoptăm convingerile emise de unul sau de altul sau ne limităm la a crede ceea ce ne-au spus părinţii noştri "tu eşti aceasta, tu eşti aceea" şi astfel, sfârşim prin a fi legaţi de un domeniu raţional constituit doar din "se spune că...".

Conştiinţa de a fi aici, constatarea faptului "eu sunt" a apărut spontan. Ideea "noi suntem" este la fel de evidentă precum răsăritul Soarelui. Această existenţă, acest "a fi" este în sine o anumită experienţă. Înainte de naştere, experienţele n-au existat; acestea au apărut odată cu "eu sunt", cu această conştiinţă sau fiinţare în care încep toate experienţele.

Mai apoi descoperiţi că acest "a fi", această conştiinţă exprimată prin "eu sunt" este cauza tuturor bucuriilor şi suferinţelor. Ea da naştere de asemenea tuturor nevoilor voastre, iar la acest nivel al existenţei totul este inevitabil. Ce este oare această constatare "eu sunt", această cunoaştere interioară ce implică atâtea schimbări, nevoi şi exigenţe? Ce este această identitate? Pe aceasta trebuie să o găsiţi. Dacă vreţi să vă lămuriţi, puneţi întrebări dar numai despre acest subiect.

Vizitator: Nefiind nici corpul, nici gândurile înseamnă că

trebuie să descopăr ceea ce sunt cu adevărat. Poate fi considerată aceasta o experienţă interioară?

Translator: "Eu sunt", în sine, este experienţă şi cunoaştere.

V.: Când se atinge o anumită experienţă a lui "eu sunt", aceasta mă va conduce către o stare de pură existenţă continuă?

M.: Da, în cazul în care observaţi cu intensitate, atunci când înţelegeţi naşterea acestei pure existenţe şi apoi dispariţia ei prin dizolvarea în sursa din care a provenit.

V.: Să observăm?

M.: Folosiţi alt cuvând dacă vreţi. Cel care studiază observă că trezirea fiinţei faţă de această pură existenţă este eternă, deoarece voi sunteţi aici când ea apare, dar şi când dispare şi eraţi aici şi înainte ca ea să apară. Deci rămâneţi în această stare de "eu sunt".

V.: Când observ acest "eu sunt" apare deodată în mine o stare nouă, asemănătoare unui vis. Urmăresc să mă trezesc dar această stare de vis este mai putrnică.

M.: Ceea ce experimentaţi în acest "vis treaz" este produsul identificării conştiinţei voastre, a existenţei voastre cu ceea ce se petrece.

V.: Da, înţeleg.

M.: Conştiinţa voastră trebuie să observe atât starea treaza cât şi starea pe care voi o numiţi vis.

V.: Dar această lume este aici, izvorăşte din ea însăşi, apare.

M.: Cui? Conştiinţei!

V.: Dar când visez, eu nu pot spune că sunt treaz.

M.: Trebuie să descoperiţi despre care "eu" vorbiţi, care este "eu"-l ce afirmă că este conştiinţa.

V.: Acela pe care-l percep în mine.

M.: Chiar şi acesta va dispare, chiar şi în această stare conştientă de observare a lui "eu sunt" nu se va mai putea spune "eu văd" pentru că aici unde se vede nu mai există "eu". Acela nu mai dispune atunci de nici un instrument care să-i permită sa spună "eu".

V.: Nu puteţi decât să vedeţi visul, aşadar?

M.: Visul nu poate fi văzut decât de conştiinţa voastră, sau fiinţa voastră reală. În lumea în care voi trăiţi, doar semnificaţia şi eficacitatea acestei conştiinţe sunt considerate şi apreciate. Aceasta este deci mica conştiinţă care a creat întregul Univers. Ea

trebuie însă transcensă.

V.: Înțeleg. Toate lucrurile iau naștere în conștiință. Totul apare în prezența mea, în sânul lui "eu sunt".

Translator: Vă opresc pentru a aduce aici o precizare. Când Maharaj vorbește despre conștiință ("consciousness") atunci este vorba de acest sentiment de a exista, de această constatare a lui "eu sunt". Însă când vorbește despre prezență, conștiență ("awareness"), nu mai există nici un "eu". Aici este vorba de starea eternă.

V.: Conștiința este deci relativă, iar prezența este chiar Absolutul?

M.: Să ne străduim să definim mai bine acești termeni. Pura existență este cea care predomină dintotdeauna, iar în mod particular, atunci când conștiința se confundă cu sursa sa. Când conștiința nu mai există, singura care iese la iveală este această pură existență.

V.: Pura existență este continuă?

M.: Conștiința vine și pleacă, dar pura existență rămâne întotdeauna aici.

V.: Conștiința apare din sânul purei existențe?

M.: Da, ea este cauza și începutul dualității. Pentru a comunica între noi, utilizăm cuvintele. Nici una dintre aceste stări însă nu poate fi exprimată în cuvinte pentru a fi transmisă. Aceasta este imposibil.

De ce dispunem noi în acest caz? Doar de conștiință. Eu sunt această conștiință care-și creează propria lumină, propriul său câmp mental luminos. Nu sunteți nimic altceva decât aceasta - Chit Bhaskar - această existență primordială, luminoasă, prima revelație "eu sunt". Voi nu o resimțiți nici cu corpul, nici cu sufletul, ea pur și simplu există.

Soarele nu se vede încă pe cer, dar de îndată ce se ivește o rază de a sa, întregul univers este luminat. De asemenea, această apariție a lui "eu sunt" este aici și astfel totul devine iluminat.

V.: Este ca o explozie.

M.: Numiți-o cum vreți, însă fiți convinși că așa este. O singură scânteiuță poate provoca instantaneu o explozie uriașă, iar cauza rămâne mereu acea mică scânteie. În mod analogic, cauza lumii voastre este acest minuscul "eu", din cauza lui a apărut

acest Univers. Revelația "eu sunt" nu are nici o formă, nici o dimensiune și nici dorințe, ea este doar existență.

Prima manifestare este deci Chit Bhaksar, lumină a cărei substanță este însăși revelarea existenței. I se mai poate da și un alt nume - Chidakash, liniștea imensă, fără formă, fără structură, cu alte cuvinte spațiul, care este consecința existenței voastre Chidakash.

Când existența voastră (Chidakash) este iluminată de Chit Bhaskar, atunci universul manifestat apare sub forma lui Mahadakash. Relația dintre aceste două noțiuni este aceea de părinte-copil.

Lumea vizibilă ia naștere datorită luminozității ființei voastre și a spațiului în care această ființă există. Acela care se stabilește ferm în această existență, în acest Mahadakash, unde se reunesc spațiul, lumina, cunoașterea în tot ceea ce există, acela este cu el însuși. Totul ia naștere în el și astfel își descoperă adevărata identitate. Aici trebuie să ajungeți cu înțelegerea despre voi înșivă!

Cel care are revelația propriei sale identități nu se va mai alătura spiritualității speculative, care nu caută altceva decât să producă bani. El nu se va mai îndoi de ceea ce știe, pentru că el cunoaște deja adevărata valoare a tuturor lucrurilor. Cel care a înțeles că întregul univers a fost creat din propriul său spirit nu-și va bate joc de adevărata spiritualitate, deoarece el știe că totul este el sau el este în toate.

V.: Întregul univers a fost creat...?

M.: Da, universul este creația sa. Aici trebuie ca engleza mea să corespundă exact cu engleza voastră, altfel nu veți înțelege corect. Universul nu a fost produs, creat de cineva anume, ci a apărut din el însăși, din conștiință și deci el nu are cauză.

Ați citit și ați studiat Evangheliile, însă acest aspect particular al existenței este oare menționat? Cu siguranță că a fost, dar în termeni ascunși.

V.: Când citiți cuvintele rostite de Isus "fiți una cu Tatăl", când mai spune "Dumnezeu, Universul, oamenii și eu, nu suntem decât Unul", mă gândesc că reprezintă același lucru.

M.: Ați "rumegat" bine aceste lucruri? Ați digerat și apoi ați asimilat bine cuvintele lui Isus?

V.: La început am înțeles greșit și aceasta mi-a creat probleme.

M.: Cu siguranță că n-ați înțeles nimic, voi încă nu v-ați hrănit cu acele cuvinte, nu le-ați asimilat înțelesul.

V.: Dar în ultimul timp am reluat Evangheliile și le-am citit cu alți ochi. Am văzut că în esență, nu există nici o diferență între ceea ce a spus Isus și ceea ce spuneți dumneavoastră.

M.: Aceeași idee există și în budhismul zen. Ați întâlnit-o cumva și în lucrările budhiste pe care le-ați citit?

V.: Da.

M.: Oare dacă ați fi descoperit adevărul despre natura voastră ultimă, în Evanghelii sau în budhism, ar mai fi fost nevoie să veniți până aici?

V.: Într-adevăr, nu.

M.: Isus, Buddha, Allah, Zen-ul, toți au vorbit despre mine, despre existența mea, despre sufletul meu. Sunteți de acord că toți au analizat existența?

V.: Existența cui?

M.: Existența mea. Care avatar mai vorbește la fel ca mine? Krishna, da, el de asemenea, vorbește de mine. În Baghavatgita a spus "Toate ființele sunt încarnări ale divinului" sau, cu alte cuvinte, singura care contează este conștiința mea. Oricare ar fi cel creat, o pasăre, o furnică, conștiința este cea care prevalează. Toate creaturile sunt eu, toate sunt însă numai o parte din mine însumi.

Acestea fiind zise, dacă veți avea vreodată de gând să beneficiați de un anumit lucru prin descoperirea adevăratei dumneavoastre identități, fiți siguri că nu o veți putea face niciodată.

V.: Trebuie deci să considerăm această cunoaștere supremă ca fiind fără valoare!

M.: Dacă aveți convingerea că puteți trage vreun profit din această înțelegere, dacă doriți sa achiziționați vreun lucru făcând un oarecare demers, va trebui să abandonați de îndată pentru că nu vă veți atinge niciodată scopul.

Acum o sută de ani de ce dispuneați voi oare pentru a exista, de ce instrument anume?

V.: Îl cunoașteți cumva dumneavoastră?

M.: O, da!

V.: Este important să-l știm și noi?

M.: Absolut. Este foarte, foarte important.

V.: De ce?

M.: Pentru că reprezintă baza, originea a tot ceea ce există.

Vedeți, voi toți ați venit din țări îndepărtate pentru a vă reuni aici în speranța descoperirii cunoașterii, a unei științe importante și precise, însă eu vă vorbesc despre ceea ce nu cunosc, despre ceea ce nu știu.

Translator: Maharaj vorește aici din punctul de vedere al unicei prezențe, acolo unde nu mai există nici măcar sensul lui "eu sunt".

V.: Mi-ați vorbit despre un lucru pe care nu-l știți?

M.: În starea supremă de conștiință nu mai există nici un "eu", nici o cunoștință memorată. Această foame de cunoaștere care vă animă trebuie să fie înlocuită cu devorarea teamei de moarte, în mod continuu, până ce ea se potolește. Această teamă de moarte este produsă de aviditatea de a trăi, de dorința prelungirii acestui avantaj prețios de a supraviețui. Cine-l poate numi avantaj? Evident că numai conștiința corporală.

Nu veți putea fi liberi decât atunci când această foame se va potoli, epuizând în totalitate frica de moarte. Esența acestei frici este prelungită de acest "eu sunt". În acest moment chiar "eu sunt" întreține teama voastră. Trebuie să scăpați definitiv de ea.

V.: Vreți să spuneți că ideea de "eu sunt" implică în același timp ideea că într-o zi, eu nu voi mai fi. Dacă n-aș fi existat niciodată, n-ar mai fi existat nici teama?

M.: Nu este așa. Să vă fie clar. De îndată ce urmăriți, de îndată ce vă străduiți să vă stabiliți în ființa voastră proprie, acest proces se armonizează. El devine din ce în ce mai pur și în puritatea sa ultimă "eu sunt" dispare, se dizolvă și în acest caz ce mai poate el genera? Înțelegeți voi semnificația următoarei afirmații: timpul a înghițit, a digerat, a omorât timpul?

V.: Este o creștere, o dezvoltare, un proces.

M.: Sunteți născuți din cuvinte sau cuvintele se nasc din voi? V-am vorbit mai înainte de Chidakash, rezultanta existenței voastre. Din sânul existenței voastre, acest spațiu a apărut instantaneu, dar nu este Chidakash, acest cuvânt i-a fost dat mai târziu pentru a vă ușura înțelegerea.

Pentru un Jnanin, un înţelept, martorul pur, cunoaşterea care apare nu poate fi decât universală. Noi am folosit până acum termeni ca: sensul de a fi, conştiinţa de a exista, existenţă, însă pentru un Jnanin nu mai subzistă nimic individual, nu poate exista mai puţin decât ansamblul a ceea ce este. În universul meu nu mai există problema naşterii şi a morţii. Găsiţi voi astfel de învăţăminte în Evangheliile voastre?

V.: Da, în cuvintele rostite de Isus.

M.: Ce vă aduc aceste cuvinte? Ele vă revelează acest adevăr: voi sunteţi.

V.: Isus nu vă spune că nu sunteţi nimic, vă spune întotdeauna că sunteţi ceva. El nu merge dincolo de "eu sunt". Există mereu cele trei aspecte ale guna-elor (cele trei calităţi ale lumii manifestate: inerţie, echilibru, activitate).

M.: În stadiul iniţial, da. Dar când citiţi cuvintele lui Isus, le citiţi ca pe propria voastră poveste? Le citiţi ca pe nişte informaţii ce vă privesc, revelaţii asupra voastră înşivă? Trebuie să le citiţi ca şi cum vi s-ar aplica vouă înşivă.

Tocmai v-am spus că toate comentariile făcute de Allah, Buddha şi Isus Christos, tot ceea ce a fost scris nu se raportează decât la mine.

V.: Pentru a înţelege cred că e necesar să citesc ceea ce aţi amintit dumneavoastră.

M.: Citiţi-le şi făceţi-le să corespundă cu propriile voastre cunoştinţe, comparaţi-le cu ceea ce voi ştiţi deja.

V.: Am convingerea că învăţăturile lui Isus pot fi comparate cu Bhakti-yoga.

M.: Bhakti-yoga înseamnă a iubi sau a fi devotat faţă de propria voastră natură veritabilă, înseamnă să te unifici cu ea. Adorarea trebuie dirijată către originea voastră şi trebuie să deveniţi una cu ea.

V.: Să ne abandonăm lui Dumnezeu.

M.: Ca şi cum Dumnezeu ar fi diferit de voi?

V.: Da, înţeleg. Aici cădem în dualitate. Există totuşi o diferenţă între afirmaţiile lui Isus şi ceea ce spuneţi dumneavoastră, dar în final este acelaşi lucru.

M.: Da, în afirmaţiile sale Isus a folosit cu înţelepciune anumite modalităţi de a atrage şi fiinţele ignorante, dar în final îi

va conduce tot la advaita, la starea de non-dualitate.

V.: Am avut nevoie de devoţiune. Am urmat-o îndelung, apoi într-o bună zi am descoperit că nu era calea mea, iar în prezent am adoptat-o pe cealaltă, Jnana, cunoaşterea.

M.: Pentru a urma Jnana Yoga trebuie să o înţelegeţi şi să înţelegeţi ceea ce este de înţeles. Cunoaşterea "voi sunteţi" înseamnă "cunoaştere universală". Astfel, este "calea" cunoaşterii pentru că aşa vreţi să o numiţi, cu toate că , de fapt, nu există nici un drum, nici o cale.

V.: Totuşi, mi se pare că scrierile sacre ne propun mai multe căi, acordându-i astfel fiecăruia posibilitatea de a se uni cu el însuşi.

M.: Unul cu Isus sau cu mine însumi? Ce înţelegeţi prin "el însuşi"?

V.: Aţi citit în Evanghelii "să deveniţi una cu Dumnezeu", "fiţi una cu Tatăl" dar de îndată ce aceasta se realizează, noi suntem una şi cu noi înşine. Scrierile sacre nu enunţă chiar aşa, dar în esenţă ele semnifică aceasta.

M.: Există cineva care a înţeles subiectul dezbătut astăzi şi se simte în stare să-l transmită unei alte persoane în acelaşi limbaj pe care l-am utilizat eu?

V.: Da.

M.: În acest caz, care a fost primul lucru pe care vi l-am spus astăzi şi care a fost răspunsul dumneavoastră?

V.: Nu-mi mai amintesc. Am uitat.

M.: Dacă l-aţi uitat, cum vreţi să-l transmiteţi mai departe?

V.: Nu este important să ne amintim cuvintele.

M.: Cum veţi fi în stare să transmiteţi exact ceea ce s-a spus aici?

V.: Eu sunt această cunoaştere. O simt în interior, iar dacă alţii mă cred sau nu, aceasta nu mă priveşte pe mine.

M.: A reuşit credinţa vreodată să vă aducă la scopul dorit? Ceea ce aţi învăţat astăzi, această cunoaştere a ajuns la "voi acasă", în profunzimile fiinţei voastre? Este ea în voi?

V.: Aceasta este ceea ce simt.

M.: Continuaţi să simţiţi, nu-i aşa? Continuaţi să credeţi în senzaţiile corpului?

V.: Nu.

M.: Să nu gândiţi că sunteţi în afara corpului. Este necesar să fiţi, fizic, aici. Vă amintiţi că trebuie să vă întoarceţi în ţara voastră, în Olanda?

V.: Da.

M.: În ceea ce priveşte natura voastră reală să aveţi aceeaşi convingere şi anume că această existenţă este adevăratul vostru lăcaş. Fiţi siguri de aceasta, aşa cum sunteţi siguri de necesitatea întoarcerii voastre în Olanda.

Împregnaţi-vă de această convingere şi apoi întoarceţi-vă în ţara voastră. Dăruiţi-vă tuturor activităţilor necesare pentru a vă câştiga existenţa, dar să nu cedaţi decât acestei revelaţii, să nu fiţi copleşiţi decât de această evidenţă. Nu vă rugaţi decât la aceasta, abandonaţi-vă Sinelui. Uniţi-vă cu Acesta şi nu cu altceva, pentru că totul nu este decât creaţia Acestuia.

Această evidenţă "eu sunt" este Guru-l vostru. Atâta timp cât va fi lumină, atât timp cât în voi va exista această scânteie, voi veţi şti că sunteţi acolo, veţi şti că "voi sunteţi".

Orice s-ar întâmpla, voi persistaţi în dorinţa de a trage anumite avantaje din venirea voastră aici. Dincolo de realizarea "eu sunt" nu există nici un Dumnezeu, nu există nimic. Totul este aici în această prezenţă conştientă. Înaintaţi în viaţă cu această fermă convingere "eu sunt şi totul sunt eu".

Nu criticaţi, nu combateţi celelalte religii, nu criticaţi credinţa altora. Dacă ei sunt convinşi că astfel se ajută pe ei înşişi, lăsaţi-i liniştiţi.

Nu le vorbiţi despre aceste lucruri decât dacă vin şi vă pun întrebări, altfel atitudinea voastră va fi identică cu cea pe care o reproşaţi altora. Atâta timp cât vă supuneţi ideilor "aceasta este bine, aceasta nu este bine, aceasta este de făcut, aceasta de evitat", voi veţi continua să urmaţi o religie, să vă supuneţi unui ritual. Când veţi fi conştienţi de toate acestea, depăşiţi toate aceste concepţii şi stabiliţi-vă numai în fiinţa voastră reală.

Deţineţi în momentul de faţă această convingere, această putere de înţelegere? Care este cauza plăcerilor şi suferinţelor voastre?

V.: Vreau mai întâi să vă pun o întrebare. Creierul nu este el un liant între starea de ataşament faţă de corp şi starea supremă de conştiinţă?

M.: Creierul este un obiect, este un derivat al hranei pure spre a fi consumat de către conştiinţă.

V.: Aici, toată lumea răspunde mereu "Da, Maharaj, înţeleg, aveţi dreptate", eu însă vreau un răspuns precis. Să presupunem că la întoarcerea mea, avionul se prăbuşeşte, că eu nu mor, dar voi avea câteva leziuni cerebrale şi atunci îmi va fi imposibil să mai am putere de înţelegere!

M.: De acord, creierul dumneavoastră este distrus, dar aceasta înseamnă că sunteţi cu adevărat mort?

V.: Mă străduiesc să înţeleg dar... Sunt precum cel care învăţând alfabetul a, b, c, d, a ajuns la mijloc, iar creierul nu mai funcţionează. Cum aş mai putea termina de învăţat ceea ce mi-am propus?

M.: Să presupunem că un om a fost operat. Este anesteziat şi apoi moare. Va şti el că moare? Ce importanţă poate avea că acest corp nu mai funcţionează, că nu mai respiră? Tu nu eşti acest corp.

V.: Aceasta presupune că atunci când voi muri voi atinge starea supremă de conştiinţă?

M.: În orice caz un lucru este sigur, acum că ai auzit aceste cuvinte, în caz de moarte, corpul tău subtil va merge drept în eternitate. Aceasta se va petrece, implantarea este făcută. Îţi dau acest răspuns pentru că încă îţi este teamă de moarte şi acest răspuns este destinat doar ţie, nu şi altora.

V.: Nu de moartea corpului îmi este teamă.

M.: Exact! Este doar din cauza acestui corp fizic tranzitoriu, că moartea vă ameninţă şi vă este teamă că eu nu acord decât o revelare incompletă acestui corp-intelect. Dar puterea de înţelegere a fost implantată în forma ei cea mai subtilă în corpul vostru şi chiar dacă acesta moare, această revelaţie se va dezvolta. Ea vă va ajuta să creşteţi către eternitate.

V.: Puteţi să ne faceţi un comentariu despre destinul corpului subtil?

M.: Din moment ce nu sunteţi conştienţi de naşterea voastră, cum mai poate exista întrebarea despre moarte sau despre starea de dincolo de moarte?

II

Maharajah: Chiar înainte să-şi abandoneze corpul, Guru-l meu mi-a zis: "ai încredere în mine, tu însuţi eşti Absolutul, cel mai înalt nivel. Nu pune aceste cuvinte la îndoială, ai încredere în această revelaţie, ea este mai presus de toate, expresia adevărului, acţionează deci în consecinţă".

Vizitator: Practic ce aţi făcut?

M.: Nu mare lucru. Mi-am continuat viaţa în mod obişnuit îndeplinind activităţile care îmi permiteau să-mi întreţin familia, dar de îndată ce aveam un moment liber, cu spiritul deschis, aveam obiceiul să-mi amintesc de Guru-l meu şi de cuvintele sale. Apoi Guru-l meu a atins Maha-Samadhi, cu alte cuvinte şi-a părăsit corpul, iar eu m-am susţinut raportându-mă atât la ceea ce el mi-a spus, cât şi la intensitatea cu care mi-a spus. În cazul meu aceasta a fost suficient.

V.: Dragostea şi sprijinul Guru-lui erau în dumneavoastră şi de aici aţi putut extrage forţa cuvintelor şi protecţiei sale.

M.: Oricare ar fi cuvintele pronunţate de Guru-l meu, ele exprimă numai adevărul, iar adevărul transmite doar adevăr. Dar n-a fost nimic în mod special, totul s-a născut spontan prin puterea mea de înţelegere şi astfel am obţinut cunoaşterea realităţii.

V.: Chiar dacă Guru-l dumneavoastră nu a participat în mod deliberat la trezirea dumneavoastră spirituală, a existat totuşi o colaborare!

M.: Puteţi spune ceea ce vreţi. Tot ceea ce mi-a fost destinat trebuia să se petreacă şi s-a petrecut. Cum şi de ce a sosit aceasta, eu nu pot spune! Nu am făcut nimic având un scop anume. Nu am avut nevoie să mă izolez, iar când mi s-a întâmplat să fiu total interiorizat, aceasta s-a produs de asemenea spontan.

V.: Aceata înseamnă că nu aţi făcut niciodată eforturi?

M.: Credeţi sau nu, eu nu am făcut absolut nimic. Nu m-am supus la nici un efort, ba mai mult, nu m-am îngrijorat niciodată să ştiu dacă voi deveni într-o zi un realizat. Aceasta nu mă interesa. Guru-l mi-a spus: "ai chiar identitatea lui Atman, a lui Dumnezeu, a Supremului" şi apoi şi-a abandonat corpul. Am avut o încredere totală în cuvintele sale, iar puţin mai târziu totul a survenit spontan. În mine se producea o transformare continuă. Cuvintele Guru-lui nu se pot baza niciodată pe ignoranţă, ele sunt însăşi adevărul. Nu aveam decât această alternativă: fie să realizez întreaga forţă conţinută în aceste cuvinte ale Guru-lui meu, fie să mor.

După dispariţia lui nu ştiam deloc ce trebuie să fac mai departe, dar mi-am luat obiceiul de a-mi aminti timp de ore întregi vorbele şi sfaturile sale. Nu am participat vreodată la nici o discuţie în ce priveşte învăţăturile sale.

V.: Pronunţaţi intens mantra pe care v-a dat-o?

M.: O ascultam continuu. Nu practicam Japa (recitarea continuă a unei formule, asemănătoare cu recitarea numelui lui Isus în isihasm), ascultam doar cum Japa se derulează în interiorul meu. Există un verset al sfântului Tukaram, care spune: "Rezultatul este determinat de puterea credinţei".

V.: Putem spune că doar credinţa singură este eficientă?

M.: Calitatea rezultatului va corespunde intensităţii credinţei investite, ceea ce înseamnă că este vorba de evoluţia acestei Japa interioare sau de orice altceva ar fi.

V.: Şi această credinţă este fără cauză?

M.: Cauza sa primordială este certitudinea că "eu sunt".

V.: Această cunoaştere "eu sunt" provine din sattva (armonia interioară)?

M.: Această cunoaştere "eu sunt" este anterioară chiar şi formării celor cinci elemente. Absolutul nu ştie că este. Un eveniment nu poate fi perceput decât pornind de la apariţia lui "eu sunt". Trebuie să fii conştient, cunoscător, pentru ca în acest conştient să fie perceput cunoscutul.

De exemplu, să presupunem că un bărbat viguros, perfect sănătos, se culcă, iar apoi se trezeşte bolnav, cu febră. Cum îşi poate el explica cauza? El nu ştie nimic, el doarme!

Absolutul, de asemenea, nu are nici o noţiune de a fi sau de a fi fost. Abia când, în mod spontan, apare noţiunea "eu sunt" e posibil să se tragă concluzia: Absolutul este sau a fost. Singurul element care ne permite cunoaşterea unui anumit lucru, indiferent care ar fi acesta, este tocmai prezenţa lui "eu sunt". Guru-l meu mi-a spus că acest principiu, Absolutul, ce nu se cunoaşte pe el însuşi, reprezintă adevărata mea natură. Mi-a fost dat să descopăr această realitate şi de acolo vă vorbesc, de la acel nivel. Şi este întrutotul adevărat că nu există nici o dovadă că aş fi sau că am fost. De obicei, căutătorii adevărului urmează o cale spirituală pentru a obţine ceva anume sau pentru a-şi îndeplini ţelul. Meditam astfel ore întregi la "cum se produce oare faptul că mă basculez şi dispar în Mine însoţit de tot acest univers, de tot acest mare joc cosmic?"

Înainte să-l cunosc pe Guru-l meu, în urma unor numeroase discuţii cu persoane religioase, mi-am jurat să nu mă las vreodată convins de ceva, de nici o fiinţă umană. Când am venit, aici un prieten mi-a zis: "Să mergem să vedem un înţelept, nu locuieşte prea departe". Eu am răspuns că nu vreau. Prietenul meu a insistat însă: "Nu te va costa nimic, iau totul pe cheltuiala mea". Şi a cumpărat ghirlande şi chiar un dotti nou pentru mine şi o cămaşă, după care am plecat într-acolo. Guru-l mi-a spus o mantră, mi-a cerut să închid ochii şi m-a iniţiat. Cum şi după un anumit timp, mi-a spus: "Haide, deschide ochii". Când i-am deschis, mi-am dat seama că mi-am încălcat jurământul făcut, şi din acel moment am devenit un alt om, cu totul nou.

În 1932 am cumpărat două cărţi de filozofie. M-am străduit să le citesc, dar nu am reuşit să le înţeleg. Le-am învelit atunci într-o hârtie şi le-am aranjat pe o etajeră. În 1934, la câteva luni după ce am fost iniţiat de Guru, prietenul care îmi făcuse cunoştinţă cu el, m-a invitat în satul său şi mi-a cerut să expun conţinutul celor două cărţi de filozofie pe care le parcursesem în urmă cu doi ani. Cu toate că atunci nu le înţelesesem, am putut foarte uşor să le explic. Totul s-a produs spontan.

V.: Ce s-a produs în timpul acestor câteva luni, între perioada iniţială şi cea în care aţi fost în stare să explicaţi cărţile de filozofie?

M.: Totul s-a produs în mod natural. Cum se explică aceasta?

Este ca şi cum mi-ai cere, făcând abstracţie de gândurile mele, să spun cum am obţinut această formă corporală! Se spune că Universul a cunoscut numeroase disoluţii. Cum se face că, deşi au fost atâtea, nici una nu m-a atins? Existenţa mea, indiferent ce aş fi sau nu aş fi, a rămas imuabilă. Existam, dar nu în acest fel, şi niciodată nimic nu m-a atins.

V-am cerut azi dimineaţă să vă obişnuiţi odată pentru totdeauna să percepeţi această prezenţă a voastră înşivă aşa cum este ea: fără formă, fără structură. Corpul vostru este aici, dar conştiinţa, existenţa, nu are nici o formă. Sprijiniţi-vă ferm pe această evidenţă, bazaţi-vă comportamentul pe această realitate. Când veţi transforma în obişnuinţă faptul de a vă simţi precum Brahma, veţi deveni Brahma.

Anumiţi yoghini absorb în fiecare zi puţin venin de şarpe. Într-o zi, corpul lor devine saturat de venin, şi atunci, nici o muşcătură de şarpe nu mai are efect asupra lor.

În mod identic, însuşiţi-vă ascultarea mantrei "Brahmasmi" ("Eu sunt Brahman") şi, realizând-o, o veţi absorbi, o veţi asimila. Dacă practica voastră e continuă, în timp veţi deveni Brahman. Nu există nici o îndoială, veţi deveni Brahman, veţi transcende moartea, care nu va mai avea nici o puterea asupra voastră.

Din nefericire, nu aveţi nici o convingere interioară, nici o încredere, voi vă târâţi, mergeţi de colo-colo, vă rătăciţi. Aţi vizitat toţi Guru-şii despre care aţi auzit vorbindu-se. Pe fiecare l-aţi întrebat câte ceva, şi ceea ce ei v-au răspuns este adevărat. Unul spune adevărul, celălalt, de asemenea. Toată lumea este justă, iar în concluzie, voi sunteţi mereu la zero. Trebuie să vă opriţi undeva. Oricare ar fi lucrul care vi se spune, trebuie să îl asimilaţi profund, să deveniţi cu toată convingerea voastră ceea ce vi s-a spus.

Guru-l meu a trăit în austeritate mult timp, iar în final a atins Adevărul. El mi-a zis mai târziu: "Eu doresc să vă dăruiesc Adevărul, însă nu este necesar ca voi să îndurati toate renunţările pe care eu le-am îndurat. Acum ştiu de ce am urmat toate aceste asceze şi vă dau în mod direct cunoaşterea Adevărului, fiţi una cu acesta."

Iată de ce, de obicei, eu nu vă sfătuiesc să realizaţi nici o asceză, cel mult vă sugerez să realizaţi Nama Japa sau meditaţie.

Să presupunem că sunteţi un bucătar. Aţi preparat totul, şi apoi vă aşezaţi să priviţi cum se face mâncarea. La fel, suflul vital trebuie să fie ocupat în mod continuu cu recitarea mantrei. Voi sunteţi un simplu observator, lăsaţi suflul să recite fără încetare mantra. Dacă veţi realiza această practică, veţi auzi recitarea producându-se în mod automat în corpul vostru. Chiar dacă vă veţi astupa urechile cu degetele, veţi auzi repetarea mantrei prin degete. Dacă dorinţa voastră de a ajunge la Adevăr este intensă, atunci rezultatul va fi rapid.

Atunci când mă ocupam de comerţ, eram foarte interesat de astrologie şi de preziceri. În fiecare lună îmi făcem horoscopul pentru a şti cum să mă comport, cum să îmi conduc afacerile, etc. Mai târziu, când am atins Absolutul, am renunţat la toate acestea, deoarece am înţeles că nu mai există viitor pentru mine. Eu exist mereu, în eternitate. Viitorul nu mă mai poate afecta în nici un fel, chiar dacă survine disoluţia universului în neant, deoarece eu experimentez deja această stare. Eu nu mai depind de lume, nici de univers, ci lumea, universul întreg depind de mine. Atunci la ce mi-ar mai fi folosit prezicerile?

Iată de ce vă întreb mereu: drept cine mă luaţi? Ce identitate îmi atribuiţi? Cum mă judecaţi? Acestea sunt întrebările pe care vi le pun. Voi vă cultivaţi numeroase convingeri: că aţi avut o succesiune de naşteri, că aţi mai avut reîncarnări în trecut, etc. Voi credeţi în toate aceste poveşti.

Eu nu cred în nici una.

Eu ştiu că nu am fost niciodată, că acest sens al lui "eu sunt" nu s-a produs niciodată în mine, ci mai degrabă el a apărut. Cum? Prin ignoranţă. Şi ce este ignoranţa? Acest corp, prin ignoranţă, această cunoaştere a lui "eu sunt", a luat fiinţă. Din ce este compusă naşterea? Din ignoranţă. De aceea eu afirm că nu am cunoscut naşterea. Vă întreb care este identitatea voastră? Prin ce identitate vă definiţi voi? Căutaţi, găsiţi, ce sunteţi voi?

Eu nu sunt un înţelept care s-a născut, eu sunt un înţelept nenăscut. Oricare ar fi marii gânditori, înţelepţi sau Mahatma-şi care mă vizitează, eu nu am nici o lecţie de învăţat. Nu trebuie să studiez, să mă pregătesc înainte de a vorbi, oricare ar fi subiectul abordat, pentru că ştiu că ei toţi sunt copiii unei mame sterile. Îi respect pe toţi, dar ştiu că acest lucru nu este decât un spectacol,

o simulare.

V.: Noi nu cunoaştem încă acestă nevoie imperioasă de a căuta Adevărul. Ce trebuie să facem pentru a o dezvolta?

M.: Un răspuns trebuie să fie dat, pentru aceasta s-au spus atâtea lucruri. Numai că ceea ce este, oricare ar fi numele său, nu are existenţă. De ce să mai vorbim atunci când totul este iluzoriu!

V.: Şi totuşi, ne-aţi cerut să punem întrebări, de ce? Cunoaşterea poate fi transmisă când rămânem tăcuţi şi liniştiţi, de la spirit la spirit? La început ne-aţi cerut să punem puţină viaţă în opiniile noastre, şi când suntem liniştiţi, ne cereţi să ne punem ignoranţa în discuţie!

M.: În fine, ce este cunoaşterea? Ea nu se poate naşte decât în sânul ignoranţei. Ignoranţa este mama cunoaşterii.

V.: De vreme ce noi toţi suntem Absolutul, care este diferenţa între a căuta sau nu Adevărul?

M.: Ceea ce voi spuneţi, aţi mai auzit spunându-se în alte împrejurări. Afirmaţia voastră este pur teoretică sau aceasta implică că voi aţi atins acea stare? Puneţi această întrebare din starea de uniune cu Absolutul?

V.: Nu, numai din ignoranţa mea.

M.: Cum puteţi spera să înţelegeţi de la nivelul ignoranţei o stare atât de înaltă, elevată, ca cea a Absolutului? Trebuie să deveniţi Absolutul. Amintiţi-vă întotdeauna cu care identitate puneţi o întrebare, care este relaţia între voi şi intelectul care a formulat întrebarea? Cine dă viaţă? Voi daţi viaţă intelectului sau intelectul vă dă vouă viaţă? Care este cauza primordială? Sunteţi voi intelectul?

V.: Mi se pare că sunt intelectul.

M.: De ce ar trebui să-mi dau osteneala să răspund la o anumită întrebare ce provine de la nivelul intelectual? Nu vreau să lămuresc decât întrebările apărute de la nivelul conştient, din prezenţa în sine, de la nivelul cunoaşterii, şi nu de la nivelul mental.

Tu de unde vii, de ce vii aici, cine te-a trimis?

V.: Eu vin din Germania. Am urmat un curs la Ganeshpuri, şi acolo am întânit un alt german, care mi-a vorbit de dvs., şi aceasta m-a interesat în mod deosebit, căci nu mai auzisem vorbindu-se de dvs.

M.: Câte zile aţi practicat meditaţia acolo?

V.: Zece zile.

M.: Ne puteţi spune câteva lucruri despre această experienţă? Ce beneficiu aţi obţinut prin practica meditaţiei?

V.: Nu ştiu încă, mă străduiesc să continui practica, dar sunt încă un începător.

M.: Practica în sine o consideraţi benefică?

V.: Probabil că da. Pot pune o întrebare? Aţi spus mai devreme că este inutil să mergi din ashram în ashram să aduni o mulţime de cunoştinţe şi că trebuie să te stabileşti într-un loc. Alegerea locului este importantă? Cum poţi găsi locul în care este bine să rămâi?

M.: Este locul în care aveţi revelaţia că existaţi.

V.: Cum să găsesc locul în care "eu sunt"?

M.: Întorcându-te la cum ai fost făcut.

V.: Cum aş putea fără memorie?

M.: Faceţi ce vreţi, dar mergeţi acolo. Ishvara sau Dumnezeu este produsul Maya-ei, iluzia conştiinţei voastre, şi Maya este această certitudine de a exista.

Un copil se naşte. Până la o anumită vârstă, părinţii îi sunt indispensabili. Mai târziu, copilul creşte, iar părinţii nu mai au nici o utilitate. Rămâneţi cu amintirea că aţi avut părinţi, dar în afară de aceasta, ce vă pot ei aduce? Din momentul în care copilul se ţine pe picioarele sale, importanţa părinţilor scade, şi de îndată ce el îşi poate asigura subzistenţa, părinţii devin inutili.

În mod similar, suportul vostru este ignoranţa, şi ea cere existenţa unui Dumnezeu la care să vă puteţi ruga, pe care să-l puteţi adora pentru ca el să vă ghideze, să vă acorde graţia Sa şi să vă protejeze. Dar până când? Până în ziua când vă veţi stabili adevărata voastră identitate: "Eu sunt". Când vă veţi fixa în această prezenţă a voastră, toţi aceşti Dumnezei îşi vor îndeplini misiunea şi la fel precum bătrânii părinţi, ei nu mai pot servi la nimic. Ei şi-au trăit timpul lor şi vor pleca.

Devenit adolescent, copilul lucrează, nemaiavând nevoie de nici un ajutor din partea părinţilor. În mod similar, noi trecem prin ignoranţă pentru a ne stabili în cunoaşterea de a fi, apoi această cunoaştere este transcensă, iar noi atingem Absolutul. Odată stabiliţi în Absolut, această noţiune de a fi "eu sunt" dispare.

V.: Atunci, ceea ce simţim faţă de Guru este asemănător cu ceea ce simţim faţă de părinţi. Dacă rămân ignorant, Guru-l este un tată spiritual, dar devenit matur spiritual, rămâne doar respectul, iar persoana Guru-lui dispare?

M.: Cât timp aveţi nevoie de un Guru? Atât timp cât voi gândiţi "eu sunt ca şi acesta sau ca şi acela". Odată stabiliţi în prezenţa voastră reală, apoi transcenzând această prezenţă, nu mai e nevoie de un Guru.

V.: Ajuns la această etapă, nu mai rămâne decât dragostea şi respectul pentru Guru, precum cea pentru părinţi, nu-i aşa?

M.: Trebuie să verificaţi voi înşivă ceea ce reprezintă această etapă. Este imposibil de transmis sau de exprimat ceea ce ar reprezenta experienţa voastră despre Absolut.

V.: Dar care vă sunt acum sentimentele faţă de Guru-l dvs.?

M.: Ce nevoie mai este de sentimente? Nu este vorba de sentimente. Acestea nu există decât la nivelurile inferioare. Veţi avea nevoie de toate acestea atât timp cât această foame de a exista, de a fi, vă stăpâneşte. Când această foame, acest "eu vreau să fiu" este satisfăcut, unde mai apare necesitatea de a avea sentimente faţă de un guru sau altcineva?

V.: Nu mai există, este doar o amintire?

M.: Aici nu mai e loc pentru amintire, numai la nivelurile inferioare întâlnim imagini, devoţiune, etc.

V.: Atunci noi suntem încă ataşaţi acestor niveluri, dar este oare suficient să le abandonăm?

M.: Nu este vorba de a abandona. Când veţi fi satisfăcuţi pe deplin de acest apetit existenţial, nici nu veţi şti că sunteţi. Atunci ce devine această nevoie de a şti dacă resimţim anumite sentimente faţă de Guru? Nu mai aveţi cunoaşterea de a fi. Cine trăieşte devoţiunea şi către cine se îndreaptă ea în acest caz? Nu mai rămâne nimic.

V.: Nu mai e decât lumină.

M.: Lumina, declară ea oare că este lumină? De obicei noi acordăm o enormă atenţie foamei şi setei. Să presupunem că principiul "eu sunt" nu ar exista aici. Ceea ce numiţi "voi" nu este aici, şi atunci ce ar deveni problema de a vă potoli setea? Pentru a vă satisface, pentru a vă descoperi existenţa, voi aveţi toate aceste instrumente diverse şi această mulţime de prieteni:

Dumnezeu, devoţiune, ritualuri, etc.

O dată ce v-aţi potolit foamea, voi nu vă veţi lansa din nou în acest joc!

Care este foamea primordială la insecte, viermi şi mamifere? Ele vor să supravieţuiască, vor să existe. Guru-l vostru v-a dat lămuriri despre acest subiect?

V.: Guru-l meu mi-a cerut să devin Adevărul şi mi-a spus că eu sunt Totul. El m-a îndreptat spre dvs.

M.: Normal, nimeni nu descompune şi nu analizează situaţia aşa cum o fac eu, expunând doar adevărurile spirituale. V-au spus numai disciplina pe care trebuie să o adoptaţi şi ceea ce trebuie sau nu să faceţi.

V.: Maharaj, eu am revenit pentru că nu am reuşit încă să mă stabilesc ferm în această prezenţă în mine însumi.

M.: Adevărul este etern, el este mereu aici şi cine este oare etern în această lume?

V.: Din punct de vedere intelectual înţeleg, însă egoul meu revine mereu. Aceasta este povara de care vreau să scap!

M.: Iată ce trebuie făcut: să vă epuizaţi foamea de a exista, mestecaţi fără întrerupere această aviditate a lui "eu sunt", această nevoie de a fi. Aduceţi prezentul în voi înşivă, agăţaţi-vă de sensul de a fi, fără a slăbi acest proces.

V.: Dar când ni se prezintă ceva nemaiauzit, nu ne mai putem gândi la aceasta, şi atunci, situaţia creată sau problema în cauză îl întunecă pe "eu sunt".

M.: Sensul lui "eu sunt", sentimentul "eu sunt" nu este făcut din cuvinte, el este anterior emanaţiei cuvintelor. Fiţi acolo continuu, plonjaţi în această stare anterioară cuvintelor, asistaţi la apariţia lor.

V.: Dar când trebuie să faci faţă unei dificultăţi, unei probleme ce apare, cum să procedezi?

M.: Când pronunţaţi continuu o mantră şi o observaţi, ce faceţi voi oare? Voi vă folosiţi prana, suflul vostru vital, aceasta este o etapă necesară. În primul rând realizaţi această repetiţie interioară fără sunet, fără ecou mental. Efectuând-o, observaţi fără întrerupere mantra şi astfel absorbiţi continuu prana.

Acest proces vă va permite să vă stabiliţi în această certitudine "eu sunt". Iată tot ce trebuie făcut. Veţi recita continuu mantra

fără a o pronunţa, o veţi observa cu forţă, şi astfel vă veţi absorbi suflul vital. Acesta este trucul.

V.: Dar nu putem recita tot timpul mantra, mai trebuie să şi muncim, să traversăm strada, să dormim...

M.: Dacă o recitaţi cu intensitate, ori de câte ori este posibil, dacă nu o uitaţi, ea nu vă va uita, ci va continua de la sine, automat, iar voi nu veţi avea altceva de făcut decât să o ascultaţi în interiorul vostru. Ea va apărea spontan dacă veţi practica. Faceţi-vă din aceasta a doua voastră natură.

III

Maharajah: Înainte să-l întâlnesc pe Maurice Frydman, nu îmi făcusem nici o părere despre cunoştinţele pe care le-am dobândit sau despre ignoranţa pe care am pierdut-o, nici dacă aceasta aveau o anumită valoare. El m-a învăţat că experienţa mea ar putea fi utilă unora.

Cunoaşterea pe care o deţin, oricare ar fi aceasta, este o cunoaştere care nu este legată de conştiinţa corporală, şi aceasta constituie o mare diferenţă.

Corpul este hrana graţie căreia "eu-l" conştient există. Când corpul este bolnav, îi daţi medicamente. Când se îmbolnăveşte mai grav, el poate înceta să mai funcţioneze, şi acest "eu sunt" dispare. Atâta timp cât durează acest "corp-hrană al conştiinţei", vă este cu putinţă să experimentaţi foarte multe lucruri din jurul vostru. Dar când corpul dispare, dispare şi "eu sunt". Deci oricare ar fi experienţele pe care corpul şi conştiinţa voastră le procură, ele dispar, ele nu mai servesc la nimic atunci când "eu sunt" nu mai este aici.

Priviţi acest fruct, în câteva zile va fi putred. Valoarea sa, întrebuinţarea sa nu vor mai dura mult timp, în curând el nu va mai fi comestibil. La fel este şi cu corpul. Ca şi fructul, durabilitatea lui este legată de timp. Va trebui într-o bună zi să-l părăsiţi. Altfel spus, dacă mâncaţi acum acest fruct, el devine una cu voi, dar dacă mai aşteptaţi câteva zile, corpul vostru nu-l va mai putea asimila şi va trebui să-l aruncaţi.

În urma unui dezechilibru al corpului vostru, puteţi avea impresia că muriţi, dar voi nu experimentaţi niciodată nici o moarte. Puteţi cunoaşte teama de moarte, dar nu moartea, în nici un moment! Să crezi că vei muri într-o zi este o aberaţie, un păcat!

Pentru că aţi venit să mă vedeţi, urmăriţi să înţelegeţi aceasta din plin şi atunci toate aceste frici de moarte vor dispărea. Însă trebuie să vă apropiaţi de aceasta cu un interes cât mai intens. Dacă nu vă veţi simţi total implicaţi în acest studiu asupra morţii, mai bine să nu îl faceţi deloc. Uitaţi tot ce v-am spus şi trăiţi cât mai fericiţi posibil. Dar dacă rămâneţi aici, străduiţi-vă să asimilaţi şi să utilizaţi tot ce spun.

Vizitator.: Teama de durere scade când ne stabilim în această conştiinţă, ştiind că nu suntem corpul? Eu presupun că, de fapt, teama nu dispare, ci doar ne detaşăm de ea!

M.: Teama de durere va dispărea, dar durerea va rămâne, iar reacţia voastră la durere va fi diferită.

V.: Dacă o femeie căsătorită, care şi-a însuşit bine aceste noţiuni, având o maturitate superioară mediei obişnuite, dă naştere unui copil, va considera ea pur şi simplu acest copil ca pe un nou suflet în mijlocul marelui joc cosmic al Maya-ei sau nu? Care vor fi relaţiile între această mamă şi copilul său?

M.: Observaţi animalele, ele nu acţionează, nu fac nimic în mod voluntar. Toate lucrurile necesare se produc spontan. Lucrurile se petrec astfel: implantarea ovulului, gestaţia, naşterea, hrănirea puilor, toate acestea au loc în mod automat. Cum ideea de "copilul său" este legată de corp şi cum voi nu sunteţi corpul, acest ataşament fizic faţă de copil nu mai există.

Separarea de corp, pierderea corporală este lucrul cel mai de temut pentru majoritatea oamenilor, iar ei îl numesc moarte. Pentru un Jnanin, aceasta este o sărbătoare, un moment de bucurie. Unii cred că aparţin acestui corp, alţii ştiu că sunt complet diferiţi de acest corp. Iată de ce acelaşi eveniment provoacă reacţii atât de diferite. Luaţi în consideraţie un cuplu pe punctul de a se căsători. În acel moment, ei trăiesc o mare bucurie, care totuşi nu se poate compara cu ultimele momente ale unei fiinţe care a înţeles ceea ce este ea cu adevărat. Acest moment se numeşte moarte definitivă.

V.: De ce această moarte nu este un eveniment oarecare, care să nu conţină nici bucurie, nici tristeţe? Pentru că, dacă am înţeles bine, realizarea înseamnă înţelegerea că nici un eveniment, plăcere sau suferinţă nu există de vreme ce noi suntem toate lucrurile. A părăsi acest univers trebuie să se asemene cu

momentul în care o nouă picătură se reuneşte cu oceanul.

M.: Într-un caz, bucuria este legată de dorinţă, iar în celălalt caz, bucuria nu este legată de dorinţă. În aceasta constă diferenţa, şi aceasta se poate numi beatitudine.

V.: Aţi spus la început că înainte să-l întâlniţi pe Maurice Frydman nu aţi acordat nici o valoare acestei cunoaşteri a realităţii. Puteţi dezvolta această afirmaţie puţin mai mult?

M.: La nivelul la care mă aflam, ignoram valoarea cunoaşterii mele despre Realitate. Însă Maurice Frydman, care a trăit alături de înţelepţi cum sunt Ramana Maharishi, Krishnamurti şi alţi câţiva, putea să compare şi să evalueze cunoştinţele mele. Pentru el exista în ceea ce spuneam un factor comun, pe care deja îl mai auzise. Iată de ce mi-a zis "tot ceea ce se spune aici unui vizitator este apoi pierdut şi poate totuşi să ajute mulţi căutători ai Adevărului. Aş vrea să traduc şi să public cuvintele dvs. pentru ca să vă poată cunoaşte şi alţii." Şi, prin urmare, a scris "Eu sunt Acela".

Ne-am reunit aici în urma cărţii lui Maurice Frydman. Ea nu are nici un efect asupra mea şi nu am făcut nimic pentru ca aceasta să ia fiinţă. Oamenii care vin aici sunt o consecinţă a stimei pe care o avea faţă de mine Maurice Frydman, asta este totul.

V.: Deci s-ar putea spune că dacă Maurice Frydman nu v-ar fi întâlnit, cunoaşterea de care vă bucuraţi ar fi rămas ascunsă.

M.: Anumite lucruri sunt fără cauză, iar voi le percepeţi doar efectele. Este ca şi cum această lume nu este rezultatul nici unei intenţii, nimeni n-a vrut-o.

V.: Voiam să spun că dacă Maurice Frydman nu v-ar fi descoperit, noi nu v-am fi putut cunoaşte.

M.: Cine ştie? Cum tocmai vă spusesem că nu există cauză, un altul ar fi putut veni.

Copilul ajunge să se înţeleagă pe el însuşi foarte târziu, când e suficient de matur. Dar ce s-a petrecut în acest timp? Nasul, ochii, părul, totul s-a dezvoltat lent şi fiecare lucru are locul său. Cine s-a ocupat de aceasta? Nimeni n-a făcut nimic, lucrurile au venit de la sine. Noi avem convingerea că evenimentele sunt rezultatul unei activităţi anume, dar, de fapt, noi nu suntem decât nişte agenţi, iar lucrurile se petrec prin ele însele.

Care este dorinţa pe care vreţi cel mai mult să o vedeţi realizată? Chiar şi acest "eu" conştient pe care îl dobândiţi este temporar. Puteţi oare să-l prelungiţi? Cât timp? De îndată ce vă aşezaţi să meditaţi, ce căutaţi voi, ce doriţi, de fapt, care este scopul vostru?

De îndată ce rămâneţi singuri cu propria conştiinţă, cât timp puteţi menţine această stare? După ce încheiaţi meditaţia, reveniţi din nou în corpul vostru, vă întoarceţi iarăşi la gândurile voastre. Însă, ar trebui să vă menţineţi continuu în această conştiinţă ce îl experimentează pe "eu".

Pentru mine, respingerea ignoranţei a fost mai degrabă uşoară. Nu am realizat eforturi prea mari, precum Ramana Maharishi sau alţi înţelepţi. Cine îndeplineşte austerităţi, cine meditează, cine îndură o asceză? Este ignoranţa, iar rezultatul final este mereu acelaşi. Însă ignorantul trebuie să depună un efort mai mare.

V.: Dacă cineva a înţeles, fără a atinge nivelul unui Jnanin, este posibil ca el să le explice şi altora, iar aceştia să devină realizaţi, chiar dacă el nu este?

M.: Eu nu v-am cerut să predicaţi. Fiţi mai întâi Acela, realizatul spiritual. Deveniţi mai întâi un Jnanin. Efectul predicilor voastre, oricare ar fi, nu va fi decât iluzie. Treziţi-vă mai întâi pe voi, înainte de a căuta să-i treziţi pe alţii.

V.: Am venit în India pentru că vă citisem cartea. Speram să învăţ mai multe.

M.: Puteţi vorbi despre aceasta şi chiar puteţi să o recomandaţi, cu condiţia însă să nu o predicaţi.

V.: Persoanele care au venit de curând, de exemplu, le întâlnisem la Dharamsala acum câtva timp. Le-am vorbit mult despre discuţiile mele cu dvs. şi le-am spus că urma să mă întorc la Bombay. Ei păreau foarte interesaţi, cu toate că eu nu ştiam să evaluez profunzimea acestui interes. De aceea am devenit atât de supărat, văzându-i cât de repede au plecat.

M.: Este aceasta vina mea sau a voastră? Veniţi de departe, rămâneţi aici câteva zile, însă trebuie neapărat să ne bucurăm împreună? Ce poate schimba aceasta, poate este mai bine să plecaţi imediat. Când vă vorbesc, eu vă vorbesc despre mine, despre ceea ce sunt, despre activităţile mele. Eu ştiu că nu există nici o diferenţă între noi, nu există nici o dualitate. Un om nu va

cunoaşte niciodată Adevărul, doar Brahma îl cunoaşte pe Brahma.

V.: Aceasta este ca şi când, devenind total conştienţi, cunoaştem conştiinţa.

M.: Cunoaşterea este deja aici. Ceea ce trebuie însă să descoperiţi este ignoranţa. Atunci când cineva vine şi spune "Eu ştiu aceasta, eu ştiu aceea", îi răspund "Aţi conştientizat faptul că existaţi abia la doi sau trei ani după ce v-aţi născut, atunci vă rog să nu-mi mai vorbiţi despre ceea ce ştiţi. Nu ştiţi, de fapt, nimic, propria voastră existenţă nu aţi constatat-o decât cu trei ani mai târziu, atunci de ce vorbiţi astfel?"

V.: Absolutul ştie tot sau este non-ştiutor?

M.: El nu ştie că există aici. Cel ce nu are o realitate este conştient de a exista aici. Absolutul nu este niciodată conştient de aceasta. Voi vă consideraţi ca ceva care se iveşte dintr-un lucru viu, din mama şi tatăl vostru. Nu v-aţi considerat un ceva care exista dintotdeauna şi la care i s-a arătat deodată că există.

Ce este o religie, de fapt? Nu este decât o modalitate de a trăi. Dacă aveţi senzaţia că învăţând câte ceva, voi aţi dobândiţi cunoaşterea, atunci faceţi o mare greşeală. Pentru a deveni un Jnanin, nu înseamnă să cunoşti foarte multe lucruri.

Cunoaşterea nu înseamă a cuceri, pur şi simplu ignoranţa este cea care trebuie cunoscută.

IV

Maharajah: Hrana şi apa aduc corpului ceea ce îi este necesar. Existenţa şi forţa vitală depind deci de hrană şi apă. Dacă vă lipsiţi de apă şi de hrană timp de o lună de zile, suflul vital şi "eu sunt" se vor stinge.

Vizitator: Atunci va reveni mai târziu un alt "eu sunt"?

M.: Voi nu sunteţi nici unul din aceste trei elemente, nu este vorba de o renaştere.

V.: Eu nu înţeleg, nu văd care este remediul, ce ar trebui să fac.

M.: Credeţi-mă, nu e nimic de lucrat, nu e nimic de făcut, decât să rămâneţi liniştiţi. Atâta timp cât veţi fi absorbiţi de acest univers al corpului, de aceste concepţii, cuvintele se vor derula fără încetare. Când însă veţi fi liberi de toate acestea, fluxul de cuvinte va înceta şi veţi fi chiar în stare să observaţi sfârşitul corpului. În momentul aşa-zisei morţi, forţa vitală abandonează corpul, iar carcasa materială inertă în această fiinţare devine non-fiinţare. Veţi observa toate acestea.

V.: Am impresia că există un anume element numit hrană, din care este format acest corp numit corp-hrană. Dacă eşti plin de idei greşite, vei considera că acest corp-hrană se bucură de o existenţă adevărată. Mie mi se pare însă că învăţătura dvs. enunţă că acest corp-hrană nu există, că el nu este decât un concept.

M.: De la ce nivel pronunţaţi aceste cuvinte? Înţelegeţi voi cu adevărat că acest corp nu este acum şi aici şi că existenţa lui este legată de ideile voastre?

V.: Este o opinie pe care mi-am făcut-o după ce v-am auzit spunând-o.

M.: Eu am spus-o, dar sunteţi dvs. convins? Aţi luat cunoştinţă de aceasta?

V.: Dacă ar fi fost cazul, n-aş fi fost acum aici.

M.: Exact. Aşteptând această zi, corpul s-a născut aşa cum toate lucrurile iau naştere. Dumneavoastră însă consideraţi hrana şi corpul ca pe nişte lucruri distincte, şi prin urmare nu sunteţi un Jnanin. Atunci, mâncaţi şi beţi, dar căutaţi fundamentul celui care ştie că există reflexia "acesta este corpul", cel care ştie că există ceva înaintea apariţiei corpului.

V.: Când analizez o acţiune pe care tocmai o îndeplinesc, nu ajung niciodată să găsesc momentul precis al începerii ei.

M.: Pentru moment, este imposibil să înţelegeţi unde are loc începutul. Începutul vostru propriu şi începutul acţiunilor voastre au aceeaşi sursă.

V.: Atunci nu putem pretinde niciodată că facem ceva anume?

M.: Când nu mai există corp, nu se mai pune problema de a fi bărbat sau femeie, dar când corpul şi conştiinţa sunt aici, urmăriţi să vă stabiliţi în convingerea de a fi numai această conştiinţă, şi nu un bărbat sau o femeie. Chiar în calitate de posesor al unui corp, ancoraţi-vă în acest fapt - "eu sunt numai conştiinţa".

V.: Este foarte dificil.

M.: Ce poate fi dificil fără corp? Puteţi fi cu adevărat un bărbat sau o femeie dacă nu aveţi un corp, o formă? Când corpul este incinerat sau îngropat, martorul existenţei acestuia este incinerat sau îngropat la rândul său?

V.: Nu.

M.: Atunci sunteţi Atman sau sunteţi corpul?

V.: Mă gândesc că cel care acţionează este corpul.

M.: Ideea de corp este prezentă, dar sunteţi dvs. corpul?

V.: Nu, deoarece eu percep această idee de corp.

M.: Consideraţi acest corp ca pe ceva al vostru. Îl asimilaţi cu hrana pe care aţi absorbit-o pentru a-l întreţine. Această hrană s-a convertit astfel în corpul vostru.

V.: Înţeleg bine toate acestea însă există ceva care mă trimite înapoi la corp. Eu continui să îl privesc ca pe un corp.

M.: Este la fel cu faptul că eu mi-am păstrat obiceiul de a fuma. Începând din copilărie, chiar din momentul naşterii voastre, aţi avut obiceiul de a vă considera ca fiind corpul şi este foarte greu acum să vă debarasaţi de această convingere. Dar corpul nu poate pătrunde toate lucrurile. Sau este cineva care se răspândeşte peste tot, care pătrunde totul şi care se află în corpul care sunteţi

dumneavoastră.

Conceptul de individ nu poate fi legat de cel care animă totul, iar cel care animă totul nu poate fi individual.

V.: Ne-aţi vorbit deja despre destin, care este asemănător unui film, un negativ impresionant în momentul concepţiei şi care conţine derularea tuturor evenimentelor din viaţa noastră. Dacă fiecare are filmul său, dacă toate vieţile noastre sunt predestinate, la ce bun să ne mai străduim să înţelegem ceea ce ne spuneţi? Oricum, ceea ce urmează să se petreacă există deja în acest film.

M.: Filmul este terminat, dar cum puteţi ştii că vigilenţa şi perseverenţa voastră nu sunt şi ele în film? Nu dispuneţi de nici un mijloc de control.

V.: Altfel spus, sinceritatea, încrederea, interesul, totul este deja predestinat în acest film. Nu există nici un mijloc de a favoriza, ameliora sau accelera derularea sa?

M.: Filmul se derulează, iar voi veţi observa evenimentele sale. Numai că voi nu dispuneţi de nimic, totul este în film.

V.: Cu toate acestea, mi se pare că-mi amintesc situaţii din viaţa mea în care am avut de ales. Lucruri pe care le-aş fi putut face sau nu. Probabil că această noţiune de film este o modalitate de a-mi înfăţişa viaţa cu anticipaţie. Fiind dată, personalitatea mea va reacţiona în funcţie de circumstanţe, într-o manieră mereu identică, ca şi într-un film, dar fără însă ca toate alegerile mele să fie neapărat fixate de dinainte!

M.: Să luăm drept exemplu proiecţia unui film cinematografic. Personajul de pe ecran poate el să facă o altă alegere decât cea care a fost înregistrată pe peliculă? Nu! Este la fel şi pentru dumneavoastră. Doar aveţi impresia că puteţi face o alegere, însă atât această alegere cât şi cauza ei există deja în acest film.

V.: Dar ce se petrece în derularea filmului unei persoane care devine un Jnanin? Filmul se derulează mai departe atât cât durează corpul Jnaninului sau există o mare pată albă pe acest film?

M.: Filmul nu se aplică deloc unui Jnanin, deoarece el nu mai are nume, formă şi pentru că el pătrunde toate lucrurile. Discutam în această dimineaţă despre Prarabdha, destinul. Destinul a fost fixat cu nouă luni înaintea aşa-zisei naşteri, iar apoi nimic nu mai poate fi schimbat. Un Jnanin este anterior spaţiului, el este şi cel

care cunoaşte spaţiul. Dintre cele cinci elemente, spaţiul este cel mai subtil, şi înaintea lui (a spaţiului) se află Jnaninul. Cum l-am putea percepe, nedispunând nici de nume, nici de formă?

V.: Dar la nivel de formă este posibil, graţie astrologiei, să determinăm dinainte elementele filmului.

M.: Pentru a cunoaşte viitorul unei persoane iei în consideraţie momentul naşterii sale. Însă acest moment nu are nici o semnificaţie. Momentul care contează este cu nouă luni înaintea naşterii. Puteţi cunoaşte destinul plecând de la ora naşterii, însă nu îl puteţi modifica, pentru că momentul concepţiei sale nu-l cunoaşte nici doctorul şi nici părinţii săi.

V.: Deci cu nouă luni înaintea naşterii, filmul este hotărât odată pentru totdeauna, dar de ce anume este el determinat? Nu există legi genetice, oare omul nu-şi influenţează într-un mod anume filmul?

M.: Nimeni nu ştie. În orice caz, omul nu are nimic de văzut acolo, înăuntru. Cel care s-a născut nu ştie că se va naşte. O va afla doar cu câteva luni mai târziu. Nici părinţii nu ştiu momentul în care fiinţa a luat formă. Nimeni nu cunoaşte acest moment.

V.: Nu, eu nu vorbesc despre acest moment. Întrebarea mea este de a afla dacă omul îşi poate determina viitorul, filmul său, sau dacă există alţi factori, cum ar fi Dumnezeu sau cele cinci elemente sau orice vreţi dumneavoastră, care decid din ce va fi alcătuit acest film.

M.: Nimic nu decide în ceea ce priveşte filmul. Nouă luni înaintea naşterii, în momentul în care copilul este conceput, este înregistrată o imagine ce reprezintă legăturile dintre cele cinci elemente, iar după aceea totul se desfăşoară în mod automat.

Nimeni nu acţionează şi nici nu decide. Toate acestea vin de la sine, deoarece în acel moment, sensul lui "eu sunt" este absent, el apărând mult mai târziu.

V.: Unii se pare că au un destin fericit, un film bun. Alţii un film mai puţin vesel. În învăţătura budhistă se spune că trebuie să alegi să te naşti într-o familie care te va educa şi se mai spune că cel mai mare păcat este să te naşti ignorant. Deci cel care a scris acestea lasă de înţeles că cel care se va naşte are posibilitatea de a-şi alege familia care să-l primească.

M.: Aceasta este fals, nu există nici o alegere şi nu există

nimic care să poată fi ales. Buddha este un înţelept mare, însă aceasta nu este adevărat, este un concept. În momentul concepţiei, situaţia acestei lumi şi a cosmosului sunt înregistrate în acea sămânţă. În aceste prime elemente, în această conştiinţă biologică, totul se petrece într-o clipă. Cineva poate fi conceput în India şi să trăiască mai târziu într-un alt colţ de lume... A fost înregistrat deja. Credeţi sau nu, aşa este!

V.: De unde ştiţi aceste lucruri?

M.: În acelaşi mod în care ne-am cunoscut, acest lucru a apărut spontan. Să nu credeţi că inventez această cunoaştere.

V.: Filmul conţine toate evenimentele, dar conţine şi toate reacţiile, bucuriile şi suferinţele care însoţesc evenimentele?

M.: Conţine totul, în cele mai amănunţite detalii.

V.: Contestaţi ceea ce a fost spus de numeroşi yoghini, cum că anumite fiinţe pot cunoaşte dinainte firul vieţii lor?

M.: Principiul Absolut, care nu poate fi asociat cu nimic, nici chiar cu fiinţa, poate vorbi despre toate aceste lucruri.

V.: În budhismul Mahayana se vorbeşte mult despre Buddha-şi şi bodhisattva-şi. Un buddha este cel care a atins Absolutul. Un bodhisattva a ales să acţioneze în lume sau în cosmos. Aş vrea să ştiu dacă dumneavoastră cunoaşteţi această împărţire?

M.: Bodhisattva este acest prim element care determină destinul. Sattva înseamnă esenţă. Chintesenţa acestei esenţe a hranei constituie calitatea lui "eu sunt". Bodhisattva este această chintesenţă. Prin aceasta, cel care are posibilitatea de a se cunoaşte este un bodhisattva.

V.: Iar un buddha este deasupra acestora?

M.: Într-un buddha nu mai există bodhisattva. Bodhisattva-ul său a plecat, cu alte cuvinte, l-a transcens. Un buddha recunoscut este martorul unui bodhisattva. Ceea ce înseamnă că este distinct de bodhisattva.

V.: Ştiu că-mi veţi răspunde că aceasta se găseşte în film, dar există o raţiune anume în faptul că atâţia maeştrii spirituali nu au avut decât un discipol care a atins iluminarea?

M.: Unul la zece milioane poate atinge această stare. Eu nu sfătuiesc pe nimeni să vină aici. De obicei, oamenii vor să-l roage pe Dumnezeu să le acorde bunuri materiale. Cine poate cunoaşte un bodhisattva, un buddha?

V.: Guru-l dumneavostră a avut mai mulţi discipoli care au atins eliberarea?

M.: Nu neg înţelepciunea nimănui. Guru-l meu este Absolutul perfect, iar eu n-am nimic de spus despre discipolii săi.

V.: Aţi spus acum câtva timp că nu faceţi altceva decât să răspundeţi unei nevoi. Dacă avem nevoie de un răspuns, din starea în care vă aflaţi, dincolo de fiinţă, ne răspundeţi. Am două întrebări referitoare la acest subiect. Ce faceţi când nu aveţi ce răspunde, şi a doua, răspundeţi doar întrebărilor şi nevoilor acestui grup de aici, din apropierea dumneavoastră, sau, la fel de bine reacţionaţi şi la nevoile altor fiinţe, cum ar fi cele care locuiesc pe alte planete?

M.: Condiţia mea este de nu a mai avea deloc sensul de a fi, acest "eu sunt". Atunci de ce m-aş mai nelinişti din cauza principiilor existente pe alte planete? În ceea ce priveşte prima dumneavoastră întrebare, nu aveţi nici o nevoie de răspunsul ei.

V.: A răspunde la întrebările noastre este o necesitate a filmului dumneavoastră?

M.: Totul este predestinat în acest film. Eu, eu nu sunt nimic.

V.: Ce avantaj prezintă cunoaşterea existenţei acestui film? Aceasta poate antrena o modificare în comportamentul şi în practicile noastre?

M.: Dacă modificarea se găseşte pe film, pe negativ, atunci numai ea poate apărea în voi. Aveţi impresia că vă puteţi modifica reacţiile în raport cu filmul, aceasta este tocmai invers. Nu acţionaţi pentru că filmul este aici, ci pentru că filmul este aici, voi acţionaţi.

V.: Dar dumneavoastră, care sunteţi un Jnanin, spuneţi că răspundeţi pentru că aşa este în filmul dumneavoastră, atunci poate că filmele noastre includ această întâlnire a tuturor filmelor noastre aici şi...

M.: V-am spus deja că în această stare de buddha nu este nici o fiinţare. Această stare este dincolo de aceasta, este starea mea naturală. Tot ceea ce se derulează aici, aceste răspunsuri sunt formulate de elementele de bază, de această conştiinţă care se continuă în manifestare.

V.: Toate aceste eforturi pe care le facem pentru a uita de conştiinţa corporală au vreun efect asupra lui "eu sunt" sau

aceasta este inclusă în film, şi acest lucru se va petrece sau nu, fără ca noi să putem face ceva în acest sens?

M.: V-am spus mai înainte că voi nu sunteţi conştiinţa. Voi nu sunteţi nici chiar fiinţarea. Pe ecranul cinematografului, siluetele se deplasează continuu, ele nu pot face altceva, aşa este în film. Ele nu decid nimic, filmul se derulează. Dar ce face posibilă apariţia siluetelor pe ecran? Este doar derularea filmului? Nu, este lumina care le pătrunde, lumina care este în spate. La fel este şi pentru voi, realitatea voastră este doar să fiţi lumină, să observaţi filmul a cărui derulare produce evenimentele lumii. Fiţi această sursă-lumină în spatele conştiinţei.

V.: Atunci, toate eforturile depuse sunt deja înregistrate în film, nu putem face nimic pentru a uşura trezirea acestei lumini?

M.: În inima acestei surse, care este lumină, voi nu sunteţi conştiinţa. Priviţi această casetă. Tot ceea ce spun eu este înregistrat aici, dar cel care este înregistrat nu sunt eu. Tot ceea ce apare apare în conştiinţă şi în corpul-hrană, care este el însuşi un ansamblu de cinci elemente. Voi nu sunteţi nimic din acestea, ca şi persoana care vorbeşte, dar care nu este cea înregistrată pe casetă. Trebuie să vă convingeţi cu adevărat că voi sunteţi total diferiţi de ceea ce eu numesc elemente de bază, cu alte cuvinte, corpul şi "eu sunt" sau conştiinţa.

V.: Realizarea spirituală este o experienţă originală sau ea este deja în film?

M.: Ea nu poate fi în film pentru că voi sunteţi aceia care observaţi filmul. Vă imaginaţi că vă gândiţi cu adevărat gândurile, dar, de fapt, este doar filmul! Vă identificaţi cu filmul chiar dacă unicul vostru demers este să observaţi.

Cel care este în film nu poate exista decât dacă dumneavoastră sunteţi spectatorul.

V.: Filmul generează corpul-hrană?

M.: Cum v-am spus mai înainte, elementele primare.

V.: Spuneţi că fiinţa dumneavoastră reală este cea care răspunde întrebărilor noastre. Dar când nu veţi mai avea corp, când nu vor mai exista aceste elemente primare, când totul va fi dizolvat, veţi mai rămâne sensibil la nevoile noastre sau nu va mai fi nici un răspuns?

M.: Filmul va fi terminat.

V.: Deci mai multe răspunsuri la cererile noastre?

M.: Un Jnanin este asemănător spaţiului înglobat în Absolut, deci acest Absolut, prin intermediul spaţiului, va întâlni întrebările voastre.

V.: Înţeleg, este ceea ce eu voiam să ştiu.

M.: Oricum, lucrurile se petrec. Unii sunt în legătură cu siddhi-urile (puterile paranormale) care produc miracole, şi nu numai în India. Eu nu fac minuni, eu sunt doar cel prin care acţionează Absolutul. Un Jnanin este dincolo de manifestare. Manifestarea este o calitate a acestei noţiuni de a fi, însă un Jnanin este deasupra ei. El este mai subtil decât manifestarea, mai subtil şi decât spaţiul.

V.: Deci el ar putea, dacă ar fi necesar, să ia cunoştinţă de întrebările noastre?

M.: Aceasta se va produce de la sine. Toate aceste activităţi sau comportamente se dizolvă în spaţiu, nu există altă posibilitate.

V.: Există vreo diferenţă între învăţătura dumneavoastră şi ceea ce se numeşte fatalism. Este inutil să faci ceva, deoarece oricum totul trebuie să se petreacă?

M.: Învăţătura mea este: ceea ce este în film, orice ar fi, se va petrece, chiar dacă voi faceţi sau nu eforturi. Totul este înregistrat pe film înaintea acestor posibile eforturi. Să nu aveţi deci nici o pretenţie de a fi realizat ceva, pentru că toate lucrurile se fac de la sine. Aici, principiul care nu se cunoaşte pe el însuşi, vorbeşte. Cunoaşterea prezintă cunoaştere, iar voi veniţi pentru a asculta. Nu există nici un secret aici, totul este la îndemâna tuturor.

V.: Mi se pare că ideea de film are drept scop de a ne împiedica să ne identificăm cu acţiunile noastre.

M.: Da, aşa este, utilizăm un termen mai preţios, termenul "bodhisattva" în loc de "element primar" sau de "film". Nu vedeţi că sunt numai concepte, cuvinte în spatele altor cuvinte? Sunt parade de cuvinte în numele cunoaşterii. Voi nu sunteţi nici corpul, nici numele, atunci cine sunteţi?

V.: În punctul în care eu sunt, consider martorul ca pe un lucru din interiorul corpului meu. Când lucrez sau când meditez, observ dintr-un punct situat în corpul meu. Este aceasta un lucru care va evolua sau el este normal aşa cum este?

M.: Observarea are loc în brahmarandhra. Tot ceea ce voi

puteţi percepe este acolo, în acest loc sfânt al lui Brahma, deasupra capului. Tot ceea ce puteţi vedea acum sau în vis şi chiar ceea ce atingeţi în starea de somn profund este creat acolo.

V.: Intuiţia adevăratei noastre naturi se dezvoltă progresiv, experienţa somnului profund se transformă?

M.: Totul se schimbă, nu numai somnul profund. Schimbarea se află în tot, însă sub aspecte diferite. De la ce nivel întrebaţi voi despre bodhisattva? Cunoaşteţi voi ce este bodhisattva, conştiinţa voastră fără formă?

V.: A fi conştient pe durata somnului este o experienţă care se poate dezvolta?

M.: Cine recunoaşte această perioadă drept somn?

V.: Acum mi se pare că percep creierul conştient al corpului adormit şi o prezenţă observând totul.

M.: Nu aduceţi aici în discuţie conştiinţa cerebrală. Vorbiţi numai de nivelul de bodhisattva, de fiinţarea voastră, sensul vostru de "eu sunt". Ce este intelectul, dacă nu un flux de cuvinte izvorând din imanenţa voastră? Refuz să comentez aceste cuvinte pentru a vă face plăcere. Voi vreţi să-mi explicaţi unele lucruri care provin de la nivelul corpului, şi aceasta o refuz eu, de fapt, .

V.: Puteţi preciza mai bine? Este aceasta corpul şi ideile sau ideea corpului? Şi bodhisattva? Sattva este una din cele trei gune, una dintre cele trei calităţi ale materiei.

M.: Sattva este existenţa, "eu sunt".

V.: Dar mai sunt celelalte două gune: tamas şi rajas. Putem vorbi despre bodhisattva, bodhitamas şi bodhirajas ?

M.: Da, căci această calitate, această esenţă de care voi dispuneţi pentru evidenţierea existenţei, este bodhi. Ea este cea care dă cunoaşterea.

V.: După ce Guru-l dumneavoastră v-a spus că sunteţi Suprema Realitate, aţi făcut efortul de a-l crede sau aceasta s-a produs de la sine?

M.: Am acceptat afirmaţia sa drept adevăr.

V.: În mod automat?

M.: Am acceptat absolut tot ce mi-a spus că este adevărat. Cuvântul Brahman este format din "Bra", care înseamnă conştiinţă şi "hman", care înseamnă "eu sunt".

V.: Când închideţi ochii sunteţi conştient de ceea ce vă

înconjoară?

M.: Cine observă? Cel care este martorul a ceea ce se petrece este "eu" sau conştiinţa?

V.: Conştiinţa. Un animal este capabil să-şi dezvolte simţul realităţii?

M.: Da, animalele pot deveni Jnanin, dar nu vor fi niciodată capabile să o spună. A fost de exemplu cazul vacii lui Ramana Maharishi sau al cailor lui Satya Sai Baba sau ai lui Ghirdi.

V.: Aţi căutat lumina interioară, aţi experimentat aura? Sunt practici utile pentru apropierea de realitatea ultimă?

M.: Nimic din toate acestea. Ele nu au nici o semnificaţie. Oamenii iubesc însă toate aceste concepte. Ei spun: "Unul are viziuni spirituale, deci e mai elevat decât celălalt". Pure concepţii! Percepţia unei lumini strălucitoare sau a unei entităţi subtile este legată pur şi simplu de calităţile, de puterea acestui Bodhisattva, acestui element primar, acest sens al lui "eu sunt", care poate să-şi asume toate aceste forme, culori şi apariţii.

Să presupunem că aveţi foarte mulţi bani. Banii sunt puterea... Puteţi cu ajutorul lor să vă cumpăraţi un palat, păduri sau doar să îi păstraţi şi să aveţi aceeaşi putere.

Prin urmare, acest element primar conţine cea mai mare putere şi tot despre ceea ce voi vorbiţi nu este decât jocul acestei conştiinţe "eu sunt".

Să presupunem că un om ignorant, o persoană oarecare de pe stradă, câştigă o sumă considerabilă la loterie şi se hotărăşte să creeze o afacere. El angajează muncitori calificaţi, suma câştigată permiţindu-i aceasta. Dar cine angajează, el sau puterea banilor săi?

Un alt exemplu: în campania electorală, unul dintre candidaţi, care era foarte bogat, îl cheamă pe un sărac, pe un ignorant, şi-i spune : "Uite, îţi dau o mie de rupii dacă votezi pentru mine". Cine va vota? Nu va fi omul acela sărac, ci mia de rupii.

Deci preocupaţi-vă de această esenţă atotputernică, de această energie primordială Bodhisattva, existenţialitate, conştiinţă. Urmăriţi ferm această direcţie a lui "eu sunt", care vă revelează universul. Ascultaţi-mă cu atenţie, asimilaţi-l profund pe acesta şi va deveni inutil să mai reveniţi aici.

V

Maharajah: La început, trebuie să trăiţi acest sentiment al lui "eu sunt". Trebuie să adoraţi, să veneraţi, să deveniţi prieten cu această prezenţă a lui "eu sunt". Trebuie să deveniţi una cu ea şi astfel, trebuie să răsară spontan în voi "eu nu sunt acest 'eu sunt'".

După ce mi-aţi ascultat cuvintele, dacă doriţi să faceţi neapărat ceva, atunci faceţi doar aceasta: meditaţi, meditaţi profund asupra cunoaşterii intime a lui "eu sunt". "Eu sunt" semnifică doar ansamblul manifestării şi nu complexul psihosomatic care poartă numele vostru. Încetaţi identificarea cu acest complex şi stabiliţi-vă pur şi simplu în conştiinţa lui "eu sunt" fără nici un atribut. Aceasta este etapa iniţială: "eu sunt această conştiinţă dinamică a manifestării".

Discipol: Nu e acelaşi lucru cu "eu sunt acela"?

M.: Nu e acelaşi lucru. La început, dacă doriţi, puteţi să spuneţi astfel. Dar când alăturăm un cuvânt, oricare ar fi el, sintagmei "eu sunt", aceasta semnifică doar cunoaşterea individuală a acestei stări. Cel care ascultă cuvântul este conştiinţa fără formă a lui "eu sunt". Fixaţi-vă în aceasta, trăiţi-o cu toată fiinţa voastră.

Realul semnifică starea ultimă şi starea princeps. Aceasta este starea cea mai veche, primordială, eternă, absolută. Pe fundalul acestei stări a apărut starea iluzorie ca o acoperire, ca un nor, ca o stigmatizare. De această apariţie este legată constatarea "eu sunt", evenimentele legate de ea, nevoia sa constantă de a pleca şi a reveni. Această stare iluzorie, odată apărută, trebuie în mod necesar să dispară deoarece ea este legată de timp, dar noi suntem ataşaţi emoţional de această stare. Deci pentru a disipa această stare iluzorie legată de timp, trebuie să transcendem această conştiinţă emoţională a lui "eu sunt". Atât timp cât acest "nor" nu

se va disipa, starea primordială nu va apărea. Această stare primordială nu trebuie cucerită, ea este deja aici. Trebuie doar să înlăturaţi acest ecran, acest văl.

Repet: voi simţiţi, voi experimentaţi pe "eu sunt". Dar această stare a lui "eu sunt" trebuie îndepărtată, trebuie să dispară. Astfel, doar starea primordială se va revela, deoarece pe fundalul ei se proiectează această stare iluzorie. Nici voi, nici eu nu suntem născuţi. Principiul care este născut cuprinde numai trei stări: starea de veghe, starea de somn profund şi conştiinţa lui "eu sunt".

Atâta timp cât vor exista cele trei stări, vă veţi identifica cu această stare a lui "eu sunt". Atât timp cât nu veţi fi atenţi la starea primordială, experimentând starea iluzorie, veţi rămâne blocaţi în temporalitatea pe care trebuie să o transcendeţi.

Guru-l meu mi-a cerut să meditez asupra lui Atman, asupra adevăratei mele naturi, asupra contemplării lui "eu sunt", liber de toate identificările cu corpul sau intelectul. Noi trăim încorsetaţi de ideea că imaginea noastră corespunde cu cea a corpului nostru, că numele nostru este doar cel al corpului nostru. Cum să ne eliberăm de această idee? Trebuie să meditâm asupra principiului care crede că identitatea sa reală corespunde cu cea a numelui şi a corpului său. Când veţi medita asupra acestei convingeri a lui "eu sunt", când vă veţi scufunda în acest principiu, acest proces va corespunde cu germinarea unei seminţe. Oricare ar fi cunoaşterea pe care o poate poseda, "eu sunt" vă va comunica aceasta.

Voi veţi deveni însăşi cunoaşterea, dar în cursul acestui proces veţi avea tendinţa să o respingeţi. Aceasta înseamnă că veţi transcende acest principiu şi veţi descoperi că "Eu, Absolutul, nu sunt acest 'eu sunt', această conştiinţă". În această nouă stare vă veţi elibera.

Vi se pare natural să vă agăţaţi de acest corp şi de imaginea voastră, dar este vorba de o înţelegere greşită, falsă. Voi acceptaţi docili ideea de a fi bărbat sau femeie. Când veţi deveni conştienţi că acest corp nu este fiinţa voastră adevărată, această imagine a bărbatului sau femeii se va spulbera complet. De ce vă simţiţi atât de destinşi, satisfăcuţi, fericiţi în samadhi? Doar pentru că această convingere că aveţi un corp, un sex, se revelează a fi falsă! Nu vă

mai amăgiţi, sunteţi eliberaţi de această greutate!

A fost o vreme când vă cunoşteaţi pe voi înşivă, când eraţi conştienţi de faptul că nu experimentaţi o stare de vis sau de somn. Nu vă era foame şi nici sete, nu exista nici înţelegerea acestor cuvinte şi nici necesitatea de a le folosi. Acest iluzoriu "eu sunt" nu există în absenţa stării de vis, şi aceasta face parte deja din experienţa voastră, dar voi nu vă mai amintiţi!

În voi se află un principiu foarte preţios, care a dat naştere acestei lumi a dualităţii. Acest sentiment al lui "eu sunt" este matricea iluziei iniţiale, el a fost botezat cu nume grandioase: Fiinţa, Mulmaya... Ce este o perlă, acest obiect atât de admirat şi de râvnit? Este un bob de nisip într-o scoică. Dar uităm de grăuntele de nisip şi nu vedem decât strălucirea sidefată care îl înconjoară.

Cine a creat Universul? Acest bob de nisip, acest principiu "eu sunt". La fel, acest principiu aflat într-un corp este rădăcina, sămânţa iluziei primordiale. Ce este această sămânţă? Este germenele devenirii, al evenimentelor ce prind formă, al manifestării. Este poarta iluziei, căci din el provine lumea.

Putem la fel de bine să numim acest germene starea de iubire, dorinţa. În fiecare persoană acest principiu interior reprezintă ataşamentul sau dragostea. După "eu iubesc" care este etapa următoare? "Îmi place să fiu, îmi place să-mi perpetuez starea mea de prezenţă". Mulmaya înseamnă deci "eu, a fi, al meu, perpetuarea existenţei mele, etc.". Iată sămânţa!

Discipol: Nu este şi "eu vreau"?

M.: "Eu iubesc", "îmi place" semnifică "eu vreau să fiu", nevoia de a fi. Nevoia noastră cea mai stringentă în acest stadiu este: "eu vreau să trăiesc, eu vreau să fiu". În absenţa lui "eu doresc, eu iubesc", starea de veghe şi cea de vis nu ar mai exista. Nu ar exista decât o stare perfectă, completă, totală, fără dorinţă. O dată cu rădăcina lui Mulmaya, iluzia, a apărut iniţial starea de iubire, ataşamentul, fiinţarea. "Eu sunt" este o stare de ataşament. Remediul pentru a sublima acest ataşament este Jnana Yoga, practica meditaţiei, pentru a transcende această stare de dorinţă, acest "eu sunt".

Discipol: Cum se produce această stare, cum apare ea din Absolut?

M.: Spontan, nedorită, fără a fi cerută. Există o stare dincolo de toate speculațiile, dincolo de toate așteptările, și deodată, această nevoie de "a fi" apare, fără motiv. De exemplu, un medic foarte bun poate, dintr-o singură privire, diagnostica bolile pacienților săi. Acest medic se trezește într-o dimineață cu corpul umflat atât de mult, încât nici ochii nu și-i mai poate deschide. Ce i s-a întâmplat? Care este cauza? Totul s-a petrecut foarte brusc, este prea târziu, boala a apărut! Voi nu puteți atribui această iluzie nici unei cauze. Acest principiu absolut, unic, liber, este deodată cuplat cu principiul cunoașterii lui "eu sunt". Care este motivul? Nu există nici unul.

De fapt, voi sunteți tot timpul acest Absolut unic, complet, total, liber, nelegat de tot ceea ce este. Voi sunteți în întregime învăluiți în acest principiu care vă dă impresia că sunteți voi înșivă. Și vouă vă place să fiți voi înșivă, nu doriți să scăpați, să vă eliberați de acest principiu. Chiar dacă sunteți pe patul de moarte, bătrâni și invalizi, nu doriți să pierdeți acest "eu sunt", vă agățați continuu de el. Iată starea de dragoste, de atașament! Cine înțelege, cine este legat de aceastăconștiință a lui "eu sunt", de această boală?

Acum am picioarele umflate. Principiul care știe că picioarele mele sunt umflate nu este umflat! La fel, principiul care știe că eu nu sunt în prezent cuplat la această conștiință a lui "eu sunt", știe că "eu sunt" nu este principiul Absolut.

V.: Ați folosit de mai multe ori o expresie pe care nu sunt sigur că am înțeles-o. Această dorință de a fi este , de fapt, dragostea despre care ați vorbit?

M.: Chiar această stare, acest eu reprezintă plăcerea, nevoia de a poseda. Dumneavoastră nu spuneți "nu-mi place sau nu sunt nimic". Vă place să existați, vă place să prelungiți această existență. Aceasta este nevoia prelungirii stadiului cel mai grosier. Înainte de toate lucrurile este "eu sunt și eu doresc să fiu".

V.: O dată ce am ajuns să transcendem această dorință de a fi, ea va mai reveni?

M.: De fapt, principiul Absolut nu este afectat deloc de acest sentiment al lui "eu sunt", de această existență. În acest moment, chiar aici, nu ați fost separați nici o clipă de principiul Absolut!

Sunetul inițial AUM corespunde cu freamătul existenței. Eu

sunt sănătos, însă deodată mă îmbolnăvesc și încep să gem. De unde vine acest geamăt? El provine din suferința mea, el este semnul bolii. Eu îl numesc Rig Veda. Ea este prima dintre Vede, imnul de origine. La fel, AUM este sunetul originar. "Eu sunt" este semnul bolii. O dată cu apariția lui "eu sunt", starea de veghe, boala au putere asupra voastră. Vă obligă continuu să faceți un lucru sau altul, pentru că sunteți imperfect. Trebuie să vă treziți ca să urinați, să mâncați, să vă procurați un lucru sau altul. Din starea originară de completă relaxare, v-ați pomenit adâncit în această stare de veghe, în această stare nesănătoasă. Chiar dacă vă hotărâți să vă odihniți și să vă destindeți, aceast lucru nu va fi posibil.

Această iluzie inițială cuprinde toate numele mari, toate titlurile Yogmaya, Maheshwari... Totuși nu este vorba decât de puterea lui Maya. Starea inițială își produce propria sa lumină, propria sa radiație. Încă de la trezire, "auto-luminozitatea" se manifestă și dumneavoastră percepeți un spațiu. Chiar lumina voastră luminează spațiul interior, unde apare spațiul exterior. Deci chiar radiația, chiar lumina voastră este cea care se răspândește peste tot. În această lumină apare spațiul care vă înconjoară și datorită ei el este perceput. La fel cum razele Soarelui sunt chiar expresia Soarelui, lumea voastră nu poate exista independent de conștiința dumneavoastră. Lumea este expresia lui "eu sunt"! Această lume este manifestarea dumneavoastră. Existați numai dumneavoastră. Sistemul solar, cosmosul, toate acestea pot fi cunoscute datorită Soarelui. Pentru dumneavoastră este același lucru. Tot acest spațiu, inclusiv Soarele, se manifestă grație lui "eu sunt", grație acestei conștiințe. Această conștiință și lumina soarelui sunt similare. Ele joacă același rol, ele sunt una. Noi trăim în acest spațiu, care nu este decât o singură entitate. Prin ce se revelează el? Prin intermediul luminii soarelui! Lumina dumneavoastră interioară este ea diferită? Spațiul dumneavoastră interior este diferit?

Chiar această stare a dumneavoastră, acest "eu sunt", această lume manifestată, ea însăși nu cunoaște moartea. Sunteți asaltați de teama de moarte ce apare doar din cauza identificării cu corpul.

V.: Spuneți că această stare de plăcere, de atașament, acest "eu

sunt" este o stare maladivă, care acoperă starea de perfecțiune primordială, întotdeauna prezentă, imuabilă. Dar conștiința, de asemenea, rămâne, ea este întotdeauna acolo. Care este diferența?

M.: Când observați ceva, asistați la transformarea sa într-un lucru nou sau forma precedentă este mai întâi distrusă integral? Spre exemplu, apa se evaporă, devine nori, apoi se transformă în ploaie și ciclul reîncepe. Pentru dumneavoastră apa a dispărut. De fapt, ea și-a schimbat doar forma, acum aflându-se sub forma unui nor de particule de apă în atmosferă. Atunci când se produce o transformare, doar forma precedentă este cea care este distrusă, anihilată.

Dumneavoastră aveți certitudinea că existați. Această cunoaștere devine mai târziu non-cunoaștere, care este ultima prelungire a cunoașterii. Să comparăm aceasta cu apa. Aveți un recipient cu apă: puteți să o vedeți, să o atingeți. Apoi se evaporă și nu mai rămâne nimic. Dumneavoastră vă gândiți probabil că a fost distrusă, dar nu există moarte, nici distrugere. Apa nu a fost anihilată, ea a devenit nor, abundență, fertilitate.

De asemenea, când această cunoaștere că există devine non-cunoaștere, ea se bazează pe Absolut. Acest "a fi" devine non-existență. El nu mai este tangibil, dar aceasta nu înseamnă că a fost distrus sau omorât! Când "eu sunt" se dizolvă în infinit, ceea ce era manifestat, perceptibil, devine insesizabil, intangibil. Invers, atunci când o urmă a lui "eu sunt" începe să răsară, întreg cosmosul este acolo, și atunci când el dispare, totul pălește, totul se stinge.

Pentru a aprofunda această înțelegere, să presupunem acum că acestui principiu devenit intangibil i se face foame. El își va satisface foamea consumând-o. Neavând experiența unui corp, el își consumă foamea pentru a o putea satisface.

Dumneavoastră puteți crede că este un mare privilegiu să ascultați cuvintele mele. Vă puteți simți foarte onorat, dar eu nu simt nimic. "Eu sunt" al meu a obținut această formă prin el însuși. Ființa mea adevărată nu are nici o informație despre acest "eu sunt", totuși acest corp s-a format. Deci eu nu sunt mândru, dar văd că nu este același lucru pentru dumneavoastră. Starea dumneavoastră este exact aceeași cu a mea, dar dumneavoastră sunteți foarte mândri de acest complex corp-spirit, acest "eu

sunt". V-ați format dumneavoastră înșivă, v-ați fabricat propriul corp?

V.: Nu știu.

M.: Dumneavoastră sunteți. Această afirmație, ea singură, are autoritate. Iată care este adevăratul "eu sunt" care nu moare.

V.: Cine rămâne după moarte? Cine subzistă după abandonarea corpului?

M.: Cine spune că este mort corpul, că el este un cadavru?

V.: Noi vom muri cu toții într-o zi!

M.: Orice ați cunoaște, unica certitudine pe care o aveți în această lume este "eu voi muri".

V.: În experiența mea actuală, când eu văd o lumină în mine și văd că în realitate sunt față în față cu Universul, îl percep ca fiind perfect, în armonie. Aceasta corespunde cu realitatea?

M.: Dacă, timp de patru zile, dumneavoastră nu ați dormi deloc, v-ați simți în stare să găsiți această lume perfectă?

V.: Nu.

M.: Atunci, de ce o percepeți ca fiind perfectă?

V.: Un moment particular din acest univers poate reprezenta durere sau suferință, dar un tot unitar, Dumnezeu, principiul suprem, mi-a apărut ca fiind complet perfect.

M.: Acel moment particular cui aduce suferință? Să presupunem că dumneavoastră v-ați fabricat durerea. Oare conceptele voastre pot să producă durere?

• Presupunând că nu mai sunteți conștient, percepeți dumneavoastră durerea?

V.: Nu.

M.: Atunci, care este cauza percepției durerii? Conștiința! Cine recunoaște conștiința?

V.: Apariția mișcării este același lucru cu apariția atașamentului?

M.: Cine și care este atașamentul originar? "A fi, a prelungi ființarea mea".

V.: Acest atașament este cel care are dorința de a se descoperi pe el însuși?

M.: Eu trebuie să înțeleg cauza acestui principiu care m-a făcut să-mi pierd identitatea mea profundă, veritabilă. Să înțeleg cum l-am identificat aici, în natura mea adevărată. Ce este

acesta? Eu trebuie să îl descopăr, să îl recunosc şi să îl transcend.

V.: Ramana Maharishi a spus în cartea sa că "eu sunt" este cauza tuturor problemelor şi că trebuie să mergem mereu spre originea sa pentru a-l dizolva, şi când l-am dizolvat în întregime rămâne doar sensul a ceea ce suntem în realitate.

M.: Trebuie să mergem spre originea sa, să ne retragem, să-l "subţiem" sau, altfel spus, să înţelegem ceea ce s-a petrecut înainte. Ceea ce trebuie înţeles este principiul însuşi, prin care dumneavoastră vă străduiţi să înţelegeţi.

Agăţaţi-vă de el, aprindeţi torţa. Nu alergaţi cu torţa voastră în obscuritate. Odată ce torţa a fost aprinsă, întunericul se risipeşte, nu mai trebuie să vă mişcaţi.

V.: În Occident, noi ne străduim să pătrundem din ce în ce mai profund în experienţă, dar aici în India dumneavoastră vă retrageţi din ea!

M.: Acestea sunt conceptele voastre pe care vi le creaţi. Sunteţi complet învăluiţi de aceste concepte. Eu vă vorbesc pornind de la un punct liber de orice concept.

Sunteţi conştient de experienţa naşterii dumneavoastră? Nu aveaţi nici o noţiune a existenţei. Acest sens al lui "eu sunt" a prins formă spontan, fără intervenţia dumneavoastră, aşa că de ce să fiţi mândri? Nu aţi avut nici o posibilitate de a spune "nu, eu nu vreau o formă masculină, eu vreau una feminină". Aţi participat la formarea acestui corp? Când totul a fost terminat, voi aţi experimentat acest "eu sunt", tot restul s-a produs de la sine, de ce să fiţi atât de mândri? Cineva îşi pierde cunoştinţa, iar după aceea el îşi revine. La fel, naşterea s-a produs prin această apariţie a conştiinţei.

V.: Noi ne-am dus să vizităm un vechi templu, aproape de Benares, şi paznicul ne-a spus că vom întâlni o armată de demoni printre ruine, pentru că se spune că Buddha va reveni în corpul unui demon. De aceea vă întreb: acela care se desprinde de "eu sunt" poate reveni în "eu sunt"?

M.: Buddha, Absolutul, se va reîncarna în principiul Boddhisattva.

V.: Noi am fost, de asemenea, la Katmandu, unde un ghid ne-a arătat o statuie despre care ne-a spus: "Acesta este un Bodhisattva, şi fiecare este un Bodhisattva înainte de a deveni un

Buddha".

M.: Bodhi reprezintă cunoaşterea, şi Sattva, esenţa produsă prin hrănire. Din Sattva, din esenţa alimentelor şi din suflu a apărut acest "eu sunt". Atât timp cât există un corp, există acest principiu interior: "cunoaşterea lui eu sunt". Transcenzând acest principiu interior veţi deveni un Buddha.

Meditaţi asupra acestui lucru, aprofundaţi, aplecaţi-vă mereu asupra a ceea ce v-am spus. În cursul acestui proces veţi realiza pe deplin starea de Bodhisattva, sensul lui "eu sunt".

V.: Înainte vi s-a pus o întrebare despre reîncarnare şi aţi răspuns că această întrebare era absurdă şi că relevă ignoranţa celui care v-a întrebat. Acum, dumneavoastră spuneţi că Buddha poate să se reîncarneze. Puteţi să ne explicaţi ce aţi spus?

M.: Aceasta trebuie înţeleasă astfel: priviţi acest beţişor parfumat, el este Sattva. Din acest Sattva provine parfumul care este Buddhi, care reprezintă cunoaşterea conştientă. Eu percep parfumul ce provine din combinaţia acestei esenţe a hranei sau a esenţei de bază. Prin urmare, Bodhisattva desemnează principiul care, vom explica mai târziu, este dublu. Este principiul prin care fiecare fiinţă umană sau animal se cunoaşte pe sine în calitate de sediu al lui "eu sunt", certitudine de a fi.

V.: Pentru a realiza dimensiunea noastră sau a Absolutului, noi trebuie să depăşim această convingere de a fi aici identificaţi cu un corp, să o transcendem astfel încât să descoperim că noi suntem asemănători lui Dumnezeu. Aceasta aţi vrut să spuneţi?

M.: Gândiţi-vă mai întâi cine formulează acest lucru. Când un copil nu este cuminte, i se spune că va veni balaurul să îl mănânce. Cu ideea de Dumnezeu este exact acelaşi lucru. Copilaşilor li se spune că există un Dumnezeu în cer. Dumnezeu este ca balaurul. Să mă duc la balaur să-l rog să mă protejeze? Înainte ca acest "eu sunt" să fi apărut, m-am gândit vreodată la Dumnezeu? Am avut vreo informaţie clară despre Dumnezeu?

Dacă mi se spune "dumneavoastră sunteţi", şi eu constat această evidenţă a lui "eu sunt", eu n-o pot contesta. Dar în timpul acestei perioade conştiente, tot ceea ce apare şi este absorbit ca şi cunoaştere este tranzitoriu şi aceasta nu va dura, sunteţi de acord? Dumneavoastră respiraţi, dar nu pretindeţi că sunteţi proprietarul suflului vital sub pretextul că îl utilizaţi. Nu

există ceva pe care să-l puteţi revendica ca aparţinându-vă în această lume manifestată, absolut nimic.

V.: Când dumneavoastră spuneţi că "acela" a apărut în fiinţă ca stare, aceasta semnifică faptul că nivelul sau capacitatea fiecăruia de percepere este diferită?

M.: Voi puteţi resimţi nivelurile diferite ale fiinţării, dar gândiţi-vă la nenumăratele valuri care apar pe ocean sau la numărul razelor de soare. Nu există nici o diferenţă între ele, ele nu sunt nici mari, nici mici, nici bune, nici rele. Dragostea pe care v-o purtaţi voua înşivă este cea care vă dă această impresie. Această percepţie este individuală. De fapt, nu există nici o diferenţă calitativă sau cantitativă în manifestare, considerată ca întreg.

V.: Această manifestare nu este ea un obstacol?

M.: Doar conceptul de manifestare blochează calea.

V.: Vreţi să spuneţi că dacă noi ne suprimăm emoţiile care apar, vom ajunge să le transcendem?

M.: Nu există nici o durere în această lume în afara dragostei pe care o arătaţi existenţei, fiinţării dumneavoastră.

V.: Cum se poate determina această amintire de sine? Cum să ajung să uit această identificare?

M.: Vă amintiţi de dumneavoastră într-un mod automat. Nu trebuie să ne forţăm efectiv să ne amintim de adevărata noastră natură. De fapt,voi vă forţaţi continuu să nu vă uitaţi forma şi aceasta este originea durerii şi a disperării.

V.: Trebuie să ne forţăm să fim atenţi şi să nu ne amintim de noi înşine?

M.: Amintiţi-vă doar de "eu sunt". "Eu" este această pasiune care o încercaţi pentru dumneavoastră înşivă şi această noţiune de a fi, care a apărut în voi. Această cunoaştere este cauza-rădăcină a numeroase emoţii. Totuşi, dumneavoastră nu sunteţi proprietarul acestei fiinţări, acestei cunoaşteri care spune "eu". Nu puteţi dispune de ea. Cei mai mari înţelepţi, cele mai mari genii au trebuit să abandoneze acest "eu sunt".

Atât timp cât sunteţi aici, această pasiune pentru aparenţa dumneavoastră este sursa tuturor suferinţelor şi mizeriilor voastre, şi această identificare ia naştere în conceptele pe care le aveţi.

V.: Într-adevăr, am înţeles! Noi ne forţăm să explicăm, aflându-ne într-o ignoranţă totală. Este aceasta suficient?

M.: Abandonaţi termenii "eu" şi "al meu" şi încercaţi să reformulaţi întrebarea.

V.: Este vorba deci de ceva mecanic care provine din minte?

M.: Acest "eu" pe care îl utilizaţi, acest mecanism care provine din minte, dacă aceasta înseamnă ceva pentru dumneavoastră, acest "eu", lăsaţi-l să cadă şi întrebaţi-mă acum.

V.: Eu sunt atent să devin conştient de a fi, chiar dacă nu reuşesc decât pentru o scurtă perioadă.

M.: Când acest "eu" se deplasează, nu-l asociaţi cu un aspect mecanic sau cu orice altceva. Nu fiţi abili, nu faceţi nici una din acrobaţiile dumneavoastră intelectuale, doar stabiliţi-vă pur şi simplu în acest "eu".

V.: Vreţi să spuneţi că trebuie să îmi opresc gândurile şi să mă comport ca un automat?

M.: Lăsaţi-vă gândurile în pace. Dumneavoastră existaţi înainte de gândurile voastre, comportaţi-vă în consecinţă. "Dumneavoastră sunteţi", aadică dumneavoastră sunteţi terenul pe care se însămânţează aceste gânduri.

V.: Trebuie deci sa mă comport ca un automat!

M.: Nu vă folosiţi inteligenţa pentru a prevedea felul în care vă veţi comporta. Plasaţi-vă înaintea gândurilor voastre. Dacă încercaţi să înţelegeţi sensul totului din perspectiva identificării cu corpul şi cu intelectul, vă veţi enerva şi nu veţi putea înţelege niciodată, niciodată! Acela se află dincolo de gânduri, de nivelul cerebral.

Această fiinţare, care are sentimentul că este corpul, este de o calitate complet diferită. Dacă voi începeţi să explicaţi fiinţa prin intermediul corpului şi al intelectului, vă veţi scufunda într-un vârtej de implicaţii şi de puncte de vedere contrare. Singurul mod de a ieşi dintr-un astfel de cerc vicios este de a ne plasa în centrul lui, acolo unde el se învârte în jurul axei sale, de a plonja şi de a ieşi de-acolo. Trebuie să ne eliberăm de această întortochere de idei.

Identificaţi fiind cu corpul-intelect sau cu reflecţia, cu logica, această fiinţare este inexplicabilă. Abandonaţi acest nivel, căci nu este decât suprafaţa vârtejului care se roteşte.

V.: Discernământul şi starea de a fi conştient trebuie să fie proporţionale? Vreau să spun că înţelegerea trebuie să fie dezvoltată o dată cu "a fi"?

M.: Dumneavoastră menţionaţi cuvintele "discernământ" şi "a fi". Acela care spune aceasta există înainte ca aceste cuvinte să se fi format, el este anterior apariţiei acestui gând formulat imediat în cuvinte. Deci instalaţi-vă înaintea acestui vârtej corp-intelect.

V.: Aceasta înseamnă că trebuie să accept situaţia aşa cum se prezintă ea, fără a face vreun efort.

M.: Observaţi pur şi simplu ceea ce se petrece. Identificarea cu corpul, cu ideile trebuie îndepărtată total, şi acela care observă este Atman.

V.: Aceasta implică faptul că nu există emoţii pozitive, că toate emoţiile sunt întotdeauna negative?

M.: Ce înţelegeţi prin pozitiv şi negativ? De când începeţi să simţiţi aceste emoţii ca pozitive şi negative?

V.: De când am început să analizăm funcţiile domeniului mental.

M.: Cine numeşte acest lucru "mental", cine spune asta?

V.: Trebuie să urmărim să trecem dincolo de obstacole!

M.: Nu este dincolo de obstacole, este dincoace de acest mental, anterior lui. Aceasta înseamnă să descoperim că "eu sunt" este punctul central al acestei grandioase existenţe. Eu nu m-am creat, eu nu am creat această formă, nu ştiu de unde vine ea. Dacă voi spune că vine de la Dumnezeu atât timp cât eu nu ştiu cine sunt, cum voi putea eu să-l concep pe cel ce a creat ceea ce eu nu cunosc?

Mai întâi, această prezenţă a apărut, şi ea este axul. Atunci când îmi dau seama, când analizez că această senzaţie de a exista a apărut fără o cauză, eu văd totodată că ea este rădăcina acestei identificări cu corpul şi cu intelectul.

Cum pot să pretind că există un Dumnezeu şi că m-a creat când eu nu am o dovadă certă, evidentă, suficientă a propriei mele existenţe! Şi chiar dacă mi s-a spus că Dumnezeu este martorul existenţei mele, trebuie mai întâi să fiu, înainte ca El să mă poată observa.

V.: Faptul de a fi, anterior lui "eu sunt", produce o modificare importantă, fie în corp, fie în spirit?

M.: Dacă v-aţi stabilit în starea anterioară lui "eu sunt", această stare nu mai este "preocupată" de existenţa sau non-existenţa corpului şi a spiritului.

V.: Ramana Maharishi afirmă că centrul spiritual al corpului se află în partea dreaptă a pieptului. Deoarece vorbiţi mult despre stabilirea în starea anterioară lui "eu sunt", puteţi să-mi explicaţi afirmaţia de mai sus?

M.: Am respins acest corp fizic şi acest corp intelectual ca pe nişte lucruri ce nu au nici o contribuţie la ceea ce sunt.

Înţelegeţi astfel. Eu creez un vis în care aparent eu mă trezesc, deci cred că sunt în stare de veghe şi revendic un corp, care presupun a fi eu. Unde trebuie eu să mă localizez în acest corp de vis? În piept? Altundeva? Cum pot să mă orientez în corpul de vis când eu sunt aici, în patul meu? Unde este locul care ar putea să mă adăpostească?

V.: Nicăieri.

M.: Acest vis a apărut în starea de somn profund. Starea de veghe şi corpul apar, de asemenea, din starea de somn profund. Eu m-am trezit în această dimineaţă la ora cinci. Înainte de această oră eu dormeam. Din acest somn a apărut starea de veghe în care mă aflu, sunteţi de acord?

V.: Da.

M.: Sunteţi închis într-un corp ca într-un vârtej. Zbătându-vă, acumulând informaţii despre acest corp-intelect, dumneavoastră vă dezvoltaţi, fără îndoială, anumite puteri, dar ele nu vă vor deschide niciodată accesul la adevăr.

Ramana Maharishi n-a avut acces la cunoaşterea ultimă decât prin intermediul unui concept. Dar înţelegând, el s-a debarasat de concept, a refuzat acest "eu sunt". "Eu, Absolutul, nu sunt acest concept".

Aveţi o minte sclipitoare dacă în loc să abordaţi o cale spirituală, dumneavoastră aţi ales calea ştiinţifică. Probabil că aţi obţinut deja un premiu Nobel, în timp ce aici, pe calea spirituală, nu veţi obţine nimic. Din contră, vă veţi pierde pe dumneavoastră înşivă. Aici ajungeţi la concluzia "Dar eu nu sunt!" Cu toate acestea, aveţi intenţia de a reveni?

V.: Când mă observ, ajung uneori să fiu martorul gândurilor mele. În alte momente, atenţia mea este atrasă chiar de gânduri,

dar atunci ceva mă readuce la nivelul de martor. Există un lucru diferit de martor şi de intelect, capabil să ne readucă la starea de martor.

M.: Oricare ar fi această a treia poziţie stabilizatoare, ea nu poate fi altceva decât dumneavoastră înşivă. Existenţa noastră nu este decât o stare temporară, ca o perioadă de veghe de la cinci dimineaţa până la miezul nopţii. Chiar dacă trăiţi 100 de ani, aceasta nu înseamnă decât de 100 de ori 365 zile a câte 19 ore de veghe. Noţiunea de "eu sunt" nu este eternă. Ceva ce dumneavoastră trăiţi nu poate fi niciodată experienţa eternului. Dacă starea dumneavoastră actuală s-ar prelungi la infinit, nu s-ar mai pune problema de a pune vreo întrebare.

Acum, ceea ce dumneavoastră cunoaşteţi este temporar, dar acela care observă aceasta, principiul martor, este obligatoriu etern. Dumneavoastră veniţi aici, rămâneţi două ore, eu asist la venirea şi la plecarea dumneavoastră. Eu sunt martorul deplasării dumneavoastră. De ce? Pentru că eu rămân aici, fără a mă mişca.

De asemenea, această viaţă de o sută de ani este privită de cineva, de un principiu care este etern. Dumneavoastră puteţi să vă gândiţi la Allah, Iisus sau Krishna. Toate aceste entităţi sau personalităţi sunt doar temporare. Acest principiu care observă această viaţă, care o percepe ca fiind temporară, fără a avea nevoie să consulte pe nimeni, acest principiu este etern.

V.: Ca fiinţe, noi moştenim anumite calităţi de la părinţii noştri. Ceea ce vreţi să spuneţi semnifică faptul că nu există nici o moştenire a esenţei, că noi nu suntem decât dezvoltarea personalităţii?

M.: Dumneavoastră sunteţi fiul cuiva. Moşteniţi de la părinţi anumite trăsături, dar dacă dumneavoastră sunteţi nenăscuţi, unde este această moştenire? Eu sunt o stare, o stare de veghe, de somn profund şi de vis. Pentru a intra în starea de veghe, elementul indispensabil este "eu sunt". Această calitate care vă informează că "eu sunt" implică în egală măsură prezenţa stării de veghe şi a stării de somn profund. "Eu sunt" este rezultatul combinării acestor trei stări temporare. El este deci obligatoriu temporar la rândul său.

V.: După moartea sistemului corp-intelect, ni se revelază natura noastră adevărată?

M.: Să ne imaginăm apa care se evaporă. Este ea moartă? Prin evaporare, ea se răspândeşte, se manifestă în spaţiu.

V.: Ea nu este moartă, dar ce o modifică, ce o transformă?

M.: Transformarea există în regatul iluziei al lui eu sunt", iar cel care o observă este acest principiu etern, imuabil care sunteţi voi înşivă, iar cunoaşterea "eu sunt" observă manifestarea care este pur şi simplu ea însăşi: ansamblul universului.

V.: În acest exemplu, conştiinţa este cea care se evaporă, nu-i aşa?

M.: În ultimă instanţă, este conceptul dumneavoastră. Totul este doar un concept. Însuşi "eu sunt" este un concept şi tot ceea ce sunteţi este conceptual. Dar dumneavoastră, Absolutul, sunteţi fără de concept, fără"eu sunt" şi de aceea sunteţi aici în eternitate.

V.: Vreţi să spuneţi că pentru a ne menţine dincolo de gânduri, convingerile noastre nu trebuie acceptate ca un material necesar în această muncă de cunoaştere?

M.: Nu se pune problema să respingem sau să distrugem ceea ce există, ci doar să înţelegem ce este această stare de "eu sunt". Înţelegeţi că acest "eu" este o iluzie, că este temporar şi că "eu, Absolutul, nu sunt această stare "eu sunt".

V.: Aceasta înseamnă că nu trebuie să o exprimăm, că această stare nu trebuie să determine apariţia nici unei emoţii negative, pentru ca noi să ne conservăm energia pentru noi înşine. Vreau să spun că din moment ce am înţeles această stare, nu mai trebuie apoi să o exprimăm?

M.: S-a pus vreodată problema exprimării ei în cuvinte? Vi se face foame şi ştiţi aceasta, deci vă doriţi să găsiţi de mâncare. Veţi continua să repetaţi "Mi-e foame, mi-e foame"? Sau, dacă v-aţi satisfăcut foamea, veţi striga "Sunt sătul, sunt sătul"? Ştiţi aceasta, de ce ar mai fi nevoie să o exprimaţi? Din momentul în care veţi avea experienţa, s-a terminat.

Experimentatorul nu este experienţa. Eu vă observ, dar sunt diferit de voi. Acum eu sunt viu, aceasta este experienţa mea, dar cel care observă această stare "eu sunt viu" nu este un "eu". El este etern.

V.: Atunci toate experienţele noastre au fost falsificate!

M.: De ce luaţi în consideraţie doar manifestarea, conştiinţa? Tot ceea ce este observat în acest univers apare şi dispare. Numiţi

aceasta individualitate? Bombay-ul nu este un individ, ci este manifestarea.

V.: În ultimă instanţă, nu există manifestare. Am dreptate?

M.: Raportaţi-vă la cauza princeps. Când această cauză primordială este înţeleasă, acesta este sfârşitul.

V.: Mă simt jenat de ceea ce spuneţi. Se spunea că există aici o realitate şi că în depărtare apare ceva care este manifestarea. Această manifestare avea o aparenţă de realitate, fiind, de fapt, iluzorie. Dar o astfel de înţelegere include dualitatea. Există aici un lucru numit real, din care provine manifestarea într-un corp nereal numit corp uman!

M.: Cel care face această analiză, ajungând la concluzia că "acesta este ireal", trebuie el însuşi să fie real.

V.: S-ar putea ca noi să exprimăm întotdeauna efectele, când, de fapt, noi suntem cauzele?

M.: Efectele nu pot avea nici un efect asupra voastră. Voi sunteţi dincolo de raza de acţiune a oricărui efect.

V.: Sunt eu cauza?

M.: Dumneavoastră nu sunteţi nici cauza, sunteţi cel care cunoaşte cauza.

V.: Obstacolul nu este acest mod de interpretare "eu sunt efectul"?

M.: Înţelegerea acestei treziri a lui "eu sunt", a trezirii la fiinţare, este ea însăşi un obstacol. Dar gândiţi "aceasta este realitatea", când este vorba de o stare temporară. Când aceasta dispare, spuneţi "aceasta moare", este o iluzie. Deşi sunteţi cel care cunoaşte aceasta, dumneavoastră nu sunteţi rădăcina sau cauza.

V.: Înainte aţi făcut o distincţie între iluzie şi manifestare. Nu înţeleg diferenţa.

M.: Întotdeauna vor exista diferenţe. Ceea ce aş fi putut spune ieri se va schimba astăzi. La nivel etern nici o schimbare nu se poate produce, dar în acest nivel tranzitoriu, dumneavoastră sunteţi întotdeauna ocupaţi, agitaţi, provocând astfel continuu noi modificări. În regatul iluziei, totul se mişcă, totul este într-un continuu flux. Rădăcina lui este numită Maya, iluzia.

V.: Acesta este jocul la care participi?

M.: Spuneţi-i cum vreţi.

V.: Când cineva se joacă, el joacă jocul acestei rădăcini, nu-i aşa?

M.: Bineînţeles. Puteţi oare, ajutându-vă mereu, să obţineţi ceva care să rămână pentru totdeauna cu voi? Această boabă de muştar, această constatare "eu sunt" va subzista oare în eternitate?

Sub îndrumarea Guru-lui meu, am meditat asupra lui "eu sunt" în calitate de Adi Narayana, Supremul Narayana, Dumnezeul primordial. Dar acest "eu" ce acţionează a devenit Absolut şi eu ştiu acum ca acest Dumnezeu primordial, Adi Narayana, nu poate să se menţină. Înainte de a fi iniţiat de Guru-l meu, aveam convingerea că voi dispărea într-o zi, dar că acest Narayana va rămâne în eternitate. Urmând învăţăturile maestrului, am descoperit că locul meu este eternitatea, în timp ce acest Ishvara, Adi Narayana, va dispărea.

Dumnezeul personal are un destin legat de timp, iar eu nu sunt subordonat timpului. Eu constat că această lume va dispărea, pe când eu voi exista întotdeauna.

Cel care devine conştient de acest adevăr, de ceea ce reprezintă în realitate "eu sunt", este respectat şi adorat de toţi. Dar existenţa sa este tot temporară. Non-eternul nu poate rămâne mult timp asociat cu eternul. Chiar şi atunci când v-aţi abandonat jugului formelor şi al gândurilor, pentru o clipă nu mai depindeţi decât de fiinţa voastră adevărată. Conştientizaţi mai întâi pe "eu sunt", apoi deveniţi martorul lui, şi astfel îl veţi transcende pe "eu sunt".

V.: Guru-l dumneavoastră v-a spus să meditaţi asupra cunoaşterii lui "eu sunt" sau doar asupra lui "eu sunt"? Există o diferenţă între cele două!

M.: Meditaţi asupra a ceea ce vă permite să ştiţi ceea ce sunteţi, asupra a ceea ce vă permite să cunoaşteţi lumea. Consideraţi că acest principiu vă dă certitudinea că existaţi, acest principiu prin care voi vă cunoaşteţi pe voi înşivă şi lumea. Nu vă întrebaţi asupra a ce meditaţi, fiţi chiar tema meditaţiei dumneavoastră.

Să presupunem că un mare industriaş vă oferă un post plătit cu 10.000 $ pe lună. Veţi începe să meditaţi asupra acestei propuneri de îndată ce vi se aduce la cunoştiinţă sau în momentul în care v-a fost făcută oferta o cunoaşteţi odată pentru totdeauna? Atunci când vi se spune "dumneavoastră sunteţi acesta" este necesar să

meditaţi asupra acestei afirmaţii?

V.: Am pus această întrebare deoarece mulţi dintre cei care au citit cartea lui Ramana Maharishi, de exemplu, au înţeles că se meditează asupra faptului că există un "eu sunt" şi că singurul mod de a atinge eliberarea este un proces raţional. Dar înţelegerea mea referitor la ceea ce spuneţi dumneavoastră mă face să cred că ajunge să experimentezi fiinţa, să trăieşti fiinţarea lui "eu sunt", să fii "eu sunt" în toate circumstanţele, să fii mereu atent la cea ce este pe cale să se petreacă.

Pe când dacă doriţi să descoperiţi prin raţionament inexistenţa egoului, cum lasă să se înţeleagă traducerile din Ramana Maharishi, dumneavoastră veţi petrece tot timpul gândindu-vă la o idee în loc să o trăiţi.

M.: Oricare ar fi logica a ceea ce aţi descoperit în cărţile lui Ramana Maharishi sau altundeva, acest "eu sunt", această prezenţă se manifestă, iar cel care o percepe, cel care este martorul este realitatea, Supremul. Acest Suprem nu mai este "eu sunt". El este anterior acestui "eu sunt". Dumneavoastră sunteţi în această imobilitate, acest repaus de dincolo de toate exprimările. Înainte de a apărea noţiunea de "eu sunt", dumneavoastră sunteţi.

Dumneavoastră îl înţelegeţi pe Ramana Maharishi în calitate de individ şi îl consideraţi ca pe o fiinţă realizată, plină de înţelepciune. În ceea ce mă priveşte, Ramana Maharishi este Absolutul. Dumneavoastră îl consideraţi ca pe un individ, de aceea îi atribuiţi o mare înţelepciune. Pentru mine el nu poate fi altceva decât Absolutul.

V.: Aţi afirmat că maestrul dumneavoastră v-a spus că veţi disipa acest "eu sunt" după ce îl veţi recunoaşte şi observa ca fiind tranzitoriu. S-ar părea că eliberarea de "eu sunt" este posibilă doar o dată cu dispariţia corpului?

M.: Când noi ne vom abandona acest corp, vor rămâne starea de somn profund şi starea de veghe? Vom cunoaşte foamea şi setea? Este aceasta soarta rezervată doar anumitor persoane?

V.: Nu ştiu.

M.: Când nu mai există nici somn, nici veghe, nici foame, nici sete, care mai sunt nevoile dumneavoastră?

V.: Nu voi avea nici o nevoie.

M.: Să presupunem acum că acest corp este inert; somnul,

veghea, toate acestea s-au dus. Va rămâne un principiu asociat cu aceasta? Va mai exista un principiu care să mai aibă necesităţi de satisfăcut?

V.: Trebuie să existe o mare diferenţă atunci când un înţelept, un iluminat, îşi părăseşte corpul, faţă de o fiinţă obişnuită!

M.: Ignorantul moare cu o cantitate de concepte: el va merge în cer, în infern, etc. Datorită faptului că el moare agăţat de aceste concepte, ele pot căpăta o formă concretă. În această lume a ignoranţei, noi suntem legaţi prin tradiţii, ritualuri, convenţii, ştiinţă, idei.

În momentul morţii, ignorantul este legat de conceptele sale şi se produce ceea ce este în concordanţă cu conţinutul lor. Nimic nu i se poate întâmpla entităţii sau principiului care a descoperit toate acestea, care a înţeles că însuşi conceptul "eu sunt" este o iluzie. El a înţeles ce este cu fiinţa sa şi a transcens-o.

VI

Maharajah.: Aveţi întrebări?

Vizitator.: Aş vrea să vă ascult înainte de a pune întrebări.

M.: Dacă nu puneţi întrebări, pe cine veţi asculta, pe ceilalţi? De unde veniţi?

V.: Din Franţa.

M.: De cât timp v-aţi angajat în această căutare spirituală?

V.: De mulţi ani.

M.: Aţi fost la un înţelept? Aveţi un Guru în Franţa?

V.: Ce înseamnă Guru?

(Maharaj cere unei persoane aşezate lângă el să spună ce reprezintă Guru-l pentru ea).

Discipol: Guru-l este reflectarea noastră care ia forma unui ghid. El este martorul.

M.: Observatorul, cel care este spectatorul persoanei este Guru-l, dar el nu are nici aspect, nici formă. Trebuie să aveţi această convingere.

V.: El se numeşte pe el însuşi observator, nu-i aşa?

M.: Observatorul a ce?

V.: Observatorul mentalului.

M.: Acest observator are un corp?

V.: Nu.

M.: Când vorbiţi despre observator, vă referiţi doar la dumneavoastră, nu-i aşa?

V.: Nu sunt sigur că este vorba despre mine în calitate de eu.

M.: Observatorul intelectului nu poate fi decât dumneavoastră înşivă, nu?

V.: Eu însumi... şi acesta este Guru-l?

M.: Înţelegerea dumneavoastră este Guru-l, această înţelegere care este cunoaştere. El este cel venerat, cel la picioarele căruia ne

prosternăm. Aţi fost la Bombay, dar vă amintiţi de oraşul sau satul din care veniţi?

V.: Da.

M.: De asemenea, ar trebui să recunoaşteţi această stare de conştiinţă fără corp ca fiind dumneavoastră.

V.: Să-mi amintesc de ea?

M.: Să ştiţi cum a venit, cum a apărut.

V.: Cum a apărut cunoaşterea sau observatorul?

M.: Observarea, ea însăşi, este cunoaştere. Cum a apărut ea?

V.: Nu-mi amintesc.

M.: Acest lucru trebuie cunoscut cu exactitate.

V.: Cum a apărut ea? Eu ştiu cum a apărut, dar nu ştiu cum a apărut ea prima dată. Înţeleg cum se revelează cunoaşterea: vreau să spun când ea apare acum, în fiecare clipă. Ştiu, de asemenea, că atunci când vreau să stau liniştit, nu mai observ. Iată cum aceasta apare şi dispare pentru mine.

M.: Această cunoaştere nu apare şi nu dispare în fiecare moment. La ce vă referiţi dumneavoastră este doar observarea emoţiilor şi a gândurilor, dar cel care cunoaşte această observare sau această absenţă a observării, ramâne pe loc, este acolo, imuabil.

V.: Cel puţin el este acolo fără ca eu să fiu conştient de aceasta...!

Pot eu să fiu conştient când el este prezent şi în acelaşi timp conştient când el este absent?

M.: La ce vă referiţi când spuneţi că dumneavoastră aveţi conştiinţa lui? Martorul este aici, chiar dacă sunteţi sau nu conştient, el este întotdeauna aici. Atunci, la ce conştiinţă vă referiţi?

V.: La observatorul emoţiilor, al gândurilor şi al senzaţiilor.

M.: Vă amintiţi de copilărie, de perioada în care eraţi copil?

V.: Da, cel puţin anumite aspecte, dar nu-mi amintesc tot.

M.: Această stare "eu sunt" a copilăriei dumneavoastră se continuă până la bătrâneţe, până în ultima dumneavoastră zi. Acelaşi proces de a fi al conştiinţei, aceeaşi stare "eu sunt" continuă, sunteţi de acord? Dumneavoastră sunteţi copil, adolescent, un adult plin de forţă, apoi un bătrân din ce în ce mai slăbit şi cocoşat, dar cunoaşterea lui "a fi" rămâne oare aceeaşi?

V.: În sfârşit, câteodată ea este aceeaşi, şi câteodată nu este aceeaşi.

M.: Absurd. Dacă aşa cum spuneţi dumneavoastră, cunoaşterea nu ar fi imuabilă, pe ce vă bazaţi dacă spuneţi că ea nu este? Cineva trebuie să ştie acest lucru, nu-i aşa?

V.: Doar eu pot să ştiu dacă această cunoaştere nu este aceeaşi în prezent sau, cel puţin, eu cred asta... dar , de fapt, presupunem că nimeni nu poate să ştie acest lucru.

M.: Trebuie să meditaţi adesea şi să vă maturizaţi în cele din urmă pentru a ajunge să înţelegeţi limbajul utilizat aici.

Atunci când un bătrân spune "eu sunt un om bătrân", cunoaşterea acestui om în vârstă înţelege în mod egal şi pe "eu am fost un copil". Acest eu nu este acelaşi cu cel din copilărie?

V.: Ba da, este acelaşi.

M.: Meditaţi la acest eu. Ce are el în comun cu copilul şi cu bătrânul? Ce este constant?

V.: Ceea ce eu vreau să spun este că nu sunt întotdeauna conştient de acest eu.

M.: Cine spune aceasta? Cine este imbecilul care spune că el nu ştie? Cine poate exprima această absenţă a cunoaşterii dacă nu chiar cunoaşterea însăşi, chiar eu-l vostru? Un centenar va spune "eu am 100 de ani". Acest principiu "eu" al bătrânului este acelaşi din copilărie, constant, continuu. Acest bătrân merge complet cocoşat, aceasta înseamnă că eu-l lui a îmbătrânit? Doar din punctul de vedere al corpului se poate spune că a îmbătrânit. Noi vorbim despre un subiect elementar. Foarte puţini oameni se străduiesc să înţeleagă ce este acest "eu". Majoritatea sunt total acaparaţi de lumea obiectivă. Şi de ce nimeni nu se concentreaza asupra conştiinţei, asupra acestui sens de a fi? Pentru că ei sunt sub puterea lui Maya, care îi înlănţuie.

V.: Scopul lui Maya este de a perpetua marele ei joc.

M.: Nu este chiar aşa. Este unul dintre atributele lui Maya (iluziei) de a acţiona astfel, la fel cum apa curge în jos. Maya creează continuu, perpetuând lumea, procreaţia.

Ramakrishna a urmat calea devoţiunii. El a întâlnit un alt sfânt, numit Totapuri, care a devenit Guru-l său. Acest Guru l-a învăţat Advaita Vedanta. El dorea ca Ramakrishna să transceandă starea sa devoţională şi i-a cerut să intre în samadhi. El se referea la un

samadhi excepţional, şi Ramakrishna a atins atunci o stare dincolo de toate conceptele. El a atins această stare aproape instantaneu, în timp ce lui Totapuri i-au trebuit 40 de ani pentru a ajunge la acelaşi nivel ce transcendea toate conceptele.

Totapuri nu crezuse niciodată în Mama Divină, în toate aceste imagini şi idoli, etc. Într-o zi, el a avut o durere insuportabilă de stomac şi a vrut să se sinucidă. El s-a dus la Gange, a intrat în apă şi a mers o mare distanţă. Deşi fluviul era foarte adânc, apa nu-i urca niciodată mai sus de glezne. Până la urmă a obosit şi s-a reîntors acasă. Ramakrishna a aflat că Guru-l său a dorit să moară şi că Gangele nu i-a dat voie. El a implorat-o atunci pe Zeiţă să îi oprească durerile lui Totapuri. Acesta, deşi nu fusese niciodată într-un templu, la rugămintea lui Ramakrishna a mers şi s-a rugat zeităţii şi durerile lui au dispărut. Deci putem spune că Totapuri a fost Guru-l lui Ramakrishna, şi că Ramakrishna a fost Guru-l lui Totapuri.

Dar nu vă lăsaţi distraşi de toate aceste puncte de vedere. Alegeţi calea directă, stabiliţi-vă în fiinţa voastră, cum a apărut ea, de ce a venit şi ancoraţi-vă ferm în acest principiu.

Am auzit spunându-se o mulţime de lucruri. Oamenii discută, constată, au puncte de vedere opuse. Eu nu caut să îi împac, eu doar îi ascult. Nu mă gândesc la trecut. Oamenii povestesc atâtea lucruri, revendică atâtea concepte, raţionamente. Eu spun "da, da, foarte bine", dar nu mă ataşez de ceea ce spun ei. Un discipol al Guru-lui meu mi-a spus "În vieţile mele anterioare, am adunat multe merite, de aceea în această viaţă am avut graţia de a-l întâlni pe Guru-l nostru". I-am răspuns: "Lasă trecutul, eu nu mă gândesc la trecut, nu vreau să mă gândesc nici la această stare actuală de a fi. Ştiu că această existenţă a apărut fără a fi dorită şi că ea va dispărea la fel".

Mulţi oameni foarte savanţi, buni cunoscători ai scripturilor sacre, au venit aici pentru a vorbi cu mine. Eu am discutat cu ei, nu le contest ideile, nu vreau să-i plictisesc, dar, puţin mai târziu, eu le spun "Tot ceea ce aţi spus este adevărat, dar amintiţi-vă un lucru, că ceea ce sunteţi acum, această stare de conştiinţă, este cea mai mare minciună, ea nu va dura".

Unii consideră că sunt pe deplin realizaţi şi vin să mă vadă pentru a împărtăşi cunoaşterea lor. Eu le spun: "Foarte bine,

dumneavoastră ştiţi, dar puteţi să-mi spuneţi de ce aţi venit aici dacă aţi înţeles că totul se află în dumneavoastră?"

Unii înţelepţi yoghini au puteri paranormale. Ei se pot deplasa prin levitaţie, pot dispărea dintr-un loc şi apărea deodată în altul, pot să-şi controleze respiraţia şi au acces la nenumărate lumi subtile. Toate aceste puteri există, dar, cu toate acestea, aceşti yoghini nu au avut o maturitate suficientă pentru a avea acces la realitate.

V-ar plăcea să prelungiţi această descoperire a lui "eu sunt", v-ar plăcea să dispuneţi de eternitate pentru a sprijini acest "eu sunt"? El a apărut spontan şi spontan va dispare. Nu aveţi nici o putere să prelungiţi acest principiu, trebuie să înţelegeţi bine aceasta. Momentul esenţial este cel în care vă veţi stabili ferm în fiinţa dumneavoastră şi o veţi înţelege în întregime.

Când vă veţi maturiza spiritual şi veţi avea revelaţia realităţii, să nu-i descurajaţi pe cei ce rămân în ignoranţă. Ei nu trăiesc decât prin conceptele lor, sunt menţinuţi de credinţele şi speranţele lor. Sub pretextul că dumneavoastră v-aţi descoperit adevărata natură, nu contestaţi modul lor de viaţă, nu le spuneţi că trăiesc în ignoranţă. Ideile şi teoriile pot să se concretizeze, să devină tangibile, dar în nici un caz nu pot fi eterne. Lăsaţi acestor ignoranţi posibilitatea de a descoperi acest lucru.

Ce înseamnă o idee? Dacă o dezvoltaţi, ea poate fi foarte captivantă, dar ea va rămâne copilul unei femei sterile, ea nu va dura. Nu vă asociaţi cu ideile şi conceptele şi lăsaţi-i pe ceilalţi în pace. Nu le spuneţi că sunt slabi şi nenorocoşi pentru că trăiesc bazându-se pe vise. Dacă printre dumneavoastră există unii care adoră o zeitate, un zeu anume, să facă acest lucru cu devoţiune, dar să nu uite că este chiar conştiinţa lor care a creat zeul, că el a apărut din însăşi conştiinţa lor.

VII

Vizitotor.: O fiinţă realizată, un Jnanin, poate avea ego?

Maharajah.: Un Jnanin nu poate avea nici o relaţie cu egoul. Atât timp cât ne identificăm cu o formă, egoul există, dar deoarece cel care a descoperit adevărata sa natură nu se mai identifică cu forma corporală, nici nu se mai pune problema. Aceasta poate merge chiar mai departe, un Jnanin nu mai are conştiinţa existenţei sale, aceasta înseamnă că principiul care a realizat adevărata sa natură este martorul principiului manifestat. Forţa vitală asociată fiinţei este pur şi simplu observată de un Jnanin.

V.: Neavând formă, dumneavoastră nu mai aveţi nici probleme.

M.: Această entitate realizată este martorul pur al lumii şi al ansamblului manifestării şi nici un element fizic nu poate să-l atingă. El este, de asemenea, martorul fiinţei.

V.: Activităţile corporale ale unui Jnanin se produc spontan sau el trebuie să facă ceva?

M.: Toate acţiunile sunt spontane. Când fiinţa a fost concepută, formarea corpului se produce spontan în jurul ei. Nici nu s-a pus problema ca cineva să construiască special un corp.

V.: În cazul unui copil care trebuie să se nască, natura i-a "prevăzut" pe părinţi ca să-i asigure supravieţuirea, dar un Jnanin care este singur şi nu face nimic, ce face el ca să supravieţuiască?

M.: Când fiinţa a fost în pântecele mamei sale, corpul s-a format spontan în jurul lui, sunteţi de acord? Pentru existenţa lui Jnanin, se produce acelaşi lucru. Fiind una cu natura, a cărui esenţă este el, însăşi natura are grijă de el. Nu este necesară nici o personalitate, toate lucrurile se organizează spontan în jurul lui.

V.: Toţi acei mari yoghini care au făcut minuni, care trăiau o

mie de ani, care se hrăneau cu aer şi care stăteau pe cap, ce scop aveau? De ce căutau să trăiască atât de mult şi atât de inconfortabil?

M.: Ei îşi impuneau aceste penitenţe având convingerea îndeplinirii unei misiuni spirituale. Ei se abţineau de la satisfacţia îndeplinirii unei simple datorii şi căutau să-şi prelungească această viaţă spirituală utilă.

De ce depinde această fiinţare a dumneavoastră? Vă forţaţi să trăiţi mult, dar constataţi că puţini supravieţuiesc în jurul dumneavoastră, atunci cum să facem? Această viaţă poate fi ea continuată? Care este elementul necesar? Când ceva se defectează în corp, acesta este sfârşitul său. Pe ce se bazează convingerea voastră că această fiinţare va dispărea într-o bună zi?

Urmăriţi să descoperiţi ce sunteţi dumneavoastră. De fiecare dată când vă veţi forţa, când veţi reflecta, vă veţi agăţa de ceva care nu sunteţi dumneavoastră. Atunci vă veţi identifica cu un lucru care nu poate fi dumneavoastră.

Eliberaţi-vă, nu mai gândiţi la voi înşivă şi veţi fi liberi de gânduri. De fiecare dată când doriţi să gândiţi, să vă gândiţi la ceva care nu sunteţi voi, chiar dacă este vorba despre un gând nobil ca Dumnezeu, căci acesta este un cuvânt distinct de voi. Dacă vă gândiţi intens la El, foarte bine, dar puteţi să vă gândiţi la fiinţa dumneavoastră reală? Aici este întrebarea.

V.: Aţi spus că noi trebuie să devenim independenţi de cunoaştere, ceea ce mă străduiesc să fac, dar pot eu să nu mai depind de sănătatea mea?

M.: Trebuie să puneţi întrebări în legătură cu subiectul discuţiei. Întrebarea dumneavoastră este elementară. Am abordat un subiect despre care fiecare trebuie să-şi pună întrebări, să se aplece asupra lui însuşi. Atunci când nu mai sunt cuvinte, nu mai există nici gânduri.

Ce făceaţi cu opt zile înainte de a fi fost conceput în pântecul mamei? Ştiţi? Explicaţi-mi situaţia dumneavoastră înainte de a intra în pântecul mamei, cum eraţi? Numai dumneavoastră puteţi vorbi despre această stare.

V.: Nu-mi amintesc... Eram existenţa?

Translatorul: Fiinţa apare în momentul concepţiei. Fiinţa se află în starea de somn în fătul aflat în pântecul mamei.

M.: Cine cunoştea fiinţa înainte de concepţie şi fiinţa cui? Dacă aţi fi fost conştient de fiinţă înainte de concepţia dumneavoastră, cu siguranţă că nu aţi fi dorit să fiţi purtat de mama dumneavoastră.

V.: Nu-mi amintesc.

M.: Este imposibil, este vorba de o stare lipsită de atenţie, cum ar putea fi vorba de memorie! O dată cu fiinţa apare şi atenţia. Fiinţa este deja prezentă în timpul gestaţiei, dar în stare de somn. Această frontieră între fiinţă şi nefiinţă, această stare limită se numeşte Mulmaya sau poartă alte nume glorioase. Aceasta este o stare de nonatenţie. Totuşi, începutul atenţiei este acolo. Iată un obiect (Maharaj arată o bricheţă). Înainte de a exista care era numele său? De la nefiinţă la fiinţă, cum a putut fi el observat?

Dumneavoastră aţi simţit pur şi simplu această urmă a lui "eu sunt", care se experimentează înainte de a observa ceva. A realiza această stare anterioară concepţiei, oricare ar putea fi ea, a exista într-o astfel de stare eternă este cea mai înaltă reuşită. Pentru a vă ajuta, dau un nume acestei stări, ea este cunoscută ca Parabrahman, Absolutul.

V.: Înainte de concepţie?

M.: Înainte de concepţie există starea cea mai naturală, starea perfectă. Starea în care vă aflaţi cu opt zile înaintea concepţiei şi de asemenea cu multe milioane de ani în urmă, va rămâne şi în această clipă. Ea rămâne şi după terminarea existenţei dumneavoastră. Starea iniţială rămâne întotdeauna.

În starea mea actuala de sănătate, nu am chef să vorbesc mult şi doresc să păstrez acest subiect de discuţie. Câteva fiinţe rare pot înţelege unde vreau eu să ajung. Dar atunci când mi se pune o întrebare elementară, dumneavoastră vă aşteptaţi ca eu să mă cobor la acel nivel şi să explic totul în detaliu, ca unui copil de grădiniţă?

Am să vă pun câteva întrebări ciudate. Înainte de naşterea mea, atunci când am fost conceput, cine m-a creat şi în ce formă? Mama sau tatăl meu? Sub ce formă?

Dacă aveam un aspect, o formă, o culoare înainte de concepţie, era posibil să mă introducă în matrice, aşa o fi oare? Acela care rezolvă enigma ajunge la concluzia că fiinţa şi toată această lume manifestată nu au nici o realitate.

Atunci când ființa era absentă, nu era nevoie de știință, de cunoaștere. Confruntați cu o astfel de problemă, chiar cei mai mari zei, Brahma, Vishnu, au închis ochii, au intrat în samadhi și au dispărut.

V.: Nu au făcut nimic?

M.: Ce puteau face? În prezent, dumneavoastră experimentați ființa ca urmare a asocierii dumneavoastră cu suflul vital. Deoarece acest suflu acționează, dumneavoastră știți că existați. Când această asociere cu ființa nu va mai fi, ce veți face? Puteți face ceva?

V.: Ce pot face pentru a obține cunoașterea?

M.: Nu faceți nimic, stabiliți-vă în dumneavoastră înșivă, scufundați-vă în această ființă, fiți această existență. Ea vă va spune cum se transformă în neființă. Vă spun deci un singur lucru: pur și simplu urmați ferm această urmă a lui "eu sunt", agățați-vă de ea, contemplați-o, nu faceți nimic altceva.

V.: Atunci, cel mai bun lucru de făcut este de a fi acolo, în această stare de "eu sunt". Aceasta este meditația?

M.: Nu există "a fi acolo", ci doar "a fi".

V.: Este posibil să ne menținem în această stare toată ziua? Nu este o meditație specială?

M.: Cine a spus "toată ziua"? Cine putea spune "toată ziua" dacă nu chiar ființa dumneavoastră? Această ființă poate să înțeleagă orice în contemplația sa, dar ea nu se poate înțelege pe ea însăși.

V.: Karma este o problemă pe care ne-am creat-o noi înșine?

M.: Cel care v-a creat a creat și karma și problemele karmice, astfel încât să vă propulseze în mijlocul karmei. Cine v-a creat? Aceasta contează. Karma este mișcarea, activitățile.

V.: Atâta timp cât voi avea o karmă, eu mă voi confrunta cu ea în drumul meu. Acest lucru există sau este o iluzie?

M.: Eu încerc să vă prind într-o capcană așa cum erați în pântecele mamei dumneavoastră. Dacă mă ascultați liniștiți și atenți, totul va încolți în voi. Aceasta este eroarea comună, prostia, gafa pe care toată lumea o comite, aceea de a se identifica cu corpul.

V.: Eroarea ultimă?

M.: Prima și ultima. Amintiți-vă ce v-am spus de curând.

Atâta timp cât această sămânță care a creat corpul și tot ceea ce îl înconjoară va fi vie, umedă, vă veți sprijini pe aceste explicații. Din momentul în care sămânța va dispărea, nu veți mai fi decât eternitatea, starea eternă.

Dintr-o sămânță minusculă apare un arbore foarte înalt, care urcă către cer. Ființa este identică. Din această urmă minusculă, din acest "eu sunt", a fost creată lumea manifestată. Ajunși în acest punct esențial, nu se poate explica mai mult în cuvinte.

V.: Egoul, corpul meu, celelalte corpuri-ego care vă ascultă în această cameră, nu sunt altceva decât concepte, mișcări în această conștiință?

M.: Da. Dacă dumneavoastră doriți să înțelegeți mai clar gândiți-vă la visele dumneavoastră. Deoarece eu mă raportez la cel mai înalt aspect al conștiinței, eu nu sunt în situația de a răspunde întrebărilor elementare, nici să le discut. Eu nu am nici o intenție de a contesta afirmațiile cuiva când, din punctul lui de vedere, întrebările sale sunt justificate.

Acum, dacă tot trebuie să mă interesez de o stare, aceasta ar fi starea cu 8 zile înainte de concepție, starea de Parabrahman. Ieri și astăzi, din nou, termenul "ego" a fost folosit. De care nivel aparține acest termen "ego" și când?

Tot ceea ce există este sacru, și tot ceea ce există este profan. Chestiunea sacrului și profanului nu se pune decât atunci când ființa este prezentă. Dacă ea nu mai este, care este atunci problema sacrului și profanului? Veți întâlni persoane despre care veți crede că știu lucruri importante. Ele vă vor spune că în viitoarea voastră încarnare veți fi rege și că în următoarea veți fi un rege și mai mare. Atunci când auziți astfel de lucruri, sunteți foarte satisfăcuți.

Amorul propriu este iluzie, dar nimeni nu vorbește despre asta. Toată lumea dorește existența, ființa, nimeni nu dorește să abandoneze cunoașterea lui "eu sunt". Amorul propriu nu este o realitate, dar atunci când spuneți aceasta oamenilor, ei pleacă. De aceea, ceilalți maeștri vor ca voi să vă păstrați acest atașament al lui "eu". Ei vă promit intarea în Împărăția Cerului, locul unde dorințele voastre se vor realiza, iar voi vă întoarceți la ei!

Să presupunem că punem următoarea întrebare unei persoane inteligente: "Unde erați dumneavoastră înainte de concepție?"

Dacă este abilă, ea va răspunde: "Eram în starea de somn, în esența părinților mei". Acesta este răspunsul tradițional. Dar încercați să vă întoarceți la sursă, veți găsi părinții, apoi părinții părinților, părinții părinților părinților și veți continua astfel la nesfârșit. Dacă doriți să ajungeți la sursa acestui principiu fără formă, care nu este decât cunoaștere în stare de somn, nu este vorba decât de o căutare interminabilă.

Atunci vă dau două posibilități: una este de a vă stabili în această stare anterioară conceptici, alta este de a vă "agăța" de această ultimă definiție, acest concept convențional, care vă va împiedica să vă descoperiți adevărata voastră natură.

Această cunoaștere tradițională nu va fi distrusă și nu mai are nici un motiv de a exista din moment ce, fundamental, ea nu există pentru că nu este reală.

Orice ar spune un copil ignorant, orice ar face un înțelept realizat, cei doi au dreptate. Vă întreb altceva: "Cine este perfecțiunea?" Este principiul perfect, care a existat înainte de naștere. Aici, de asemenea, există o similaritate între copilul din leagăn și un Jnanin. Jnanin-ul perfect este asemănător copilului din leagăn. Copilul nu știe dacă ceea ce gustă este urină, lapte sau hrană, totul are același gust pentru el. Cum se cunoaște pe el însuși un bebeluș? Doar el știe.

V.: Cred că pentru a redeveni copil este important să abandonăm toate atașamentele.

M.: Când s-a pus problema să abandonăm, să renunțăm la ceva? Totul a venit spontan, trebuie doar să înțelegem. Dumneavoastră sunteți constrânși să suferiți și să experimentați doar din cauza aparențelor care vă sunt impuse de starea dumneavoastră de a fi. V-ați grăbit să vă agățați de această ființă? Ea a apărut spontan. Copilul se agață de ceva? A fost el prins de un concept, de o idee, de un ego?

Un Jnanin care a înțeles această stare de lucruri a ființei, care are conștiința existenței și a jocului care o animă, transcende existența și se stabilește în starea anterioară concepției. Atingând această stare, Jnaninul izbândește întotdeauna. Fie că ființa apare sau dispare, el rămâne imuabil în această stare perfectă.

De-a lungul vieții dumneavoastră, ați făcut multe lucruri, ați avut identități diferite și totuși, toate aceste personalități, toată

această înțelegere, toate aceste achiziții vă vor abandona. Cu ce identitate veți muri în final? Dacă dumneavoastră v-ați fi înțeles într-adevăr, ați avea atunci nevoie să urmați o cale spirituală? Ați avea nevoie de un Dumnezeu?

V.: De fapt, nu. Mă întreb doar de ce sunt eu aici, care este motivul. Pe de altă parte, știu că există în mine multă ignoranță și cred că am venit aici pentru a o micșora.

M.: Această ignoranță din prezent s-a disipat. Deci dumneavoastră puteți să o descrieți. Explicați-mi ignoranța voastră.

V.: Nu-mi este prea clar pentru că, deși înțeleg o mulțime de lucruri, sunt plin de griji, de atașamente și cred ca acestea provin din ignoranța mea.

M.: Starea de veghe, somnul, conștiința, experiența, toate combinate sunt pură ignoranță. Această ignoranță, căreia i s-a dat un nume la naștere, este compusă doar din aceste trei elemente. O dată ce știți aceasta, puteți face orice, sunteți liberi. Când veți recunoaște falsul ca fiind fals, nu va mai trebui să îndepliniți nici un ritual. Această dorință de a face, tot ceea ce se petrece ca urmare a acestei dorințe, totul va dispărea.

Anterior apariției ființei voastre, erați complet, perfect, Parabrahman, Supremul Absolut.

Jnanin-ul nu acordă nici o importanță acestei conștiințe, acestei stări de veghe și acestui somn. Așa cum dumneavoastră nu sunteți înspăimântat de un șarpe de cauciuc, Jnanin-ul nu dă atenție acestei stări de veghe și de conștiință.

V.: E același lucru?

M.: Aveți intenția de a folosi ceea ce vă spun? Pentru a recunoaște falsul trebuie să faceți un efort?

V.: Nu putem spune nimic fără a face efort!

M.: Când ați înțeles ignoranța, efortul nu mai există. Plecând din momentul în care ați respins aceasta ca fiind ignoranță, nu mai există loc pentru viitoarele greșeli. Ce experimentați? Numele acestei forme corporale, tot ceea ce este asociat ei și existența sa! Dacă veți reflecta asupra acestei observații, veți descoperi instantaneu răspunsul.

V.: Ați vorbit despre starea anterioară concepției, ați spus că noi suntem în starea numită Parabrahman, dar care este rolul

karma-ei, este o combinație între această stare eternă și altceva?

M.: Nu există karmă în starea de Parabrahman. Ce să facă în cazul acesta karma?

V.: Dar ați vorbit despre concepție, despre forma corporală.

M.: Cine a intrat în forma corporală?

V.: Eu... noi!

M.: Spațiul a intrat în această cameră, spațiul este aici. De ce și cum a intrat spațiul aici?

V.: La început, nu era nici spațiu, nici timp?

M.: Spațiul se află și la exterior și aici. Nu există nici o diferență între spațiul exterior și spațiul interior, nu există decât un singur spațiu. Atunci cum se mai poate pune problema de a intra sau de a ieși și cum se face aceasta? Nu există decât un singur spațiu.

VIII

Maharajah.: Corpul este un obiect în formă de hrană, el este, de fapt, doar hrană. Sunteți rezervorul energiei alimentelor pe care le absorbiți și în esența acestui corp-aliment rezidă cunoașterea lui "eu sunt".

În acest bețișor parfumat există un parfum. Când îl aprindeți, parfumul se degajă, nu-i așa? De asemenea, aroma lui "eu sunt" s-a fixat în corp și, percepând acest "eu sunt", dumneavoastră știți că este vorba despre esența corpului-aliment care se degajă. Dar cel care percepe această calitate nu este "eu sunt". Cel care percepe este dincolo de "eu sunt", anterior lui "eu sunt", purul Absolut.

Vizitator.: Aș vrea să vă întreb ceva. Atâta timp cât îmi pun întrebarea "cine sunt eu" și mă observ în această situație dată, este necesar să memorez comportamentul și reacțiile mele din acel moment?

M.: Nu veți afla niciodată răspunsul la întrebarea "cine sunt eu". Dacă veți reuși să obțineți unul, el nu se va referi la dumneavoastră. El va corespunde mișcărilor celor cinci elemente, acțiunilor ce rezultă din cele cinci elemente, apoi nu va corespunde cu ceea ce sunteți în realitate. Dacă doriți să memorați câteva lucruri, formulați astfel: "eu sunt... ce?". "Eu sunt" semnifică acest parfum sau chintesența corpului-aliment. La început, puteți să afirmați că "eu sunt" însumează chintesența corpului-aliment din interiorul acestui corp, dar veți ajunge curând la concluzia "Eu nu pot să fiu acest 'eu sunt'". Eu semnifică Absolutul, este ultimul răspuns pe care îl puteți obține, singurul adecvat. Acest răspuns indică prezența celui ce constată acest "eu sunt", această conștiință devenind conștientă de ea însăși. Dar, este imposibil să obținem un răspuns în legătură cu

Absolutul. Răspunsul este în legătură doar cu conștiința și activitățile care se derulează în câmpul acestei conștiințe.

Iată această floare. Ea este un corp-aliment de unde provine un parfum. Dumneavoastră sunteți același lucru. Această cunoaștere a lui "eu sunt" este parfumul acestui corp, iar cel care percepe parfumul nu este parfumul.

V.: Este posibil ca un biolog să prevadă exact ce se va întâmpla cu floarea, când se va deschide, cât timp va fi înflorită. Astrologii, de asemenea, au convingerea că cele cinci elemente se structurează într-un anumit mod în corpul uman și că este posibil să prevadă evoluția acestei structuri, să prevadă momentul în care ea va dispărea, la fel cum biologii pot prezice când floarea va muri.

M.: Dumneavoastră vorbiți despre o cunoaștere legată de timp. Toată știința este legată de timp, astrologia, la fel și biologia. Nu puteți să vorbiți despre ceea ce este dincolo de timp?

V.: Ne vorbiți despre "eu sunt", despre martor, despre Absolut și eu aș vrea să cunosc aceste lucruri. Bineînțeles că nu există decât o unică realitate și atunci de ce faceți această distincție între Absolut, martor și "eu sunt"?

M.: Eu fac la fel ca bucătarul care, din aceleași ingrediente, prepară feluri de mâncare ale căror aparență, gust și culoare diferă. Tot ceea ce el prepară nu este, de fapt, decât mâncare, nu-i așa? Priviți făina de grâu. Se pot face lucruri foarte variate din ea, având formă și gust diferite. Oamenii iubesc schimbarea. De asemenea, fiecare preparat prezintă o anumită calitate și are un anumit preț. Aceste feluri de mâncare au toate scopul de a rezolva o problemă, aceea de a ne alimenta. Unii preferă un anumit fel de mâncare, alți preferă cu totul altceva. De asemenea, pentru a nu le confunda, se folosesc nume diferite.

V.: Atunci, Realitatea Supremă este un alt nume sau este grâul din care se fac atâtea lucruri, ca de exemplu martorul și "eu sunt"?

M.: Acestea sunt transformările grâului, și ele sunt foarte multe, dar baza, esența totului este doar Absolutul. Ați pierdut șirul logic al explicației mele în loc să urmăriți elementul de bază pe care nu am încetat să îl subliniez și pe care îl spun din nou. Acest contact cu "eu sunt", această vigilență interioară este Dumnezeu, este destinul vostru. Manifestarea nu este decât

dumneavoastră înșivă, iar cel ce știe deja acest lucru, Absolutul, nu este aceasta. Asupra acestui punct insist eu. Totul nu este decât expresia acestei revelații "eu sunt", a acestui "eu sunt", care este energia conștiință-existență-ființă. Este fundamentul totului, este energia-rădăcină. Toată această infinită varietate de culori nu este decât manifestarea, expresia acestei energii "eu sunt".

V.: Nu înțeleg exact semnificația cuvântului "energie". Cred că el are un aspect dual.

M.: Eu vreau să vă spun exact despre ce este vorba. Ceea ce ascultați acum, ceea ce înțelegeți este în relație directă cu puterea, energia universală, care este cunoașterea acestui "dumneavoastră sunteți" interior. Dar dumneavoastră, Absolutul, nu sunteți această cunoaștere a lui "dumneavoastră sunteți".

M.: Veniți aici pentru prima dată?

V.: Nu, am mai fost aici.

M.: Văd că v-ați lăsat barbă și purtați o robă, mărgele. Credeți că acestea vă vor ajuta să-l atingeți pe Brahman? Vecinul dumneavoastră are o robă mai frumoasă ca a dumneavoastră, poate că el pune și întrebări mai profunde?

V.: Barba și roba mea nu doresc să exprime aceasta.

M.: Este normal să vă îmbrăcați astfel în țara dumneavoastră?

V.: Nu.

M.: Vă face plăcere să știți că toți oamenii pe care îi întâlniți își spun: "iată un căutător al adevărului!".

V.: Îmi place pentru moment să mă îmbrac astfel, nu există un alt motiv. În țara mea acest costum nu implică faptul de a fi un căutător al adevărului, eu nu sunt indian.

M.: Nu sunteți indian, dar sunteți om. Ființa umană se comportă diferit după țara sa de origine, dar principiul de bază care o animă este comun tuturor oamenilor.

V.: Este adevărat, dar stilurile și moda se schimbă.

M.: Înțelegeți ceea ce eu vreau să vă spun în legătură cu principiul de bază. Nu adoptați nici o atitudine, nici o poză, nu purtați nici un semn exterior. Faceți-vă profesia, oricare ar fi ea, căci nimic nu vă împiedică. Cât despre spiritualitate, este un lucru diferit, ea nu poate să fie înțeleasă prin aparențe. Este atât de simplu: eu nu sunt nici hrană, nici corp format din esența hranei, nici esența corpului format din esența hranei, nici convingerea

"eu sunt"!

V.: De fapt, este foarte simplu, dar nu este uşor de realizat.

M.: Pentru cel care se detaşează de pasiunea sa de a exista este foarte simplu. Pentru cel care doarme este dificil. Pentru cel prins în tenebrele ignoranţei sale, ataşat de forme şi idei, pentru el este dificil.

V.: Acum câtva timp ne-aţi vorbit despre două alternative.

M.: Iată-le: fie absorbiţi din plin ceea ce spun şi deveniţi una cu aceasta, fie uitaţi tot şi faceţi ceea ce vreţi.

V.: De acord, am înţeles.

M.: A deveni ceea ce spun eu semnifică faptul că, oricare ar fi definiţia dată, dumneavoastră să fiţi ferm convins că "eu sunt numai acela". "Eu sunt acela" vrea să exprime doar acest gust al fiinţării, această prezenţă în "eu sunt". Acest sens al lui "eu sunt" este un minuscul vârf de ac în sine, dar el se manifestă, se exprimă printr-o explozie fără limite. Această imensitate nu poate exista fără apariţia prealabilă a acestei infime prezenţe a lui "eu sunt".

V.: Dacă această prezenţă nu ar fi existat, ce ar fi fost?

M.: Ea nu poate să nu fie. "Eu sunt" semnifică acela.

V.: Dar dacă "eu sunt" nu mai este, ce se poate petrece?

M.: Atunci tot ceea ce este este complet, perfect, Absolut.

V.: Există cineva care a cunoscut această perfecţiune?

M.: Acolo nu mai este nimic de cunoscut.

V.: Aţi menţionat mai înainte ordinul Jnaninilor. Mi-ar plăcea să ştiu mai multe despre acest subiect. Dumneavoastră spuneţi că la acest nivel nu mai există noţiunea "a fi"?

M.: Jnana este revelaţia lui "eu sunt". Jnanin-ul este cel ce cunoaşte, este cunoaşterea lui "eu sunt", este această atingere a existenţei, ce exprimă întreg universul.

V.: Aş vrea să ştiu dacă un Jnanin revine în această lume, el mai are un destin?

M.: Această forţă universală, expresie a lui "eu sunt", se manifestă printr-o multitudine de naşteri şi morţi. Dumneavoastră o consideraţi ca pe o singură entitate, în calitate de "eu sunt născut şi voi muri". Aici este greşeala. Această forţă vitală ia naştere în nenumărate forme, şi fiecare dintre ele conţine, de asemenea, propria sa moarte.

Acesta este jocul grandios al forţei vitale, dar dumneavoastră

nu doriţi să luaţi în considerare decât un element izolat. Dumneavoastră afirmaţi "eu sunt născut, deci eu voi muri şi voi renaşte". Formaţi aceste concepte în calitatea voastră de individ, dar , de fapt, nu sunteţi separat de ansamblul acestei forţe în mişcare.

Pământul trăieşte sub multiple forme, gândiţi-vă la formele de vegetaţie, ierburile, florile, arborii. Reflectaţi câte naşteri şi morţi presupune toată această vegetaţie. Şi apa face parte din ea, fiind un aspect al acestei forţe vitale. Gândiţi-vă la numărul organismelor ce trăiesc în apă!

V.: Nu înţeleg. Vreţi să spuneţi că acest "eu sunt" poate reprezenta o persoană sau o plantă sau orice altceva?

M.: Această existenţă nu este un individ. Din clipa în care "eu sunt" se manifestă, ea este universală. Noi am stabilit o ierarhie a celor cinci elemente primare. Din spaţiu apare aerul, din aer focul, din foc, apa, etc. Deci în apă există deja focul, focul locuieşte în apă. Nu aţi remarcat niciodată, privind de pe o colină, cum se reflectă lumina într-un lac? El luceşte cu mii de scântei, focul este prezent acolo. Şi atunci când vă uitaţi la vălurelele de pe suprafaţa oceanului, acolo este focul reflexiei soarelui. Şi de ce apar aceste vălurele pe mare? Din cauza aerului. Toate aceste combinaţii sunt prezente şi vizibile. Trebuie să înţelegeţi că unul depinde de celălalt. Fără aer nu se formează undele de pe suprafaţa apei, şi totul, în final, se topeşte în spaţiu. Fără spaţiu, am putea avea aer? Am putea avea foc, apă, pământ?

Chiar şi în vis sau în somn profund dumneavoastră experimentaţi aceasta. Vă treziţi şi resimţiţi pe "eu sunt" şi acest "eu sunt" creează un spaţiu.

Pe scurt, deoarece apare cunoaşterea lui "eu sunt", totul apare: spaţiul şi elementele. Trebuie să găsiţi sursa acestui "eu sunt".

Dar, în final, cel mai important este să ştiţi cu ce identitate veţi muri. Aceasta este de departe cel mai important.

V.: Ce înţelegeţi prin a muri?

M.: Uitaţi această noţiune de "eu sunt". Ce înţelegeţi dumneavoastră prin somn? Somnul profund este în acelaşi timp o uitare de sine.

V.: În timp ce un om visează, visul său ocupă un spaţiu?

M.: Spaţiul ocupat de universul visului este creat de fiinţa sa,

de cel care gândeşte "eu". Din mine însumi apare acest spaţiu.

V.: Atunci, apa, focul, spaţiul, etc. nu ocupă în realitate un spaţiu, nu mai mult ca un vis?

M.: Ce înţelegeţi dumneavoastră prin vis?

V.: Când ne vorbiţi despre aer, apă, foc, avem impresia că aceste elemente ocupă un spaţiu, dar când totul este o construcţie mentală, un vis, acestea nu mai fac parte dintr-un spaţiu.

M.: Acela care doarme şi visează, mai întâi trezeşte fiinţa sa în universul visului. Din momentul în care a apărut, fiinţa creează un spaţiu care este ocupat instantaneu de universul visului, dar sursa este în această înţelegere profundă a existenţei.

V.: Însă ce spaţiu ocupă cel care urmăreşte visul în cadrul acestui univers?

M.: Sentimentul fiinţării nu are formă.

V.: Dumneavoastră spuneţi că această noţiune de "eu sunt" nu are formă, dar că ea dispare când murim. Există aici o contradicţie.

M.: Această existenţă depinde de un corp-hrană; ea este produsul corpului-hrană. Partea incandescentă a acestui beţişor parfumat depinde de beţişor, care este carburantul său. Atunci când s-a consumat, focul s-a stins. În această stare de extincţie, de cine depinde el? Unde s-a dus focul?

La fel, această cunoaştere a lui "eu sunt" se stinge, dar ea este la fel ca focul, ea nu se duce nicăieri. În acest moment al stingerii, unii se agaţă de conceptele "eu am făcut numeroase păcate" sau "eu am făcut acţiuni meritorii", şi, în consecinţă, din cauza acestor concepte ei sunt obligaţi să renască. Dar aceasta spun Vedele, nu eu!

V.: Există spaţiul, în realitate?

M.: Nu. În realitate, spaţiul nu există, el este o iluzie.

V.: Iată de ce v-am pus aceste întrebări. Vroiam să fiu sigur că dumneavoastră nu aţi spus că visele ocupă un spaţiu propriu.

M.: Din "eu sunt" apare spaţiul lor. Din această scânteie Chidakasha este creat spaţiul. Din acest motiv un Jnani nu ia în consideraţie acest spaţiu, această lume a somnului şi veghei, ca fiind real. Nu este decât o iluzie, o aparenţă. Sunteţi aici pentru moment, dar în clipa următoare unde veţi fi? Cine poate şti? Un Jnanin, în schimb, nu este condiţionat de timp.

Înaintea timpului, de-a lungul timpului, după timp, Jnanin domină întotdeauna. Nu există nici un semn vizibil, observabil, în ceea ce-l priveşte, dar el observă toate lucrurile. Nici viitorul, nici trecutul nu-l pot atinge. Nu are nici un motiv să îşi dorească să existe, să îşi trăiască existenţa. Un astfel de gând nu-i poate apărea. Fără dorinţă, fără necesităţi, fără emoţii, el dăinuie. El este întotdeauna plin, complet, total. În viaţa unui Jnanin nu există nici lumină, nici întuneric. El este dincolo de un "eu" egoist şi este dincolo de "eu sunt acela". În timpul vieţii unui Jnanin nu există nici spirit, nici substanţă, nici Brahma, nici Maya, el este lipsit de această stare de a fi.

În starea de Jnani, nu există nici o mişcare. Este o stare omogenă, completă, o stare fără stare. În timp ce dumneavoastră, chiar şi aceia ce încep să atingă cunoaşterea, vă înţelegeţi ca pe o formă ataşată unui corp de bărbat sau femeie şi rămâneţi la acest nivel. De aceea abilitatea dumneavoastră de a prevedea utilizând astrologia, cum v-am spus deja, nu poate să mi se aplice. Dacă doriţi să mă măsuraţi cu ajutorul elementelor legate de timp, nu veţi înţelege nimic şi veţi rămâne prinşi în capcana timpului şi a morţii.

V.: Dumneavoastră sunteţi dincolo de influenţele astrologice?

M.: Această stare corporală este sclava timpului, ea există între naştere şi moarte. Chiar această evidenţă actuală a lui "eu sunt" este, la fel ca şi starea de veghe şi de somn, o stare tranzitorie. Nevoia de predicţie, de a şti ce se va întâmpla, este o dovadă a ataşamentului dumneavoastră de această stare corporală. Doar un om dintr-un milion poate înţelege ce vă spun acum, poate să asimileze şi să se transforme. Marea majoritate a oamenilor care vin aici se forţează să mă înţeleagă la nivel corporal. Voi sunteţi legaţi toţi unii de alţii prin intimitatea dumneavoastră mutuală, prin afecţiunea dumneavoastră, prin iubirile dumneavoastră. Aderarea la intimitatea dumneavoastră vă împiedică să vă detaşaţi de această stare corporală, emoţională, intelectuală, şi atât timp cât funcţionează respectiva identificare este imposibil să înţelegeţi conştiinţa.

Un om a scăpat o bancnotă de o mie de dolari în mare. El s-a dus după ea din cauza ataşamentului său faţă de ea, din cauza intimităţii sale cu mia de dolari. El plonjeaza şi se îneacă. Această

intimitate, această familiaritate cu ceva ce dumneavoastră numiți viață este coarda care vă strangulează. Intensa dorință de a prelungi existența nu există pentru un Jnanin, pentru Absolut. Iar cel ce este centrat pe emoțiile sale, cum poate să-i elibereze pe ceilalți?

Jnanin este acest principiu care cuprinde conștiința, ființa și celelalte două stări. Conștiința este legată de timp, ființa este legată de timp și tot așa, starea de veghe și de somn profund. Aceasta este recunoscută, înțeleasă și observată de Jnanin, de Absolut. De aceea el nu este afectat de toate aceste jocuri ale conștiinței. Această conștiință este o mare putere, ea vă asociază cu tot ce există, vă înlănțuie, face din dumneavoastră o minge purtată de colo-colo.

Această conștiință este iluzia primordială, este forța cea mai înaltă, ea v-a atras, v-a prins în capcană. Trebuie să recunoașteți această capcană, să înțelegeți ce este acest principiu, și datorită acestui proces de înțelegere, veți scăpa din ea.

V.: Aș vrea să știu dacă atunci când întrebăm ceva, nu cunoaștem o parte din răspuns?

M.: Întrebarea își are originea în răspuns, ea germinează la baza răspunsului. Întrebarea se formează, dar în loc să se întoarcă la răspuns, ea îl găsește urmându-și drumul său. Dar dacă răspunsul nu ar exista mai întâi, întrebarea nu s-ar fi putut formula.

V.: Ce înțelegeți dumneavoastră prin adevăr?

M.: Nu este posibil să definim adevărul în cuvinte. Nu se poate formula nici un concept aplicat adevărului. Cum să cunoaștem adevărul? Cum știți că aveți un corp? Cum știți că sunteți femeie, că aveți o formă?

V.: Știu că sunt femeie pentru că întotdeauna mi s-a spus că sunt femeie.

M.: Ați știut că sunteți femeie după ce această formă a apărut. Această formă feminină s-a constituit, și mai târziu ați știut că aceasta corespundea unei femei. De ce ați luat o formă feminină? Ce ați făcut pentru a ajunge la informația "eu sunt femeie"?

V.: Nu am făcut nimic.

M.: Pentru a descoperi adevărul, este același lucru. Nu am făcut nimic, nu m-am gândit niciodată la el. Pentru a fi adevărul,

trebuie să înțelegeți ceea ce nu este adevărul. Este singurul lucru pe care îl puteți înțelege.

V.: Tot ceea ce eu aud aici nu sunt totuși decât concepte.

M.: Exact, doar concepte care nu corespund deloc adevărului. Chiar șederea dumneavoastră aici este un concept de care trebuie să vă debarasați.

V.: Aș vrea să știu ce este înainte de naștere și după moarte. Mă refer la o persoană obișnuită. Ceea ce exista înainte de nașterea mea se va perpetua și după moartea mea?

M.: Da.

V.: Aceasta se va repeta mult timp?

M.: În starea de dinainte de naștere, oricare ar putea fi acest fundal care se menține în eternitate, dumneavoastră știați cu precizie ce erați. Dar oricare ar fi acum ideea dumneavoastră despre voi înșivă, ea va dispărea.

V.: Atunci de ce există un film? De ce a început acest film?

M.: Nu vă imaginați că este vorba despre voi ca indivizi, căci nu există decât jocul conștiinței universale.

V.: De ce mi s-a întâmplat aceasta mie?

M.: Ce vreți să spuneți prin mie? Din starea de dinainte de naștere, cine v-a pregătit pentru venirea voastră aici?

V.: Dar ați spus că știați ce erați înainte de a fi conceput. Începând de la concepție, filmul vieții noastre se derulează. De ce începe filmul în acel moment?

M.: Nu există nici un motiv. Nimeni nu este autorul, aceasta se întâmplă, asta-i tot.

V.: Va exista un alt film?

M.: Milioane și milioane de filme se derulează chiar în acest moment, milioane!

V.: Și ce i se întâmpla unui Jnanin?

M.: Nimic. El este în afara acestui film sau a existenței. Principiul Jnanin nu poate fi atins de acest film-conștiință.

V.: Poate să se deruleze un alt film mai târziu sau s-a terminat definitiv pentru el?

M.: Milioane de filme sunt la dispoziția acestui principiu Jnanin, dar el este inabordabil. Oceanul conține mulți pești din toate speciile și poate el să fie afectat de ei?

V.: Aș vrea să știu care este diferența dintre starea de vis și

starea de veghe.

M.: Sunt identice, singura diferență este durata lor. Lumea viselor și lumea stării de veghe au sursa identică.

V.: Visele au o semnificație?

M.: Pentru a ajunge să înțelegem irealitatea acestei lumi, lumea viselor poate reprezenta un ajutor. Când ați știut că visul este doar un vis? Când v-ați trezit. Un număr mare de ființe suferă în această lume, în lumea viselor ființele suferă, de asemenea.

V.: Dar cum se face că într-un coșmar putem suferi la fel ca și într-o situație reală?

M.: Pentru că lumea stării de veghe și cea a stării de vis au aceeași sursă: această conștiință a lui "eu sunt". "Eu" este în el însuși sursa acestei stări defectuoase. Principiul care vă eliberează din această lume a viselor, care șterge acest univers oniric, vă introduce în starea de veghe, care este în același timp o lume a suferinței.

V.: Dar în cele două stări suferința este aceeași!

M.: Deoarece ele provin din aceeași sursă: această cunoaștere, această certitudine de a fi, exprimată prin "eu sunt". Acesta este începutul suferinței, dumneavoastră suferiți pentru că sunteți conștient.

V.: Atunci care este remediul?

M.: Rămâneți liniștit și recunoașteți această sursă a lui "eu sunt". Aceasta vă va elibera.

V.: Sunt eu în lume sau lumea este în mine?

M.: A crede că lumea este reală este în sine cauza suferințelor dumneavoastră. Presupunerea că lumea este reală permite aceastei convingeri "eu sunt" să devină sursa deznădejdii voastre.

V.: Aș vrea să știu de ce oamenii doresc să aibă copii.

M.: Pentru că aceasta este în natura acestei conștiințe-sămânță a lui "eu sunt". Natura sa este de a produce alte semințe.

V.: Și animalele?

M.: Este vorba doar de această conștiință-sămânță în acțiune, în manifestarea universală ca și sămânță. Natura acestei iluzii primordiale este de a se afirma în forma sa. La cererea acestei conștiințe-sămânță ați ales un însoțitor sau o însoțitoare și nu pentru că ați decis dumneavoastră. Ați reacționat doar la această calitate a forței universale. Să nu credeți că s-a petrecut din cauză

că ați întâlnit o anumită persoană cu care v-ați căsătorit, ci doar din cauză că ați urmat nevoia acestei conștiințe de a se reproduce într-o formă identică. Astfel se menține lumea.

V.: Atunci, nu putem niciodată decide dacă să avem sau nu copii, aceasta se petrece, asta-i tot?

M.: Această creație este acțiunea forței universale, ea acționează acum. Acela care consideră această lume ca fiind reală este prins în capcană, cel care vede că este ireală scapă. Dumneavoastră puneți întrebări cu privire la o lume care este pentru voi reală. Eu vă răspund de la un nivel unde această lume nu are nici o realitate. Iată de ce răspunsurile mele nu vă pot satisface. Lumea manifestată depinde de convingerea în "eu sunt", iar convingerea "eu sunt" depinde de lumea manifestată pentru că este un produs al hranei. Este vorba deci de o dependență mentală care trebuie doar să fie înțeleasă. Înțelegând acest principiu, îl veți transcende.

Să presupunem că ați văzut în vis multe insecte, animale, oameni care suferă. Lumea viselor condiționeaza visătorul, dar atunci când el se trezește, este el dezamăgit că a pierdut visul? Ființele umane, animalele, insectele care sufereau, au dispărut, s-a terminat. Observatorul regretă asta?

V.: Nu, el va fi fericit.

M.: Pentru un Jnanin este același lucru. El recunoaște și înțelege lumea. Atât timp cât este prezentă conștiința, sensul lui "eu sunt" al Jnaninului, el înțelege "aceasta este lumea". Dar această lume este aidoma visului, pe care omul treaz încearcă să îl înțeleagă. Pentru un Jnanin tot ceea ce provine din manifestare este un vis, din această cauză el este fericit.

Veți putea și dumneavoastră să realizați acest lucru deîndată ce vă veți stabili în prezența lui "eu sunt".

Numai că dumneavoastră nu ați luat în seamă acest centru în care se află "eu sunt". Atunci când vă veți stabili în el, veți ști și cum să ieșiți. Cunoașteți acest punct care este atât centrul lumii aflată în stare de veghe, cât și centrul lumii din starea de vis.

IX

Vizitator.: În existența mea există perioade bune și perioade rele, fluxul acestora nefiind regulat.

Maharajah: Dumneavoastră enunțati aici doar niște idei, însă inteligența singură nu poate cuprinde adevărata existență.

V.: Probabil că este așa, pentru că trecerea mea prin această lume este efemeră. Fiecare moment se scurge precum un nectar prețios, fiecare clipă este esențială și aceasta mă determină să fac mai multe eforturi, mai degrabă să mă încordez decât să mă destind.

M.: Ce eforturi faceți într-un moment de grație?

V.: Efortul de a nu mai fi un ego, de a nu mai fi un corp-intelect.

M.: De ce simțiți nevoia de a vă preocupa de ideile dumneavoastră? De fapt, ce înțelegeți prin aceasta?

V.: Este o deprindere a întregii condiționări față de trecut. Eu consider fiecare clipă ca fiind foarte prețioasă, și nu numai cea petrecută aici. Chiar și atunci când sunt departe de dumneavoastră,acest proces se produce în mod identic.

M.: Care este acest proces?

V.: Acela de a descoperi că nu exist la nivelul formelor și al gândurilor, ci la nivelul martorului lor.

M.: Deci în timpul acestor momente prețioase, vreți să spuneți că nu mai sunteți un corp sau un intelect?

V.: Da. Și mai adaug că aceste momente sunt prețioase pentru că mă aflu în prezența dumneavoastră, pentru că puteți să-mi accelerați evoluția cu aceste conversații și vreau să fiu sigur că am rămas în acest adevăr, în această stare de conștiință și nu doar m-am identificat cu ea.

M.: Îmi vorbiți de momente. Un moment este o fracțiune de

timp, iar timpul este și el limitat, astfel, un moment nu poate fi etern. Considerați că pe de o parte, există momentul și de cealaltă parte, eternitatea, însă nu le veți putea asocia niciodată. Câte momente s-au scurs de când sunteți aici? Unul, două, o sută ...? Numeroase momente, poate chiar milioane, însă aceasta poate apropia oare eternitatea?

V.: Dacă rămân în acest moment atunci îl însoțesc, însă dacă rămân în toate momentele, aceasta este eternitatea.

M.: Momentele se scurg: ele zboară precum scânteile în jurul focului, însă adevărata voastră natură este continuă.

V.: Am trăit foarte intens această experiență, însă numai în această după-amiază.

M.: Ce experiență și cine a trăit-o?

V.: Eu-l conștient.

M.: Trăiți experiența Eu-lui conștient sau Eu-l conștient experimentează ceva anume?

V.: Eu-l conștient trăiește o experiență.

M.: Fiți sigur de aceasta. "Eu sunt" înseamnă conștiința. Atunci cum mai poate fi vorba de a experimenta? Voi sunteți înseamnă "voi sunteți". Deci orice ar mai putea fi este "eu sunt".

Vă spun acum punctul meu de vedere: îmi dau seama că sunt martorul principiului Ishwara. Dar ce este, de fapt, Ishwara? Manifestarea celor cinci elemente și a Universului, această prezență a lui "eu sunt".

Observarea acestei prezențe, a acestei conștiințe asociate Universului are loc în Absolut. Voi însă nu vă puteți revendica o asemenea cunoaștere, prin voi înțelegând Sadhaka, cel care pătrunde pentru a se stabili în principiul Ishwara, în sânul conștiinței. Un astfel de Sadhaka, de discipol aflat în această stare particulară nu poate însă manifesta ceea ce poate un Siddha, care este un suflet realizat.

V.: Noaptea trecută am avut o experiență: o vibrație foarte puternică în întregul corp; de fapt, nu mai aveam corp, eram doar acea vibrație. Era probabil "eu sunt" vibrând intens și fără formă.

M.: Spuneți o experiență! Când ați perceput această vibrație, ce formă avea ea?

V.: Era fără formă, eu nu mai aveam corp.

M.: Oricare ar fi această vibrație, senzația pe care o puteți

resimți, orice ați putea emana din profunzimea voastră sau din emoțiile voastre nu este altceva decât produsul celor cinci elemente, voi rămâneți mereu în domeniul acestor cinci elemente.

V.: Când spuneți "fixați-vă ferm în a nu mai fi forme și gânduri", cum se corelează aceasta cu cele cinci elemente?

M.: Aceste detalii îi interesează pe căutătorii de la nivelul cel mai de jos, cei care sunt încă la grădiniță din punct de vedere spiritual. Aici eu îi vorbesc însă unui Sadhaka aflat pe calea stabilirii în pura existență. Frustrarea care a existat înainte este acum risipită. Această manifestare, lumea în care trăiți, Universul vostru, este expresia existenței voastre. Această stare secundară a căutătorului spiritual se numește Sadhaka, care înseamnă: stabilirea în pura existență, în manifestare, nu în calitate de individ, ci ca pură expresie manifestată. Aici mă adresez lui Sadhaka, și nu lui Mumuksha, identificat cu corpul, cu gândurile, nedorind a renunța la ele. Ați înțeles? Nu sunt sigur.

Când veți pleca de aici și veți vizita alte persoane veți zice: "Am întâlnit un oarecare Maharaj, vorbea mult, mi-a recunoscut gândurile confuze, ba mai rău, a revendicat această confuzie!"

V.: Nu voi mai merge nicaieri.

M.: Brahma s-a creat pe el însuși, această manifestare a luat naștere din ea însăși, iar voi încercați să schimbați, să modificați ceva anume.

V.: Aceasta voiam și eu să spun: conștiința este totul.

M.: Conștiința este Brahma.

V.: Când vă îndepărtați cu un pas de Brahma, conștiința resimte mereu același sentiment de a fi Totul, iar atunci intervine obiceiul de a te identifica cu corpul și apare astfel dorința de a modifica, de a schimba ceea ce este. În acest moment apare altcineva și spune: "nu mai puteți să transformați: este ceea ce este!"

M.: Această înfruntare se va prelungi la nesfârșit însă, vedeți bine, nu sunteți implicați în ea. Abandonați aceste dorințe. Ele nu vă reprezintă. Voi sunteți separați de ele, distincți.

V.: De aceea este atât de util să fiu aici.

M.: Orice ar fi, Delhi este încă foarte departe... obiectivul rămâne îndepărtat. Luați, de exemplu, elementele care alcătuiesc acest bețișor de tămâie. Acesta este asemeni corpului, iar focul

este asemeni prezenței voastre. Această scânteie subzistă grație a ceea ce arde. Existența voastră consuma corpul. Iată fluxul împotriva căruia luptă spiritul vostru și iată-l pe "eu sunt". Eu sunt aici, scânteie, și nu sunt acolo, bețișor. Absolutul observă prezența lumii, care consumă corpul precum scânteia arde tămâia. Este clar?

V.: Da, iar gândurile sunt fumurile ce se ridică.

M.: Am vorbit mai înainte despre suflul vital. Am dat un exemplu similar: Absolutul se menține la distanță, observă; și așa cum noi privim această tămâie arzând, așa și el observă prezența conștientă din corp. Când starea de veghe se menține un anumit timp, această conștiință de a fi are nevoie de repaus, această prezență se cufundă în uitare, se uită pe ea însăși.

Sensul nostru de a fi este condamnat să tranziteze din somnul profund la starea de veghe, dar, dincolo de toate acestea, Absolutul este mereu prezent. Aceasta nu o puteți încă surprinde cu exactitate. Pe măsură ce veți progresa, vă veți ancora în conștiința supremă și veți transcende restul. Veți înțelege că vă aflați dincolo de somnul profund și de starea de veghe, deoarece aceste stări nu sunt altceva decât caracteristicile lui a fi. Somnul profund și starea de veghe reies doar din conștiință.

V.: Siddha, cel care se menține în Absolut, este conștient de această prezență intrând în starea de somn? Ce se petrece cu el mai exact? Prezența în sine însuși este o unealtă care-i permite martorului să observe. Când prezența în sine însuși încetează, nu îi mai rămâne altceva care să-i permită observarea?

M.: Voi vă hrăniți cu concepte și veniți aici să mă ascultați. Dacă ceea ce vă spun este în concordanță cu conceptele voastre, atunci voi numiți aceasta "a ști" și sunteți foarte fericiți. Însă eu vreau, de fapt, să vă înlătur toate aceste concepții, să le nimicesc, pentru ca voi să vă stabiliți în starea de non-concept.

V.: Atunci când "eu sunt" nu mai este aici, nu mai poate fi vorba de nici o existență!

M.: Existența se dizolvă în Absolut.

X

Maharajah: Având încredere totală în Dumnezeu şi în Guru-l meu, am pornit în căutarea Divinului, Supremului. Pe parcursul acestei căutări m-am pierdut pe mine însumi.

Priviţi acest beţişor de tămâie. Când există această flacară incandescentă, se degajă parfumul. Când s-a consumat însă în întregime, ce mai rămâne? Atâta timp cât flacăra ardea, fumul se degaja, dar din momentul în care materia beţişorului s-a consumat, flacăra şi fumul au dispărut. Şi ce reprezintă această flacără? Cele cinci focuri elementare. Ele sunt acelea care creează gândurile, ideile, toate sub formă de fum şi de parfum, nimic altceva.

Vizitator.: Am ascultat şi am citit cărţile despre dialogurile dumneavoastră. Ştim că există în noi o sămânţă care germinează. Această sămânţă devine fertilă în prezenţa dumneavoastră. Când ne părăsim corpul, ea rămâne şi se dezvoltă separat, nu-i aşa?

M.: Bineînţeles. În final, ceea ce s-a petrecut cu mine vi se va petrece şi vouă şi tuturor celor în care a fost sădită această sămânţă. Vă voi dizolva şi eu pe voi. Vă voi povesti istoria propriei mele disoluţii, a anihilării mele, deoarece aceasta poate fi o lecţie pentru voi.

Dacă vine cineva la mine şi îmi spune că a cunoscut un înţelept sau un sfânt cu multe cunoştinţe şi cu o mare putere de discernământ, care l-a sfătuit să facă una sau alta, eu îi răspund că, în cazul lui, aşa este mai bine. Astfel de înţelepţi vă spun să faceţi cutare sau cutare lucru, pentru că se vor produce schimbări în fiinţa voastră şi veţi deveni ceea ce doriţi.

În cazul meu este altfel, eu tai totul de la rădăcină. Ceea ce credeţi că sunteţi este efemer. Ca personalitate, voi nu existaţi. Iată de unde încep eu. Ştiţi, destinul vă face o farsă trimiţându-vă

aici!

V.: Dar atunci de ce ne mai vorbiţi?

M.: Mai întâi aţi venit aici în ideea de a trage vreun folos. Acum, această idee a explodat, ea a dispărut. Apoi, vă veţi spune că această explozie este totuşi utilă pentru că vă aduce roade.

V.: Cui i-ar veni ideea să vină la Bombay doar de plăcere!

M.: Dacă este cazul dumneavoastră, mai bine plimbaţi-vă, dar nu mai rămâneţi aici!

V.: Aveţi vreo idee de ce există atâţia oameni care sunt în căutarea unui Guru cu "puteri" şi atât de puţini în căutarea unui Guru care nu are nimic, precum dumneavoastră?

M.: Destinul! Soarta! Numai cei care mai au de trăit o ultimă naştere vin aici. Din elementul primordial, conştiinţa, pura existenţă scot la iveală caracteristici, calităţi şi evenimente. Ele apar fără a fi determinate şi fără a fi conştienţi de ele. Nu există nici un termen pentru a exprima aceasta. De ce să apară un anume tip mai degrabă decât altul? Aceasta se petrece fără să existe vreo raţiune anume, deoarece acest flux se numeşte destin.

V.: Dacă destinul este cel care m-a adus aici, cât timp voi mai rămâne?

M.: Acum nu vă aflaţi aici. În acest moment nu sunteţi aici. Veniţi şi plecaţi doar în măsură în care vă consideraţi un corp. De îndată ce ştiţi că nu sunteţi acest corp, nu se mai pune problema de a merge aici sau acolo.

Mai întâi trebuie să iubiţi ceea ce spun eu, apoi să fiţi în stare să înţelegeţi şi, de asemenea, trebuie să consideraţi că ceea ce vă spun se va realiza. Dacă luaţi în consideraţie aceste aspecte, atunci insistaţi, altfel va trebui să plecaţi.

Combinaţia dintre a crede că ai fost născut şi a crede că eşti un corp dă naştere la grele încercări şi suferinţă. Această existenţă, acest "eu sunt",se menţin atâta timp cât există corpul, şi de îndată ce acesta dispare, dispare şi "eu sunt". Este atât de evident, atât de simplu, ca şi această floare. Când floarea, corpul, se naşte, parfumul său, sensul lui "eu sunt", începe să se manifeste. Toate acestea despre care vă vorbesc sunt doar nişte componente, însă Supremul Absolut nu este doar atât. Această evidenţă, această convingere trebuie să învingă.

Hrana pe care o consumaţi este prelucrată de către corp.

Aceasta este esenţa care îl întreţine pe "eu sunt". Acest "eu sunt" este făcut din esenţa hranei pe care o consumaţi.

V.: Dumneavoastră vă plac florile sau noi suntem cei cărora ne place să vi le oferim?

M.: Parfumul acestei flori atinge parfumul acestui corp. Un parfum întâlneşte un alt parfum şi apoi dispar amândouă.

V.: Floarea are şi ea o esenţă, o conştiinţă?

M.: Suflaţi acelaşi aer în fiecare instrument de suflat, dar, în funcţie de instrument, sunetul va fi diferit.

V.: Este posibil atunci ca în acest buchet să existe o floare care le vorbeşte celorlalte, cum este cazul nostru?

M.: Da, da. Şi acolo, şi aici, există parfum.

V.: Singura diferenţă fiind că noi ignorăm că floarea are şi ea un ego.

M.: Să folosim instrumentul pe care îl avem. Atâta timp cât procesul egocentric n-a fost dizolvat, cunoaşterea nu poate germina în voi.

În cazul meu, când mi se pune o întrebare, eu formulez răspunsul. Nu există nici reflecţii, nici deliberări referitoare la modul în care trebuie să răspund. Voi puneţi întrebarea, iar răspunsul apare spontan, deoarece eu sunt eliberat de aceste noţiuni legate de corp şi gânduri. Eu ştiu că voi vă agăţati de corp, de gânduri, iar tot ceea ce pot eu să spun nu este decât o rostire, care vă este destinată.

V.: Care este modalitatea cea mai rapidă prin care pot să-mi depăşesc ego-ul?

M.: Să abandonezi această prezenţă a Eu-lui, această revendicare a paternităţii vreunui lucru, această certitudine de a fi cauza evenimentelor care se produc în mod spontan. Toate aceste revendicări de putere, de autoritate, de "eu sunt cel care fac", trebuie să dispară.

Există oare ceva în spiritul meu care să-mi permită să afirm "eu sunt ca şi acesta sau ca şi acela"? Am afirmat mai înainte că a avea o imagine despre tine însuţi este egoist, că a pretinde că eşti autorul unei acţiuni înseamnă egoism. Probabil gândiţi că eu sunt cel care face ritualul de adoraţie dimineaţa sau că eu sunt cel care îndeplineşte acţiunile în timpul zilei? Nu, acestea se petrec pur şi simplu, eu nu pretind deloc că le fac. Mi-am pierdut

identitatea o dată cu ego-ul.

Ce este naşterea? Apariţia spontană a conştiinţei, a cunoaşterii lui "eu sunt". Acesta este în sine întregul Univers, cuprinzând stelele şi galaxiile, spaţiile infinite. Totul este inclus în manifestarea acestui "eu sunt" intrinsec şi voi înşivă. Va trebui să dobândiţi această convingere. Să nu o reduceţi deloc, chiar dacă eu afirm că sunteţi Dumnezeu şi ansamblul a tot ceea ce există. Vă stabiliţi înainte de toate la nivelul de conştiinţă care reprezintă "eu sunt Totul", trebuie să trăiţi această certitudine.

Dacă doriţi această confirmare, reîntoarceţi-vă la viscle voastre. În conştiinţa limitată din timpul somnului se formează universul viselor. În somnul profund apar tot mai multe vise. Aici, amintirea că existi nu mai e prezentă.

"Eu sunt" va subzista în stare latentă, dar, deodată, va apărea amintirea prezenţei sale şi visul se va desfăşura în inima acestei conştiinţe reduse. În mod similar, conştiinţa visătorului se trezeşte brusc şi apare această lume care este universul de vis din starea de veghe.

Aceste două stări sunt asemănătoare. În starea de vis există iniţial memoria acestei pure existenţe, ea fiind cea care dă naştere acestui Univers, care pentru voi este real, autentic. Când el dispare, voi vă găsiţi în această lume onirică a stării de veghe. Spuneţi atunci: "O, era vorba de un vis, nimic din toate acelea nu era adevărat!" Însă aici, ideea că ar putea fi vorba de încă o lume de vis nu vă încântă deloc.

Din ce aţi construit lumea voastră de vis? Amintirea lui "eu sunt" a apărut şi, instantaneu, s-a declanşat visul. Aţi văzut acolo, în vis, munţi bătrâni de mii de ani, înţelepţi şi pustnici centenari, etc. Acest vis n-a durat decât o fracţiune de secundă şi totuşi el a conţinut întreaga durată a acelor munţi şi suta de ani a înţelepţilor, cum credeţi că se pot împăca toate acestea?

Sunteţi în acest vis în vârful unui munte înalt şi deodată, în patul vostru, o insectă vă înţeapă şi vă treziţi. Unde au dispărut munţii, înţelepţii? Această lume se naşte în inima conştiinţei voastre chiar dacă ea conţine lucruri imense sau foarte vechi, ea se desfăşoară numai în spaţiul conştiinţei voastre. Este vorba pur şi simplu de iluzie şi nu există nici o moarte a acestor fiinţe visate, ele doar apar şi dispar. Această lume de aici şi lumea visului sunt

iluzorii. Cât timp îşi păstrează ele realitatea? Atâta timp cât conştiinţa voastră este acolo, când ea dispare, dispare şi lumea.

Dacă vă impregnaţi cu ceea ce v-am spus, dacă nu veţi mai putea trăi fără aceasta, credeţi că mai este necesar să studiaţi Upanishada-ele şi toate scrierile sacre?

V.: Uneori, când mă trezesc dimineaţa, sunt conştient de absenţa gândurilor. Nu rămâne decât respiraţia şi prezenţa corpului. Gândurile au încetat...

M.: Acţiunile din timpul zilei se produc singure sau decideţi să le îndepliniţi într-un moment pe care l-aţi considerat favorabil?

V.: Când sunt prezent în mine însumi, lucrurile par a se produce singure, dar când uit de mine, când sunt învăluit de gândurile mele, fără a fi conştient de aceasta, atunci mă simt responsabil de acţiunile mele.

M.: De ce simţiţi aceasta?

V.: Nu ştiu.

M.: Când sunteţi conştient şi când lucrurile vin de la sine, vă aflaţi în faţa sau în spatele a ceea ce se petrece?

V.: Când sunt conştient de gândurile mele, când le văd separate de mine, atunci acţiunile se produc. Însă atunci când mă identific cu gândurile mele, nu-mi mai dau seama de acest lucru. Când sunt conştient de prezenţa lor, eu observ ceea ce se petrece, când nu sunt conştient, nu mai observ.

M.: Ceea ce vreţi să spuneţi este fals. Orice aţi fi voi, existaţi în fiecare moment. Dar nu mi-aţi răspuns la întrebare.

V.: Nu înţeleg ceea ce vreţi să spuneţi prin a fi în faţă sau în spate?

M.: Când se produce o acţiune, voi, precum şi acţiunea însăşi, trebuie să vă aflaţi undeva. Originea voastră trebuie să se găsească undeva. Unde se găseşte mai exact aceasta poziţie, în spate sau în faţă?

V.: În faţă. Eu sunt înaintea acţiunii.

M.: Sunteţi actor. Când jucaţi într-un film, cine joacă cu adevărat? Sufletul din voi sau facultăţile voastre mentale?

V.: Presupun că sunt facultăţile mentale, spiritul.

M.: Jucaţi într-un film. Jucaţi scenarii scrise de cineva, cu alte cuvinte de creierul său. Atmosfera, schimbările psihologice şi emoţionale ale personajului, toate acestea se află în scenariu.

Sunteţi una cu tot ceea ce scenaristul a scris şi spuneţi că jucaţi foarte bine pentru că aţi reprodus totul. Altfel spus, două spirite s-au unificat şi acţionează. Sunteţi de acord?

V.: Da.

M.: Bine. Deci intelectul, spiritul lucrează. Cine face ca acest spirit să lucreze? Eşti tu acolo sau nu? Spiritul vostru acţionează în acord cu cel al scenaristului, care îl face , de fapt, să acţioneze? Spiritul lucrează automat, fără ajutorul vostru, sau există ceva în voi care îl lasă să lucreze?

V.: De la venirea mea aici, anul trecut, jocul meu a devenit destul de încordat pentru că, deşi totul se joaca într-un mod obişnuit, îmi observ activitatea mentală. Majoritatea timpului, activitatea mentală este automată, iar când observ gândurile, ele par să provină de undeva. Ele ajung pur şi simplu la mine. Nu pot spune cum anume, însă le percep. Există mereu o pânză fundal, în faţa căreia sunt gândurile. Este ca la cinematograf, când un film este proiectat pe ecran.

M.: Spuneţi că "s-a produs o schimbare, că este diferit", dar aceasta apare astfel numai în spiritul dumneavoastră, este vorba numai de modificările minţii. Nimic nu se schimbă în dumneavoastră pentru că rămâneţi imuabil, cel care observă. Ceea ce aţi observat anul trecut şi ceea ce observaţi în momentul de faţă, este, de fapt, acelaşi lucru. Schimbările nu se pot produce decât în conştiinţă, adică în centrul activităţii mentale, a gândurilor, în timp ce acela care observă- orice ar putea fi aceasta - rămâne la fel, neschimbat.

V.: Mi se pare că, pe măsură ce trec anii, frecvenţa observării s-a mărit.

M.: Gândurile, spiritul, toate acestea sunt în conştiinţă. Aţi putut să observaţi fluctuaţiile conştiinţei şi modul în care acestea se manifestă. Modificările minţii au fost observate de conştiinţă deoarece ele apar în ea, dar conştiinţa este observată de ceva care nu se schimbă niciodată.

Peste cel care eşti tu în realitate a apărut cel care spune "eu". Este singura cunoaştere pe care o aveai. Această cunoaştere primeşte apoi alte informaţii despre intelect, despre modul în care acesta acţionează în lumea formelor. Datorită lui, va dezvoltaţi cunoaşterea lumii în inima conştiinţei. Această conştiinţă - cel

care spune "Eu" - este şi ea observată de către ceea ce este imuabil. Văd că vă reîntoarceţi la această conştiinţă, adică la acest eu, care răsare din voi. Observaţi acest eu. Observarea este posibilă în toate ocaziile şi veţi vedea că această conştiinţă se transformă în funcţie de stările de spirit pe care le include.

Pentru a înţelege mai bine, să împărţim în mod arbitrar acest ansamblu, în trei: intelectul care este observat de conştiinţă, cel de-al doilea termen, şi apoi este starea reală, a treia parte, care observă conştiinţa. Dar atunci când există o legătură între conştiinţă şi transformările mentale, între conştiinţă şi starea reală nu există nici una. Natura voastră reală observă în mod imuabil conştiinţa. Ea pare a fi suportată de această conştiinţă, dar , de fapt, ea nu are nici o legătură cu ea. Vreau să înţelegeţi bine aceasta. Poate există o legătură între primele două stări, dar nu între primele două şi a treia.

V.: Anul trecut singurul meu obiectiv a fost să rămân conştient de activitatea cerebrală, s-o observ.

M.: Cel care spune "am rămas conştient de activitatea cerebrală" este de asemenea, conştient, iar noi tocmai spuneam că însăşi conştiinţa este schimbătoare. Acest ansamblu este observat de starea dumneavoastra reală, care nu spune niciodată nimic, care nu se transformă niciodată. Aici vreau să ajungeţi.

V.: În timpul unei zile, totul se schimbă în lume, iar noi, în realitate, rămânem separaţi.

M.: Acest fenomen este un paradox, pentru că, nefiind, de fapt, cu nimic separaţi de realitate, cu toate acestea, vă simţiţi divizaţi şi încă o dată manifestaţi preferinţa pentru dualitate. Totuşi, nu vi s-a întâmplat niciodată nimic. Această impresie de a fi separaţi, nu v-a apărut decât în dualitate şi, pornind de la această dualitate, voi vă doriţi să reveniţi de unde aţi plecat! Trebuie să priviţi starea "conştientă" drept un prag. Avem în India un dicton care spune: "O parte este pe stradă, cealaltă acasă." Conştiinţa, cu toate că ea nu reprezintă realitatea, este singurul instrument care vă permite să descoperiţi starea adevărată (supremă). Altminteri, voi nu aveţi nici o altă posibilitate să o înţelegeţi. Deci pe de o parte conştiinţa atinge realitatea, iar pe cealaltă parte ea atinge Maya, iluzia, şi atunci noi ce facem? Studiem tot ceea ce porneşte de la extremitatea care atinge Maya,

ceea ce face imposibilă descoperirea a ceea ce ar putea conţine cealaltă extremitate. Trebuie să transcendeţi, ceea ce înseamnă că trebuie să treceţi pragul, să-l depăşiţi. Cum? Prin înţelegere! Asta-i tot, iar pentru moment nu veţi putea înţelege decât intelectual. Fiţi foarte convinşi că aceasta nu este extremitatea bună, înţelegeţi-o, iar dacă aţi înţeles-o sunteţi deja deasupra ei. Nu mai rămâne altceva de făcut. Nu e nimic rău în a avea un concept, însă intelegeţi cât mai clar că este doar un concept, iar voi l-aţi depăşit deja. Este indispensabil să înţelegeţi natura conştiinţei. Ea nu este divizată decât pentru a forma psihologia modernă: ego, al meu, al lui, subconştient, inconştient, etc. Sunt diviziuni arbitrare având drept scop surprinderea acestui fenomen conştient. O dată ce aţi înţeles, oare ce se petrece?

V.: Totul se prăbuşeşte.

M.: Însăşi conştiinţa va arăta irealitatea acestor diviziuni. Atâta timp cât n-aţi atins acest punct, voi argumentaţi, contestaţi, dar întotdeauna o faceţi prin prisma ignoranţei voastre. Aţi citit cărţi, aţi întâlnit oameni iluminaţi, aţi fost crescuţi în anumite tradiţii, dar fiind limitaţi de aceste condiţionări, aţi venit să mă vedeţi. Dacă, din ceea ce vă spun, există ceva care corespunde condiţionării voastre, spuneţi că sunt unul dintre cei mai buni, altminteri eu nu valorez nimic, iar voi mergeţi să consultaţi un alt Guru, pentru că simţiţi nevoia de a dobândi ceva.

De fapt, nu este posibil să vă satisfac, pentru că nu există nimic să vă pot da şi nimic să puteţi primi. Voi nu aveţi identitate, voi nu sunteţi nimic! Înţelegeţi aceasta o dată pentru totdeauna: nimic nu e de dat, nimic nu e de primit! Dar nu veţi putea accepta niciodată faptul că "eu nu sunt nimic", şi astfel continuati să rătăciţi de colo-colo. Veţi găsi alţi Guru-şi, care vă vor vorbi folosind cuvinte ca: Prempuri, Premshakti... Veţi schimba un cuvânt cu altul, nu cu mult mai adevărat decât precedentul, dar veţi continua să gândiţi: "acum voi putea obţine adevărul"!

Guru-l meu mi-a spus doar că eu sunt Realitatea, am acceptat acest concept şi am descoperit că este adevărat. De la acest nivel vă vorbesc. Voi nu acceptaţi să fiţi Realitatea supremă, însă vă acceptaţi personalitatea, care va pleca de aici convinsă că a înţeles!

V.: Cum putem să-l delimităm pe "eu sun·" apărut în acest

nimic care suntem noi?

M.: Activitățile, gândurile voastre se continuă de-a lungul unei zile. Această activitate este observată de conștiință, care se prezintă sub forma lui "eu" sau "eu sunt". Conștiința observă, dar ce se petrece atunci când obosiți, când se apropie somnul? Inteligența și activitățile ei se dizolvă în conștiință. Acest "eu" apărut în voi se pierde în conștiință precum un fluviu în mare, iar conștiința se scufundă într-o stare pe care noi o numim solvent.

Recapitulez: prin această conștiință apărută peste natura voastră originară, aveți percepția spiritului vostru, a activității gândurilor voastre. Este baza de la care puteți acționa, dar această informație "eu sunt" se demonetizează. Activitatea sa se topește în informația inițială, cel care a spus "eu" , care, la rândul ei, se dizolvă într-o stare pe care o numiți somnul profund. În starea de veghe este cu putință să înțelegeți somnul, dacă posedați o cunoaștere directă a somnului profund. Această stare particulară este ultima stare și nu aveți nevoie să o înțelegeți. Dacă înțelegeți conștiința și capacitatea ei de a percepe tot ceea ce există (spiritul împreună cu activitatea sa), această înțelegere este suficientă, deoarece, atingând somnul profund, cele două stări se dizolvă în starea supremă.

Despre ea nu aveți nevoie să știți prea multe, tocmai pentru că voi sunteți în această stare. Este vorba de Parabrahman, Realitatea Supremă. El este Unul, total, nediferențiat. El nu poate spune nimic, este necunoscut, nu-l putem chema; nici un nume, oricare ar fi acesta, nu i se poate atribui. În acest stadiu apare percepția lui "eu sunt". Acum apare conștiința și, o dată cu ea, apare și lumea. Începeți atunci să acționați. Spiritul, inteligența, totul se pune în mișcare. A te întoarce la starea inițială, în punctul în care activitatea inteligentă se contopește cu adevărul primordial, "eu sunt conștiința", conștiință care, în cele din urmă, dispare în incognoscibil, aceasta este totul, este starea voastră adevărată. Acest traseu îl parcurgeți în fiecare noapte, este experiența voastră zilnică. Nu aveți nevoie să mergeți nicăieri, nici să citiți vreo carte pentru că trăiți zilnic aceasta.

Reiau: vi se spune că sunteți aceasta sau aceea, veniți aici să mă ascultați, spiritul vostru lucrează, murmură continuu. Seara sunteți obosiți, iar activitățile voastre din timpul zilei se reduc la

afirmația: "eu sunt domnul sau doamna X", și această informație se dizolvă în somnul profund, în incognoscibil. Aceasta este nivritti, originea percepției lui "eu sunt". Nivritti este existența aflată în stare pură, veritabilă, ceea ce voi numiți odihnă, după ce v-ați trezit din somn.

Sau poate sunteți un credincios care se consacră adorării lui Dumnezeu. Prin devoțiune veți înțelege această conștiință care spune "eu", apărută peste ceea ce sunteți voi. Ceea ce adorați voi, de fapt, este ceea ce presupuneți că este "eu" în voi. Când devoțiunea devine una cu conștiința voastră, ceea ce reprezintă starea de iubire, atunci voi ați devenit Dumnezeu, Brahma. Deci adevărata cunoaștere îi este atribuită lui Brahma, nu vouă. Este ceva unic, deoarece voi nu sunteți separați de Dumnezeu pentru ca apoi să puteți deveni una cu el.

Aceasta este o modalitate diferită de a explica același proces de descoperire a realității.

V.: Dar noi avem nevoie de ghizi, de cineva care să ne îndrume...

M.: În starea supremă, nu aveți nevoie de absolut nimic. Dar din momentul în care "eu sunt" a apărut, totul vă este necesar. Voi vreți totul, pentru că iubiți acest "eu". În spatele tuturor activităților voastre se află această noțiune de prezență divină și mai ales grija de a fi fericit, pentru că ideea plăcerii este mereu prezentă în mintea voastră. Este lucrul cel mai important pe care trebuie să-l cunoașteți. Voi vreți să suprimați tot ceea ce este dezagreabil, pentru a satisface doar nevoia voastră de plăcere, atașată acestei conștiințe care spune "eu". Dacă această conștiință este prezentă, voi vreți întreaga lume, însă dacă nu este, voi nu aveți nevoie de nimic.

Toate activitățile voastre din această viață sunt motivate de senzația plăcerii, senzație pe care această conștiință caută să o prelungească cât mai mult timp posibil. Nevoia voastră de rugăciuni, de ritualuri, nu are alte cauze. Voi le practicați numai pentru a satisface acest "eu", pentru a-i face plăcere. Toate acțiunile voastre sunt astfel direcționate, însă în starea voastră reală de ce anume ați mai avea nevoie? De nimic, sunteți completi, nediferențiați, nimic nu vi se poate cere. Dar conștiința apare, iar voi deveniți un cerșetor mizerabil.

Care este dorința cea mai stringentă a acestui "eu" care a apărut în voi? Întregul spațiu trebuie să fie umplut continuu de ceva anume, aceasta este dorința sa.

V.: Prin iubire?

M.: Dacă înțelegeți care este adevărata voastră natură, toate dorințele vor dispărea. Unde va fi atunci spațiul care cere a fi umplut? Acest spațiu este creat doar de conștiință.

V.: Care este natura dorinței? Fără dorință te simți golit.

M.: Când s-a înțeles natura dorinței, dorințele dispar și te simți gol. Asta vreți să spuneți?

V.: Da.

M.: Cine spune că sunteți goi? Conștiința voastră cerebrală vă învață despre acest vid pentru că ea este continuatorul tuturor acestor dorințe, nu? Cum vă dați seama de acest vid?

V.: Printr-o senzație.

M.: A simți este un atribut al conștiinței cerebrale. Această conștiință devine de neatins și se dovedește a fi goală. Ce este acest gol? Pătrundeți dincolo de această conștiință și descoperiți dacă este plină sau goală. Voi deveniți această conștiință deoarece pentru moment nu o simțiți decât la nivel cerebral. Ați analizat natura dorinței cu ajutorul spiritului vostru și de îndată ce ați putut-o observa, s-a șters. Cine percepe în mod egal aceasta?

Reiau: această conștiință cerebrală a înțeles, și dorința a dispărut. Ea este virgină, de neatins și nu mai poate înțelege, pentru că tot ceea ce provine din cerebral nu poate decât să recunoască ceea ce este deja cunoscut, în timp ce starea voastră reală rămâne necunoscută. Încă o dată, acest intelect nu poate stabili nici o diferență, nu poate înțelege, și cu toate acestea, el nu este ceva de neatins. Orice ar putea fi, el ocupă acest gol.

V.: Spiritul acesta pare a se afla într-un fel de tranziție.

M.: Intelectul este instrumentul care vă informează. Când el nu mai distinge nici o formă, el nu mai înțelege nimic. Deci el vă informează că totul este gol, dar acest gol este absolut plin de ceea ce este, și ceea ce este, orice ar putea fi, sunteți voi. Nu e posibil să faci un comentariu referitor la acest aspect, deoarece, la nivelul la care se prezintă lucrurile, nu există decât vidul, pe care nici un cuvânt nu-l poate denumi.

A fi în aceasta stare este suficient. Rămâne de văzut dacă

sunteți plini sau goi, dacă există acolo ceva care să poată afirma dacă este plin sau gol. Golul nu poate fi decât o apreciere a nivelului cerebral, or, ceea ce descrie cerebralul face parte din cunoscut, care nu poate corespunde cu realitatea.

V.: Trebuie să continui să elimin?

M.: Este singurul lucru posibil, și această eliminare trebuie să continue atâta timp cât rămâne ignoranța. Când simți că nu mai e nimic de eliminat, atunci este suficient, când simți dualitatea, simți nevoia să elimini, dar ce este de eliminat?

Tot ceea ce eliminați face parte din ireal. Deci veți descoperi într-o zi că nu e nimic de eliminat. Ce faceți voi, de fapt? Eliminați obstrucția, cea care împiedică înțelegerea voastră, ignoranța. Altfel ce ar mai rămâne de îndeplinit?

Sunteți lumina. Natura voastră este lumina care se produce de la sine. Voi sunteți doar lumină. Nu există nici o aparență de plin sau gol. Voi sunteți sat-cit-ananda (pura existență - pura conștiință - pura beatitudine), iar sat-cit-ananda sau vidul sunt, de fapt, același lucru. Sat-cit-ananda devine astfel un atribut. Cum puteți descrie această stare? Este imposibil. Deci aceasta este numai o stare de conștiință și ea nu poate fi eternă, ca și această stare de vid resimțită de conștiință. Conștiința are obiceiul de a se menține în trecut și în viitor, iar cu ajutorul memorie și ea poate proiecta orice. Acolo, nimic nu mai este proiectat, deci ea constată o absență, un vid. Dacă nu vă puteți detașa de aceste proiecții, veți rămâne în ignoranță și atunci faceți ce vreți, însă aceasta nu mă mai privește pe mine.

Dacă tot vă plac cuvintele, înțelegeți un lucru: ceea ce voi numiți vid este plin, iar tot ceea ce în domeniul aparențelor vi se pare plin, este, de fapt, gol. Trebuie să înțelegeți plenitudinea vidului, pentru că aceasta este starea voastră adevărată.

V.: Toate acestea par un joc inutil.

M.: Tot ceea ce este resimțit ca inutil, aparține conștiinței. Cel ce este nu poate înțelege utilitatea sau inutilitatea pentru că le transcende în mod constant. Bine, rău, el nu cunoaște nimic din toate acestea. "Afirmația aceasta este inutilă" nu este decât o tendință în lumea obiectivă a dualității.

V.: Este necesar să obții grația Guru-lui?

M.: Absolut. Și când ți se dă această grație? La început!

Atunci când aţi înţeles pe deplin, în totalitate, conştiinţa, când totul se şterge, atunci este momentul morţii definitive. Atâta timp cât nu s-a atins această moarte, graţia este necesară.

V-aţi aşezat aici, vibraţiile benefice vă învăluie şi voi resimţiţi un fel de euforie. Când nu mai aveţi nici gânduri, nici emoţii, ce este euforic în voi? Vă puteţi imagina o undă oarecare care să se deplaseze şi să producă ceva anume? Dar voi vă consideraţi ignoranţi şi doriţi să învăţaţi. Atunci veniţi şi vă aşezaţi aici, închideţi ochii şi resimţiţi graţia care vă copleşeşte. Aceasta vă va conferi dinamism, euforie. Simţiţi astfel pentru că obişnuiţi să îngrămădiţi în capul vostru toate aceste noţiuni, iar spiritul vostru se adaptează la toate ipotezele care circulă în lume, pentru ca totul să nu fie decât un vis, în care puteţi să vă credeţi, de exemplu, chiar regina Angliei! Ce se poate face? În vis, este indiscutabil: sunteţi regina Angliei ..., dar nu şi în realitate.

Ce-i de făcut? De fiecare dată când veţi accepta să vă distrug intelectual, să vă risipesc conceptele şi să rămâneţi apoi împăcaţi şi liniştiţi, atunci veţi ajunge la înţelegere. Dar dacă faceţi parte dintre cei care vor idei concepte, nu veţi obţine nici un răspuns rămânând aici. Şi, în acest caz, graţia Guru-lui vă este necesară, vibraţiile, mantrele, exerciţiile yoga, ritualurile de adorarare, totul este necesar.

Va trebui atunci să renunţaţi la anumite lucruri, să postiţi şi vi se mai pot cere penitenţe incredibile. De ce nu? Ajungi să faci totul când o faci din ignoranţă: "nu mai mănânci timp de zece zile şi devii iluminat!..." Ce mai rămâne de făcut? Zece zile de post nu vă vor aduce nici o iluminare, veţi înţelege aceasta dacă veţi atinge acea stare şi nu veţi mai avea atunci nevoie să puneţi această întrebare!

Ce este, de fapt, Guru-l? Guru-l este cunoaşterea "eu-lui conştient" apărut peste realitatea voastră. A înţelege această conştiinţă este Guru-l, şi ea devine una cu conştiinţa universală.

XI

Maharaj: Fiecare descoperă în scrierile sacre o învăţătură diferită, corespunzând gândurilor sale. Acum 50 de ani, un mare patriot a descoperit că Gita afirma că trebuie să practici Karma yoga, yoga acţiunii, ale cărei fructe sunt dăruite lui Dumnezeu. Mahatma Gandhi a descoperit şi el că Gita proslăveşte Ahimsa, non-violenţa. Astfel, fiecare descoperă propriile sale concepte printre scrierile din Gita şi le propagă cu convingerea că este unicul interpret al acestor scrieri.

Krishna a extras esenţa acestei Gita şi a stârnit acel mare război între Pandavas şi Kauravas. În capitolul 6, Krishna descrie anumite forma de zoga şi unele fiinţe ce urmează aceste căi. În capitolul 11, el vorbeşte despre adevărata sa identitate, el defineşte ceea ce este.

Krishna, cu toate că avea statutul de monarh, se comporta ca un om obişnuit. El n-a ajuns niciodată rege, dar cu toate acestea, regii veneau să-i solicite sfaturile. Fiind şi Guru-l lui Arjuna, îi ţesăla calul, îi servea drept scutier. În capitolul 11 al Gitei, Krishna descrie jocul cosmic al Universului şi adaugă în final: "acest imens joc nu este altceva decât eu însumi". Aţi aflat veritabila sa identitate. Pentru a şti să te comporţi este indispensabil să cunoşti mai întâi adevărata ta identitate. Unii se conformează unui mod de viaţă tradiţional. Ei numesc aceste reguli convenţionale, religia lor, dharma lor şi spun "eu nu sunt de acord cu celelalte religii, cu celelalte moduri de comportament, nu-mi plac". Ei îşi urmează astfel propriul cod cu încredere. Starea de somn şi de veghe sunt diferite în funcţie de comportamentul sau religia urmată? Totuşi, majoritatea adoptă acest mod de gândire.

Krishna expune religia marelui joc cosmic, care nu este

altceva decât noi înşine. Toate activităţile din cosmos, ale Universului, sunt activităţile noastre, iar activităţile mele înseamnă activităţile Universului întreg. În starea mea originală, în starea absolută, eu n-am avut niciodată personalitate, nu am fost nici o clipă individ şi n-a existat niciodată nici o manifestare a lui "eu însumi". Eram acea stare, şi deodată, individualitatea, această conştiinţă, a apărut. Desăvârşit, eram etern, dar, deodată, o idee a ţâşnit, acest "eu sunt" a apărut. În Absolut nu ştiam cine sunt, nu ştiam că, de fapt, nu eram. Dar acest concept fundamental al existenţei a apărut brusc, iar aceasta se numeşte Mulmaya.

Deci care este prima atracţie, prima dorinţă care s-a ivit? Este faptul de a fi. Nu e posibil să se treacă la voinţă, din starea de somn profund la starea de veghe. Trezirea se produce din ea însăşi, şi atunci apare "eu sunt". Acest "eu sunt" este starea de iubire primordială. În fracţiunea de secundă în care a apărut sensul de a fi propria sa luminozitate, se manifestă şi se răspândeşte imediat, divizându-se în cinci elemente: eterul, aerul, focul, apa şi pământul.

În manifestare se formează cele trei gunas: sattva, rajas, tamas. Sattva este sensul de "eu sunt", această pură existenţă, esenţa calităţii nutritive. Rajas este comportamentul activ, cunoştinţele, patronând tot ceea ce înseamnă activitate. Tamas este orgoliul. A-ţi revendica paternitatea operelor, a te mândri cu succesele, această atitudine face parte din comportamentul tamasic.

Anterior eterului, acestui spaţiu asemănător cerului, exista conştiinţa, care este starea cea mai subtilă. Din conştiinţă apar elementele, fiecare fiind format din fragmentarea elementului precedent. Acest principiu al conştiinţei se găseşte deci în fiecare dintre acestea. Când apa este stabilizată, apare pământul. Din pământ ies firele de iarbă, şi din iarba uscată, seminţele, pe care voi le numiţi orez sau grâu. Iarba este hrana animalelor, care ne furnizează nouă carnea, laptele. Sămânţa este principala hrană a omului, deci principiul cel mai subtil se găseşte deja în interiorul acelui întreg. Odată asimilat de organism, el constituie corpul, hrana. Când corpul format din laptele şi din seminţele pe care le mâncaţi, este însufleţit de suflul vital, apare sensul lui "eu sunt". Sensul de a fi, această calitate sattva-ică, această constatare a lui "eu sunt", de ce depinde ea oare? De esenţa hranei şi de suflu, fără

ele el nu se poate manifesta!

Aveţi astfel tabloul complet, geneza a ceea ce se produce în timpul unei fracţiuni de secundă în care apare "eu sunt". Chiar şi animalele, viermii, insectele au nevoie de un corp pentru a exista. Prana este mişcare. De îndată ce un organism este viu, fie că e vorba de un vierme sau de un pui de om, el începe să se mişte. Ne identificăm cu corpul în măsura în care aceasta este condiţia indispensabilă apariţiei conştiinţei.

Ceea ce este esenţial în activitatea animalelor şi vegetalelor se exercită numai în momentul naşterii. Restul este automat. Aceste naşteri se produc în apă, ca şi bacteriile, în pământ, precum seminţele sau în corpul părinţilor, ca la animale şi oameni. Fie că este vorba de animale sau de oameni, secreţiile lor interne trebuie să atingă maturitatea pentru a se forma sămânţa. Fie că este vorba de un om, de un animal sau chiar de un fir de iarbă, procesul este identic şi foarte interesant.

În momentul maturităţii, al concepţiei, sămânţa înregistrează imaginea completă a plantei sau a celui care a format-o. Să luăm, de exemplu, o cereală: amprenta întregii plante, mama şi tata, se regăseşte în interiorul seminţei, totul se află înregistrat acolo. La fel este şi în cazul unei păsări sau al unui suflet uman.

După actul concepţiei, formarea generaţiei viitoare a debutat, iar imaginea înregistrată începe să ia formă. Aceasta este crearea unei familii sau a unui singur membru. Şi această creaţie este întotdeauna diferită chiar când este vorba de fraţi, nu sunt similitudini prea mari. Primul născut nu este un prototip, şi aceasta este, de fapt, frumuseţea. Fiecare lucru va fi diferit, dar imaginea va fi înregistrată în sămânţă, iar datorită acestei imagini se produce creaţia.

Să luăm de exemplu un arbore. În el se află un fruct, iar în fruct, sămânţa. Dacă sămânţa nu e formată complet, adică dacă ea nu a absorbit în întregime imaginea arborelui, atunci fructul nu este copt. Desăvârşirea sămânţei este cea care condiţionează maturitatea fructului. Doar atunci când este copt, el se poate desprinde de arbore. Sămânţa are în ea, în acel moment, tot ceea ce mai târziu va lua formă. Se găsesc aici incluse nu numai fructul ce se naşte, ci şi apa, pământul, soarele, întregul Univers care a contribuit la formarea sa.

Deci când o plantă, un animal sau o ființă umană se naște, ele nu au nimic "de făcut", ele nu pot să revendice deloc apartenența lor, nu pot nici măcar să pretindă că pot transforma ceva. Totul este deja fixat, structurile sunt deja acolo. Aceasta se cheamă Prarabdha karma, destinul, și toate corecturile dorite au fost deja făcute. Nu este urmarea unei acțiuni hotărâte dinainte, astfel încât noul-născut sau noua plantă să ia viață. Aceasta se produce spontan. Totul sosește în acest mod, iar omul descoperă că nu există nici o acțiune deliberată. Cel care vrea să descopere cine organizează toate acestea nu va descoperi nimic. Dacă dorește să cunoască cauza acestei imense structuri de care el depinde, va trebui mai întâi să descopere cu ce anume corespunde acest "eu sunt", și făcând aceasta, el va descoperi că nu este, de fapt, nimic.

Ascultați această prezicere: într-o zi nu vor mai rămâne decât două comunități. Despre ce comunități să fie vorba: comunitatea europeană și comunitatea asiatică? Nu, comunitatea bărbaților și comunitatea femeilor. Totul se încurcă și se amestecă. Va veni o zi în care nu va mai exista nici un brahman pur sau european pur, nu vor mai rămâne decât două caracteristici: bărbat și femeie. Unii dintre voi vorbesc despre yoga, ce este yoga? A uni două lucruri, a le fuziona. Toată această populație este rezultatul yogăi, dar cine întâlnește ce?

V.: Yoga înseamnă reunire, fuziune.

M.: De ce căutați oare yoga? Yoga înseamnă afinități, rezonanțe, corespondențe. Pentru ce vreți să vă legați din nou? Pentru a ști aceasta, trebuie să descoperiți mai întâi de ce s-a produs ruptura. Care era starea voastră înainte de aceasta ruptură? Producându-se aceasta breșă mă regăsesc separat de adevărata mea natură și mă străduiesc să mă leg din nou. Aceasta este yoga.

Despărțit de ceea ce sunt eu cu adevărat, de Absolut, am devenit un căutător. Înainte să existe această breșă, starea care era, oricare ar fi fost, era starea perfectă. Pentru a umple acest gol, yoghinii practică yoga, dar ce fac ei, de fapt? Ei se supun la exerciții de respirație și posturi corporale care par acrobatice, doar pentru a atinge starea perfectă. Învățați să vă controlați suflul, să-l duceți într-un anumit punct din corp și să-l încetiniți, ceea ce vă ajută să intrați în samadhi. Făcând aceasta, voi înlăturați pentru un anumit timp, toate celelalte dorințe ale voastre și atingeți starea

de samadhi, ceea ce vă face să credeți că sunteți un Realizat.

Altădată, înainte să-mi întâlnesc Guru-l, eram foarte interesat de toate acestea. Într-o zi, am întâlnit un yoghin care avea un foarte mare control asupra respirației sale. Putea să treacă și un camion peste trupul lui, fără să-i facă nici un rău. Aceasta era puterea miraculoasă pe care el o putea expune ca o consecință a practicii sale. Dar acești nefericiți nu sunt uniți cu Absolutul, ei doar își controlează suflul, atâta tot, și aceasta este limita lor. Trebuie să cunoști, trebuie să știi cum a survenit această breșă.

Yoga spune că trebuie să știi ce este devoțiunea. Devotul dorește să se unească cu Absolutul, deci va trebui mai întâi să descopere ce este Bhakta. El trebuie să învețe să-și descopere centrul, acesta fiind primul pas, apoi lăsați-l să reflecteze la legătura care îl unește cu Absolutul.

Trebuie să descoperiți identitatea a ceea ce sunteți cu adevărat, și nu altceva. Oamenii care își controlează suflul și intră în samadhi au învățat în mod simplist diferite tehnici cu care ei pot face demonstrații. Dar ei nu dețin cunoașterea, și cu atât mai puțin, n-au transcens-o.

V.: Când se vorbește despre yoga, despre această fuziune, spuneți că trebuie să ne controlăm pentru a avea acces la beatitudine. Dar atâta timp cât nu se controlează dorințele și suflul, nu este posibil să cunoști o liniște a spiritului, care să te poată conduce la beatitudine. Spuneți că acelea nu sunt decât Siddhi-uri, puteri paranormale, dar ce poate face cineva care dorește cu adevărat să experimenteze această stare specială? A-ți controla dorințele nu e cu putință decât controlând suflul!

M.: Controlându-vă suflul, dorințele voastre sunt dominate și intrați în starea de samadhi. Această stare vă conferă un anumit grad de fericire, deoarece nu mai presupune nici un gând, nici o dorință. Aceasta este starea de samadhi-ananda, beatitudinea cosmică. Voi sunteți cei cărora ea vă produce plăcere, cei care savurați fericirea. Exista acolo, în continuare, o stare de dualitate: Cât timp va dura? Atât cât vă veți controla suflul.

V.: Cum se atinge Absolutul din starea de ananda?

M.: Succesul tuturor acestor acrobații constă în ridicarea suflului, și aceasta implică o dorință profundă. Când respirația se oprește, atenția voastră rămâne fixată doar pe pranayama și

experimentați atunci o fericire specifică. Apoi cădeți din nou la nivelul lucrurilor grosiere, dar n-ați observat nici un moment cine a fost martorul acestei fericiri! Trebuie să vă stabiliți pe post de martor. Aceasta este cunoașterea "eu sunt". Cunoașterea "eu sunt" este martorul tuturor mișcărilor suflului vital, suflu care dă naștere spiritului vostru, limbajului vostru.

Prana este activă în întregul Univers. Prana este aerul exterior. Când se află în exterior, ea este identică cu Universul. Prana este peste tot. Se numește prana doar dacă pătrunde în interior. Ceea ce faceți voi se derulează deci numai la nivelul pranei. Atenția voastră nu este fixată asupra purei existențe, și totuși nu vă este posibil să o transcendeți decât atunci când sunteți stabiliți în ea.

Cu toate că în samadhi sunteți foarte aproape de pura existența, atenția voastră este purtată de aer, de necesitatea de a vă controla suflul. Dar chiar și acesta nu este încă ultimul pas, este penultimul.

V.: De fapt,natura experienței nu are importanță. E prea puțin important dacă este vorba de fericire sau de o stare mai obișnuita a momentului în care rămâneți conștient că sunteți martorul, nu-i așa?

M.: Trebuie să vă stabiliți în starea perfectă, trebuie să aveți propria viziune și aici să rămâneți în nemișcare. Atunci când sunteți ancorați în adevărata voastră natură, oricare ar fi experiența sau acțiunea îndeplinită, voi nu mai sunteți responsabili, chiar dacă este vorba de extaz, de samadhi, etc.

Când Krishna îi expune "Gita" lui Arjuna, acolo este adevăratul samadhi. În bătălia cea mai grea, samadhi-ul vostru sau al meu nu este afectat, el nefiind ceva trecător, nu este acel samadhi din care tâșnim pentru a recădea în impresiile grosiere. Voi luptați din însăși inima samadhi-ului. În momentele cele mai întunecate ale bătăliei, voi sunteți acolo. Samadhi este pentru Arjuna echivalentul descoperirii faptului că natura voastră adevărată și a mea sunt Una. În acest samadhi nu putem fi loviți deoarece este însăși stabilitatea. La acest nivel, nu se mai află nici criminalul și nici victima. Totul trăiește în regatul sufletului meu, totul este creația mea. Eu sunt în același timp ucisul și ucigașul.

V.: Este posibil ca un om obișnuit să se stabilească în adevărata sa natură în calitate de martor? Are atâtea lucruri de făcut:

ritualurile de adorare (pujele), controlul respirației, etc. Este atât de dificil. El nu ajunge să urmeze regulat aceste discipline. Ce poate el să facă atunci?

M.: Dacă ar trebui să-mi iau un angajament, l-aș lua pe acela de a nu mă identifica cu corpul, adică condiționat de forme și gânduri. Diferitele activități se îndeplinesc numai prin acțiunea forței vitale. Trebuie să înțelegeți bine că voi nu sunteți altceva decât martorul forței vitale. Luați-vă acest angajament "nu sunt acest corp, nu sunt doar această formă" și nu-l încălcați deloc.

V.: Puteți să-mi dați niște lămuriri despre cunoașterea lui "eu sunt"? Este vorba despre a fi în "cunoașterea eu sunt", și nu în "eu sunt"?

M.: Lăsați toate astea. Trebuie să fiți una cu pura voastră existență, numai cu "eu sunt". Dacă vă gândiți că e vorba de o cunoaștere, aceasta cunoaștere devine un fel de informație. Îndepărtați și formularea "eu sunt". Fără cuvinte, doar știți bine că sunteți. Fiți acela!

V.: Referitor la acest subiect este un lucru pe care aș vrea să-l știu deoarece pentru a rămâne martor al lui "eu sunt", mai e nevoie de o referință. Ceva anume, de unde poți fi martor, de unde poți resimți că ești martorul care observă. Care este această stare? Ce îți poate indica că tu ești martorul?

M.: Aceasta are loc fără cuvinte, iar voi îmi cereți s-o exprim în cuvinte! Voi gândiți, voi resimțiți starea voastră de existență.

Acest "eu sunt viu" este în corp, dar cine înțelege că eu sunt viu? Cine spune "eu sunt viu" sau mai degrabă cine zice "cine e pe cale să spună: eu sunt viu"? Acest principiu nu este în corp pentru a simplifica "cine spune că eu sunt viu" și "cine spune că eu nu sunt viu? "

V.: Este același. Eu l-aș numi sentiment, un fel de emoție care nu a fost gândită, dar ceva mai mult decât o simplă emoție.

M.: Am abordat deja acest subiect. Toate aceste întrebări au fost discutate îndelung și n-ați fost capabili încă să le prindeți, să le sesizați înțelesul.

Reiau, urmăriți bine progresia: "eu sunt viu", a fi martor la aceasta este primul pas, apoi, "eu știu că sunt viu". Trebuie să-l cunoașteți pe "eu" din "eu știu", și numai atunci când veți fi bine stabiliți în acest "eu" al lui "eu știu că sunt viu", veți fi în măsură

să vă apropiaţi şi să înţelegeţi "eu"-l particular, spunând "eu nu trăiesc". Acela devine mai subtil, din ce în ce mai subtil.

Cuvintele lipsesc deja la acest nivel al gândurilor, iar la cel al emoţiilor voi nu le mai puteţi exprima în cuvinte. Ori, poate fi vorba de o stare mult mai subtilă decât emoţiile. Deci trebuie să fiţi acea stare, şi experimentând-o, veţi putea afirma sau infirma acest lucru, însă "experienţa" nu este termenul potrivit. Trebuie să fiţi, atâta tot, în fiecare stare. Toate religiile s-au bazat pe acest sentiment, anterior gândurilor voastre, pe această calitate a sufletului, asociată unei tradiţii.

V.: În starea ultimă trebuie să-ţi pierzi acest sentiment legat de "eu sunt" şi de toate celelalte?

M.: Bineînţeles, dar numai la sfârşit. Nu este nici o îndoială că-l veţi respinge.

V.: Cum aş putea rosti mantra, când sensul de "eu", sentimentul de "a fi", nu mai există.

M.: Să nu te preocupe aceasta. Recitarea trebuie să continue, însă trebuie să te ancorezi ferm în spirit, ceea ce implică înţelegerea faptului că tu eşti nenăscut. Scopul acestei mantra este de a te conduce la concluzia că eşti nenăscut. Aceea este destinaţia ta.

V-am vorbit adineauri despre sămânţă, de această fărâmă în care totul este înregistrat, unde se află imaginea întregii deveniri. Aici, elementul de bază este această conştiinţă. Conştiinţa este sâmburele (sămânţa) creaţiei Universului. Corpul vostru, tot ceea ce există se află deja în sânul ei. Observ şi sunt martorul acestui element primordial. Când veţi deveni acest element primordial, când veţi înţelege natura lui, vă veţi detaşa de el, îl veţi abandona, şi aceasta nu implică nici o acţiune, este vorba numai de a înţelege.

Fiţi atenţi la această înregistrare, pe care tocmai o faceţi. Ceea ce noi vorbim aici se înregistrează pe această casetă, şi apoi va putea fi reprodus. Este exact ca elementul primordial, conştiinţa. Conştiinţa voastră în calitate de sâmbure (sămânţă) a absorbit lumea, a absorbit, de asemenea, şi geneza propriei formări, iar acum ea o reproduce. Toate lucrurile existente sunt, de altfel, reproduceri. Dar, în ultimă instanţă, eu nu sunt acest element primordial. Nu vă fixaţi pe acest "eu sunt", nu rămâneţi doar la

acest nivel.

Banda magnetică inventată de om este elementul fundamental, elementul de bază, care va reproduce vocea umană. În mod similar, hârtia unui ziar sau pelicula unui film reproduc un eveniment. Însă nici evenimentul, nici vocea nu sunt filmul sau înregistrarea. Principiul rămâne acelaşi în funcţionarea Universului sau în civilizaţia voastră, a absorbi şi a reproduce. Însă elementul cosmic, universal, nu a fost fabricat, el s-a conceput spontan, natural şi această apariţie a lui "eu sunt" este tot naturală şi spontană. Cum ar putea fi martor dacă încă nu era acolo, dacă nu fusese reprodus? Elementul primordial conţine tot ceea ce este, şi cu toate acestea nu este. Tu te identifici mai întâi cu acest element primordial, apoi devii martorul acestui element din acel moment, Absolutul.

Stabiliţi-vă, ancoraţi-vă la nivelul celui care observă şi orice ar putea fi observat va dispărea de la sine, pentru că şi cel care observă va dispărea.

XII

Maharaj: Cu toate că esenţa voastră este elementul cel mai subtil, el l-a creat pe cel mai grosier: lumea. De exemplu, sămânţa de banyan, care este mult mai mică decât sămânţa de muştar. Această sămânţă e minusculă, subtilă, şi cu toate acestea, acest arbore imens este deja în interiorul ei. La fel şi esenţa voastră este foarte subtilă, şi totuşi conţine întregul Univers.

Vizitator.: "Eu sunt" este sămânţa?

M.: În mod obişnuit, "eu sunt" este sămânţa, dar, de fapt, "eu sunt" este sinonim cu "nimic". Este vorba despre domeniul subatomic. Pur şi simplu "voi sunteţi"! Este doar o impresie, dar aceasta conţine tot ceea ce ne înconjoară: starea Ishwara, manifestarea.

V.: Deci conştienţi de această sămânţă, care este "eu sunt", trebuie să germinăm pentru a deveni Absolutul?

M.: Nu sunteţi conştienţi de nici o sămânţă. "Eu sunt", în sine, este o sămânţă. Nu puteţi să o materializaţi cu ajutorul cuvintelor voastre! Voi sunteţi însăşi inima lui "eu sunt", înaintea expresiei "eu sunt". Ce conţine ea? Toate acestea.

V.: Aţi spus că acest centru, această inimă este doar lumină.

M.: Centrul este prezenţa lui "eu sunt". Lumina este numai simbolică. Nu este vorba de o lumină care să aibă o sursă ca aceasta de aici. Este vorba de o lumină care luminează prin ea însăşi. Pretinsul "căutător spiritual" vrea să-l atingă pe Brahman. Cum? Respectând tradiţiile, respectând definiţiile pe care le-a auzit.

Brahman este lumină şi are capacitatea de a se manifesta în orice formă corespunzătoare dorinţelor voastre. Brahman este conştiinţa voastră. Universul întreg este acolo, vast, răspândit, iar voi rămâneţi o mică fărâmă, un concept, şi după acest concept voi

vreţi să-l recreaţi pe Brahman. Vreţi să modificaţi ceea ce este deja acolo, pentru ca astfel să corespundă cu ceea ce voi aţi perceput în bucăţica rămasă.

V.: Şi aceasta ne îndepărtează şi mai mult de Adevăr?

M.: Totul este Adevăr, totul este Absolut. Acest Brahman este creat de fiinţa voastră. Altfel spus, acest Brahman este o iluzie creată de ignoranţa voastră. Din punctul de vedere al Absolutului, fiinţa voastră este ignoranţă totală.

Reiau. Pornind de la această ignoranţă, de la lipsa de înţelegere a realităţii, se formează această conştiinţă şi această manifestare care se măreşte la infinit. Peste Absolut se suprapune această existenţialitate, şi iluzia care este generată acaparează întreaga voastră atenţie.

V.: Prin ce modalitate se poate inversa procesul?

M.: Daţi-vă înapoi. Atunci când trebuie să avanseze, leul priveşte în urmă. Faceţi ca el, priviţi în urmă, reveniţi la sursă. Pornind de la acest sentiment de "a fi", mergeţi înapoi şi instalaţi-vă în sânul Absolutului. Dacă doriţi să căutaţi şi dacă speraţi să găsiţi, rămânând în domeniul lui Brahman, în sânul acestei manifestări, nu veţi descoperi decât haos şi confuzie. Privind în mod obiectiv nu veţi ajunge nicăieri, acesta este un cerc vicios din care nu se mai poate ieşi. Dar atunci când abordaţi înţelegerea în legătură cu voi înşivă, descoperirea a ceea ce sunteţi voi cu adevărat, toate dorinţele se detaşează de voi.

Ce este acest "eu sunt"? "Eu sunt" este "starea existentă" menţinută de ataşamentul de a fi, voinţa de a exista. Dacă rămâneţi calmi în această existenţialitate un anumit timp, această dorinţă puternică de a fi se desprinde şi ea, şi atunci când dorinţa nu mai este, voi sunteţi Absolutul.

V.: Aceasta mi se pare destul de trist. Ştiţi că existenţa este acolo, dar totuşi vă îndreptaţi spre non-existenţă.

M.: Este adevărata voastră natură! Rămâneţi la acest nivel, nivelul fără agitaţie. Existenţa voastră, "eu sunt" revenind în mod conştient până la Absolut, sunteţi voi! Sunteţi acolo. Nu există nici o mişcare care să-ţi permită să-l atingi. Este capătul, sfârşitul spectacolului!

V.: Aţi putea explica mai clar? Nu înţeleg prea bine.

M.: Fiind în conştiinţă, înţelegeţi natura ei, vă reîntoarceţi la

sursă, şi dezvoltarea voastră continuă. Înţelegeţi ce înseamnă aceasta? Această conştiinţă slăbeşte, se stinge în mod lent. Ea este pe cale să dispară în mod conştient, dar aceasta nu poate să vă afecteze pe voi pentru că voi sunteţi Absolutul!

Arderea beţişorului de tămâie a încetat, fumul a încetat şi el, dar cerul a rămas mereu acolo. Acelaşi lucru se petrece şi în momentul morţii: suflul vital părăseşte corpul, "eu sunt" se întoarce înapoi la sursă, dispare, este marele moment al imortalităţii.

Priviţi flacăra acestei brichete. "Eu sunt" este flacăra, iar eu îi observ mişcările. Ea se stinge, gazul nu mai ajunge să-i întreţină arderea, suflul vital părăseşte corpul, care se prăbuşeşte, şi eu îl observ. Cel care observă eşti tu. Ignoranţii sunt cuprinşi de spaimă în timpul morţii, ei se luptă, dar pentru cei treji este un moment magnific, un moment de beatitudine.

V.: Am trăit experienţa de a-mi observa conştiinţa din sânul unei alte conştiinţe. Ştiam că eram treaz, dar mă vedeam ca şi cum eram la o oarecare distanţă.

M.: În terminologia mea era vorba de starea de vis.

V.: Pentru mine era observatorul conştiinţei mele.

M.: Aceste manifestări sau expresii diferite reies numai din conştiinţă. Când priviţi la televizor, receptionaţi informaţii diverse, deşi nu se află nimeni în televizorul vostru. Există un element de bază, un principiu care acţionează în spatele ecranului care înregistrează şi reproduce. Totul depinde de acest element primar.

În mod analog, tot ceea ce vedeţi este expresia acestui element primordial, această conştiinţă dovedind existenţa conştiinţei lui "eu sunt". În Vedanta există o terminologie variată pentru sensul lui "eu sunt": Matattva, Mulmaya şi altele.

Toate expresiile a ceea ce voi percepeţi sunt produsul, înflorirea conştiinţei lui "eu sunt". Ceea ce faceţi în momentul de faţă este că vă străduiţi să înţelegeţi intelectual aceste cuvinte, şi acesta este un demers fals. Intelectul nu este decât un rezultat al existenţei voastre. Este deci imposibil ca intelectul să poată înţelege ceea ce-l precede.

V.: Nu pot spune dacă această înţelegere mi-a venit de la intelect sau de la altceva. Am avut starea pe care am descris-o şi

nu pot explica proveniența sa.

M.: Cine a înţeles această experienţă, cum aţi asimilat-o, cum aţi recunoscut-o? Ceea ce doresc să vă fac să înţelegeţi este extrem de simplu: ce va deveni ceea ce sunteţi, tot ceea ce experimentaţi? Trebuie să înţelegeţi asta. Nu veţi putea obţine nimic ascultându-mă, căci ţine de domeniul cuvintelor. Din acest punct de vedere continuaţi să reflectaţi, folosiţi-vă capul, doar atâta vă cer: oricine aţi fi, orice aţi face sau experimenta, cât timp poate dura? Folosiţi-vă mintea pentru a răspunde la această întrebare.

Banyanul are o sămânţă foarte mică, acest imens arbore este conţinut într-o sămânţă infim de mică. Potenţial, arborele există în acea sămânţă. Pentru a-l reproduce vă apucaţi să studiaţi şi să plantaţi fiecare radăcină, fiecare ramură, fiecare frunză a banyanului? Nu, vă veţi ocupa doar de sămânţă, veţi planta doar sămânţa. Care este în cazul vostru sămânţa? Cunoaşterea lui "eu sunt". Această cunoaştere este legătura dintre voi şi lume. Sondaţi şi experimentaţi. De la acest nivel se poate rezolva orice problemă.

Priviţi o picătură de apă: miezul şi exteriorul sunt întotdeauna alcătuite din apă. Dacă luaţi de exemplu eterul, este exact la fel: interiorul şi exteriorul sunt alcătuite din eter. Este la fel şi pentru "eu sunt". Interiorul său şi ceea ce-l exprimă rămân întotdeauna "eu sunt". Dacă această convingere că "eu sunt" nu mai există, ce grijă aţi mai putea avea? Este deci un factor esenţial. Acest sens al lui "eu sunt", sondaţi-l, pătrundeţi-l, pentru că numai la acest nivel, investigaţiile voastre se pot termina. Găsiţi care poate fi cauza a tot ceea ce este!

V.: Cauza este în capul meu.

M.: Mai întâi aveţi nevoie de corp, apoi de forţă vitală, de intelect, apoi de alte lucruri. Care este cauza tuturor suferinţelor şi disperărilor cu care ne confruntăm în această lume?

V.: Intelectul?

M.: Nu este oare existenţa noastră, descoperirea lui "eu sunt"? Numai că se pare că nu sunteţi pregătit să părăsiţi acest complex psiho-somatic.

V.: Este adevărat.

M.: Care este cauza creării corpului, care este sămânţa

corpului vostru?

V.: La acest nivel, intelectul devine biologic.

M.: Aţi studiat cum s-a petrecut din punct de vedere biologic? Am vorbit deja mult despre asta, dar reiau pentru tine.

Când este prezentă esenţa hranei, corpul hranei este format. De exemplu, un arbore. El are fructe, şi în aceste fructe se găsesc seminţele. Fructul nu se va desprinde de arbore atâta timp cât nu e copt, cu alte cuvinte, atâta timp cât seminţele nu s-au format în întregime. Ce înseamnă aceasta? Cât timp în sămânţă va fi înregistrat Universul din care ea face parte, arborele şi tot ceea ce-l înconjoară? Sămânţa e formată din arbore şi care este atunci funcţia sa? Totul este înregistrat în sămânţă: rădăcinile, scoarţa, trunchiul, florile, frunzele, şi când ea este gata, cade, germinează şi prinde rădăcini. Ce se petrece, de fapt? Tot ceea ce a fost înregistrat poate fi reprodus în mod identic, acest lucru fiind valabil şi în cazul fiinţelor umane. Când sămânţa umană este plantată, ea fotografiază, înregistrează, fixează imaginile părinţilor săi şi ale Universului din acel moment.

Am spus acum câteva clipe că acest corp este format graţie hranei pe care o consumăm. Luaţi de exemplu o lumânare. Aşa cum ea este formată din grăsime, la fel este şi corpul nostru format din hrană. Când acest corp-hrană este terminat, şi suflul vital îl animă, conştiinţa apare sub forma sensului de a fi, a sensului abstract "eu sunt". Din clipa în care lumânarea a fost aprinsă, apare flacăra. Ea este luminoasă şi revelează formele care o înconjoară. În mod similar, pura voastră existenţă sensibilizează tot ceea ce reprezintă propria voastră expresie. Sensul lui "eu sunt" este flacăra voastră. Această flacără va dura atâta timp cât suportul-hrană nu va fi consumat precum grăsimea sau uleiul lămpii.

Tot ceea ce reflectă lumina lumânării, întreaga încăpere, este expresia acestei flăcări, este Universul său. În mod similar, fiinţa voastră este toate acestea, ea este lumină, dar aici sensul lui "eu sunt" este asentimentul vostru de a fi.

Auzind toate acestea, vi se pare poate dificil de înţeles. În procesul înţelegerii, meditaţia are un rol esenţial. Trebuie să vă aşezaţi pentru a medita şi pentru a practica laya yoga, ca să vă maturizaţi şi să înţelegeţi aceste discuţii.

În cazul lumânării, flacăra produce căldură consumând hrana sa proprie. În cazul nostru, flacăra lui "eu sunt" consumă corpul-hrană pentru a subzista. Esenţa corpului-hrană este un flux, iar mişcarea sa este suflul vital. Când el este prezent, căldura lui "eu sunt" este şi ea acolo. Corpul vostru deţine o căldură care revelează arderea acestei hrane. Priviţi acest cărbune de lemn: el este rece, fluxul este oprit. Când nu mai există deloc "eu sunt", nu mai există nici arderea corpului, nici căldură, ca şi această lumânare stinsă, care nu este nimic, este rece fără flacără.

V.: Dar ea rămâne totuşi o lumânare!

M.: Când esenţa hranei încetează, corpul rămâne mereu aici, dar inert, "eu sunt" a dispărut. Puteţi să vă imaginaţi că este în cer sau în infern sau în orice altă lume, dar acestea nu sunt decât divagaţii ale minţii. Unde a plecat el? A dispărut, asta este totul.

V.: El s-a reîntors.

M.: "Reîntors" înseamnă că îl localizaţi încă undeva anume. Cine mai sunteţi atunci când cadavrul vostru este rece?

Din clipa în care menţionaţi "voi" sau "eu", vă gândiţi imediat "eu sunt aceasta". Nu este deloc adevărat. Voi înţelegeţi întotdeauna "voi" şi "lumea voastră". Unde e manifestarea, expresia voastră? Ce devine acest principiu în momentul în care corpul este sfârşit, epuizat şi rece? Rămâne starea care există înaintea apariţiei sentimentului "eu sunt".

Există doar unul la un milion care să înţeleagă ce este acest principiu şi acela se stabileşte în liniştea supremă. Ceilalţi se înverşunează asupra detaliilor ("ce a devenit"), etc. Un Jnanin, cel care şi-a revelat adevărata sa natură, de ce anume s-a eliberat? De orice nevoie, de orice lipsă. Şi nu numai atât, el s-a debarasat chiar de mecanismul care caută tot timpul ceva.

V.: V-am auzit spunând de mai multe ori: "doar unul dintr-un milion poate înţelege ...". Aceasta nu mă descurajează. De altfel, eu găsesc că efortul de a înţelege, în sine, merită osteneala, dar dintre toţi cei care s-au perindat prin faţa dumneavoastră, l-aţi recunoscut vreodată pe acela?

M.: Puteţi fi foarte serioşi, sinceri, dar cu toate acestea vă agăţaţi de intelect, de ideile voastre, de lumea voastră mentală. Nu daţi înapoi, din contră, vă cramponaţi de intelectul deja ameninţat, aici este problema voastră. Ce este această pură existenţă? Este

calitatea cea mai subtilă. Unde sunteţi voi atunci când ea a încetat?

V.: Nu există cuvinte pentru a vă răspunde.

M.: Iar voi ce aveţi care să nu fie deloc esenţa acestui corp-hrană? Această pură existenţă este flacăra întreţinută de esenţa corpului-hrană. Atâta timp cât va exista esenţă şi căldură, "eu sunt" se va menţine. Toate insectele, animalele, oamenii au grijă instinctiv de corpul lor pentru că el este condiţia necesară continuării acestui "eu sunt" personal.

V.: Dar noi avem nevoie de "eu sunt" pentru a accede dincolo de "eu sunt".

M.: Nu-mi plac cuvintele acestea: " dincolo", "deasupra". Nu este vorba de a merge dincolo. "Eu sunt" va pleca pur şi simplu, se va evapora!

V.: Nu ştiu ce cuvânt să folosesc. Dar ascultându-vă, s-ar putea înţelege că este de ajuns să nu mănânci mai nimic sau chiar deloc, să ţii o asceză sau chiar să te sinucizi pentru a te elibera de "eu sunt". Noi avem însă nevoie de acest corp pentru a-l putea transcende, şi nu să-l distrugem. Noi vrem să păstrăm pura existenţă pentru a putea înţelege Absolutul!

M.: Cine va înţelege? Cum puteţi înţelege ceea ce este în afara fiinţei voastre?

V.: Atunci de să ne mai ataşam de corp?! Nu ne mai rămâne altceva decât să murim imediat. Este uşor să te arunci sub un tren sau să nu te mai ocupi deloc de corp, nu va dura mult.

M.: Imposibil. A fi precaut înseamnă a te proteja.

V.: În ceea ce mă priveşte, mă gândesc adesea la ceva care se aseamănă foarte mult cu sinuciderea.

M.: Este aceasta o atracţie profundă?

V.: Nu. Tot ceea ce pot spune este că ataşamentul faţă de această lume scade. Mi-ar plăcea să scap de dorinţe, de sustrageri, de problemele care mă asaltează. Aş fi foarte fericit să termin cu toate astea.

M.: Ceea ce spui tu, de fapt, este că dorinţele tale şi ansamblul vieţii slăbesc. Dorinţele ţi le conservi aproape de inima ta, tu nu renunţi la ele. Chiar şi sentimentul "dacă aş muri ar fi un lucru bun" este fals. Înţeleg prin "fals" că ceea ce spui nu este adevărul.

V.: Ce ştiţi despre asta?

M.: Oare eu sunt diferit de voi? Eu şi voi suntem unul... Ceea ce vă spun este povestea mea, experienţa mea. Acestea nu mi-au fost spuse de Brahman sau de altcineva. Dacă vă place povestea mea, bine, dacă nu, puteţi pleca.

V.: Când vorbesc astfel, am într-adevăr impresia că suntem unul.

M.: Ce vreţi să spuneţi prin "astfel"?

V.: Când vorbesc trebuie să mă detaşez, să privesc moartea altfel, chiar să o doresc.

M.: A avea impresia că noi suntem unul şi a fi unul sunt două lucruri total diferite. Între a te simţi foarte bogat şi a fi într-adevăr foarte bogat există o mare diferenţă. În cazul meu eu vorbesc doar despre ceea ce trăiesc, este povestea mea şi nu cea a lui Brahman.

V.: Din punctul de vedere al Absolutului...

M.: Vorbiţi din punctul de vedere al experienţei voastre, cum puteţi vorbi din cel al Absolutului!

V.: Dacă sămânţa se află în corp ...

M.: Spuneţi-mi despre pura voastră existenţă, despre sensul lui "eu sunt", şi nu despre corpul vostru. Acum voi ştiţi că acest corp este doar corpul-hrană al purei voastre existenţe. Vorbiţi-mi despre această existenţă.

V.: Eterul este sămânţa existenţei? Dacă şi corpul are o sămânţă, atunci eterul nu este şi el sămânţa pentru existenţă?

M.: Eterul se află în matricea cunoaşterii "voi sunteţi", el este în inima sentimentului "eu sunt".

V.: Când ne întrebăm despre "eu sunt", remarcăm că suntem creatorii acestui eu. Atunci este corect să spui că niciodată creaţia nu-şi poate cunoaşte Creatorul?

M.: Nu sunt decât nişte concepte. Părinţii sunt creatorii copilului, iar copilul îşi cunoaşte părinţii. Copilul este prezentat părinţilor săi: "aceştia sunt tatăl tău şi mama ta". I se implementează astfel copilului ideea "tu eşti acela". Cum vă spuneam, nu sunt decât concepte.

V.: Când vă întrebaţi "cine sunt eu " apare un fel de înţelegere care constituie un oarecare suport pentru "eu sunt".

M.: Când căutaţi un suport, îl găsiţi în părinţii voştri. Când devin două persoane părinţi? Atunci când li se naşte un copil. Naşterea copilului este totodată şi naşterea părinţilor, deoarece

înainte ei nu erau părinţi. Ce este acest copil? Copilul este rădăcina fiecărui părinte, el este şi cauza lor. Copilul dă naştere tatălui. Aceasta arată limitarea conceptelor şi cât de inutil este ego-ul vostru, cât de nesemnificativ. Poate să-mi fie de folos această conştiinţă? Pura existenţă a apărut din Absolut, şi astfel s-a produs tot acest joc.

V.: Prezenţa în sine nu se poate cunoaşte pe ea însăşi, atunci cine cunoaşte prezenţa? Cine ştie că Absolutul există? Cine ştie că prezenţa există?

M.: Copilul unei femei sterile ştie. Nenăscutul ştie. Cel care este dincolo de naştere şi moarte.

Mulţi obţin prin trecerea lor pe aici un ajutor şi o înţelegere. Cel puţin aşa îmi spun ei. Oare la ce le trebuie? Stabilit în Absolut, eu pot observa şi această stare de a fi. Nu am nici o nevoie de această existenţă pură. Cu toate că Absolutul a făcut-o pentru mine inutilă, ea rămâne totuşi foarte preţioasă pentru ceilalţi. De aceea, ceea ce li se petrece celor care vin aici, înţelegerea, îi ajută.

Apariţia mea în lume s-a datorat lecţiilor de naştere pe care mi le-au dat părinţii mei sau s-a produs spontan? Ceea ce vă expun este produsul unui studiu? Dacă asimilaţi şi vă impregnaţi cu ceea ce v-am spus, ceea ce va germina şi va dezvolta va fi cu mult mai mult decât atingerea lui Brahma-Deva, Zeul Cunoaşterii, atât de profundă va deveni aceasta.

Din neant a apărut ceva, ceva s-a produs. În această pură existenţă sunt plantate numeroase cosmosuri, Universuri. Acesta este marele joc! Dar oare de unde provine el? Din nimic. Nimicul este sămânţa stării de "este", această pură existenţă Mulmaya, de care trebuie să te detaşezi, care trebuie abandonată, aruncată la lada cu gunoi. Totuşi, ea conţine o mare bogăţie, având în ea toate Universurile. Atunci ce fel de zeu se va naşte din conştiinţa voastră? Nu ştiţi.

Dar voi nu doriţi să vă revelaţi aceasta, nu vorbiţi despre ea, vă insultaţi şi vă disprefuiţi. Dacă vă aflaţi în compania unui înţelept rămâneţi liniştit şi observaţi doar ceea ce se dezvăluie, rămâneţi nemişcaţi şi observaţi.

V.: Spuneţi că Universul este creat de conştiinţa mea. Aceasta înseamnă că fiecare dintre noi îşi creează propriul Univers?

M.: Da. Ele sunt diferite. Există un număr foarte mare de universuri, de lumi.

V.: Cum aş putea să le vorbesc celorlalţi dacă ei sunt în Universuri diferite de al meu? Eu vă vorbesc despre lucruri care se află în interiorul Universului meu, şi nu în al dumneavoastră? Cum reuşim totuşi să ne înţelegem?

M.: Când vorbiţi cu cineva, despre orice ar fi vorba, el înţelege că vorbiţi numai despre propriul Univers?

V.: Nu.

M.: Dacă ştiţi, de ce mă mai întrebaţi? Lumea reflectă puterea de înţelegere?

Luaţi, de exemplu, un fruct, la care, dacă îi desfaceţi coaja, veţi vedea nişte seminţe. Ele vor creşte dacă le veţi arunca pe pământ şi vor produce un număr mare de arbori, ale căror fructe vor cădea la rândul lor. Câţi arbori veţi obţine? O întreagă pădure, a cărei origine va fi un singur fruct.

V.: Toţi arborii vor avea aceeaşi origine...

M.: Lumea de vis există. Ştiţi ce este un vis? Dar rădăcina lui? Existenţa voastră, nu-i aşa? Trebuie să fiţi cu totul acolo pentru a percepe lumea de vis. Această lume este foarte populată. Ea conţine o mulţime de personaje. V-aţi gândit vreodată că ele ştiu că lumea lor este născută din conştiinţă, din existenţa voastră? Sau v-aţi gândit că, visând, puteţi înţelege că sunteţi chiar sufletul acelui vis? Puteţi spune în timp ce visaţi "eu sunt sursa tuturor acestor lucruri"?

V.: Mă voi strădui s-o fac.

M.: Nu. Nu este vorba de a căuta vreo referinţă; aceasta se produce spontan. Este vorba de a înţelege că nici un efort nu este necesar. A reuşi să vă amintiţi în vis informaţia "eu sunt sursa", nu vă poate ajuta în nici un fel. Trebuie să înţelegeţi în mod spontan principiul care determină aceasta.

V.: Nu este necesar să ai în viaţă un rol activ, să faci politică, etc. Eu doresc să pun capăt suferinţei care mă înconjoară.

M.: Să presupunem că reuniţi toate fiinţele umane din lume. Care ar fi atunci poziţia voastră faţă de ele? Cât de minuscul sunteţi în comparaţie cu această masă de oameni! Care este partea voastră din această mulţime?

V.: Eu sunt Creatorul.

M.: Răspundeţi astfel pentru că aţi ascultat ceea ce tocmai am spus, dar vreau să ştiu ceea ce gândiţi. Care este deci părticica voastră din această mulţime?

V.: Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

M.: Reîntoarceţi-vă la ashramul de unde veniţi şi mai practicaţi meditaţia, poate atunci veţi înţelege. Oamenii mă vor acuza că nu-i las să se exprime, dar eu vă vorbesc numai de experienţa mea şi nu de cea a lui Brahma.

V.: Cine este Brahman?

M.: Brahman este Brahman, cu un uşor accent pe primul. Brahman este Brahman-iluzie. Sunteţi amestecaţi şi pierduţi în această iluzie, şi acolo nu se află nici un Adevăr, totul este iluzoriu. Este ca un miraj. Când pământul este supraîncălzit, animalele văd apa curgând şi aleargă la ea, dar aceasta nu este decât o iluzie. În mod similar, ne gândim că noi suntem o realitate, nu o iluzie. Cel care vrea mereu ceva, căruia îi lipseşte mereu un lucru, acela nu poate fi adevărat.

"Eu sunt" gândeşte: "Eu sunt corpul, corpul sunt eu". Această eroare este la originea tuturor suferinţelor noastre. Dacă nu este aici corpul-hrană, atunci nu mai există nici o experienţă de a fi. Atunci când suflul vital părăseşte corpul şi când "eu sunt" pleacă, sensul lui "eu sunt" nu va mai fi ceea ce era. Sensul lui "eu sunt" este calitatea esenţială care reiese din esenţă şi, de asemenea, din calitatea purei existenţe a corpului-hrană. Hrana nu este eternă, deci corpul nu mai poate exista. Când esenţa corpului-hrană dispare, unde ar mai putea subzista sentimentul existenţei? În esenţa corpului-hrană se află sattva, sufletul vostru. Ce calitate are sufletul? Noi presupunem că el deţine doar această formă corporală, dar este fals!

Când se formulează o întrebare, oricare ar fi aceasta, puneţi-i-o şi celui care întreabă, anchetatorului. Agăţaţi-vă de el, căci el este propria voastră fiinţă, eu sunt al vostru. Dacă faceţi aşa, ceilalţi se vor apropia de voi cu numeroase întrebări şi vă vor declara Mahatma!

După atâtea cuvinte, încercaţi să vă amintiţi o frază. Acest lucru va fi suficient, va merita munca mea. Vă luaţi hrana îmbucătură cu îmbucătură. Când stomacul vostru este plin, s-a umplut el oare cu prima sau cu ultima îmbucătură?

V.: Nici cu una, nici cu alta.

M.: În acest caz, de ce vă opriţi din mâncat?!

XIII

Vizitator: Ne naştem, iar apoi murim. Păstrăm această amintire?

Maharajah: Ce importanţă atribui faptului că ştii că "ne naştem"? Acest fapt aparţine primei, celei de-a doua sau celei de-a zecea naşteri?

V.: Nu-i atribui nici un loc.

M.: Nu încercaţi să raţionaţi, lăsaţi-vă intelectul liniştit. Spuneţi-mi numai dacă această amintire v-a apărut pentru prima sau pentru a doua oară?

V.: Pentru mine este prima dată.

M.: Este o evidenţă. Din punct de vedere intelectual, este inutil să mergi mai departe. Renunţă la tot ceea ce ai auzit spunându-se sau tot ce ai citit de-a lungul anilor, aruncă toate acestea. Dacă în seara aceasta îţi vorbeşte o umbră, să nu crezi că este o fantomă doar pentru că ea corespunde cu ceea ce ai auzit spunându-se despre fantome.

Îndepărtează aceste scheme mentale şi examinează fenomenul. De asemeni, vorbeşte-mi doar de rezultatul experienţei tale.

Dacă cineva vine şi îmi spune, cum mi s-a şi întâmplat de altfel, că ştie totul în ceea ce priveşte cele unsprezece reîncarnari ale mele, îi răspund: "acestea sunt ideile dumneavoastră, eu nu vă cunosc. Afirmaţi că mă cunoaşteţi de-a lungul celor unsprezece reîncarnări, dar eu nu mă recunosc existând decât în acest moment şi sunt ancorat în această singură experienţă a lui "eu sunt". Aceasta este ceea ce ştiu". Oricine acordă încredere celorlalţi nu va reuşi nimic niciodată.

V.: Totuşi aţi spus că trebuie să ai încredere în cineva. Singura persoană în care putem avea încredere este Jnanin?

M.: Nu trebuie să ai încredere decât în experienţa ta şi să

vorbeşti plecând doar de la această experienţă. Ce experimentezi dacă te afli în somnul profund? Singura experienţă posibilă este "eu sunt treaz, eu sunt prezent", dar tot restul, tot ceea ce vedeţi, le cunoaşteţi pentru că le-aţi învăţat. Aşa cum eu am o experienţă, şi voi aveţi o experienţă. Este experienţa comună a lui "eu sunt".

V.: Lumea este violentă. Violenţa este pretutindeni, şi eu nu cred că te poţi simţi separat de ea, dar dumneavoastră o refuzaţi.

M.: Ceea ce experimentaţi este comun tuturor oamenilor. Dacă simţiţi nevoia să reacţionaţi la această violenţă, este foarte bine, însă nu uitaţi că au existat oameni foarte mari şi oricâte au întreprins ei, n-au reuşit să schimbe niciodată nimic din ceea ce este şi era: conştiinţa, manifestarea, Maya.

Nimeni n-a ajuns niciodată să transforme cea mai mică particulă a conştiinţei sau a manifestării. Ceea ce aveţi voi de făcut este să aşteptaţi şi să vedeţi. Să fiţi martori la ceea ce se petrece, fără a respinge şi fără a accepta.

V.: Atunci când se studiază istoria lumii, s-ar putea spune că suferinţa fizică a unei părţi din populaţie este inevitabilă. Mi-ar plăcea să ştiu dacă această suferinţă este necesară pentru ca cealaltă parte să o ducă bine.

M.: Necontenit, istoria ne învaţă că au existat mari războinici, eruditi, oameni eminenţi, dar ce schimbare au adus ei piesei care se joacă în acest teatru care este lumea?

V.: Ceea ce v-am întrebat este dacă suferinţa fizică a unora este necesară pentru bunăstarea altora.

M.: Atunci când apare o problemă, nu mai există nici o portiţă de scăpare, ea trebuie depăşită. Să presupunem că, mergând undeva, întâlnesc un râu. A traversa râul poate reprezenta o problemă, şi în ciuda acestui fapt, sunt obligat să întru în apă, nu-i aşa? Când sunt în mijlocul râului, ori înot, ori mă înec. Comportamentul nostru este dictat de circumstanţe.

V.: Suferinţa unora îi ajuta pe ceilalţi să nu mai sufere?

M.: Răspunsul la această întrebare care vă stă pe suflet, nu poate fi obţinut decât prin stabilirea în adevărata voastră natură. Trebuie să vă rezolvaţi propria dilemă: ceea ce sunteţi voi cu adevărat. Iar atunci, toate problemele vor fi rezolvate. Descoperiţi ceea ce sunteţi. De cât timp sunteţi ataşaţi de voi înşivă, cât timp va mai dura? Cel puţin acestea le puteţi descoperi. Ce puteţi face

în cazul în care ocupați un rang în societate? Care poate fi eficacitatea voastră? Puteți, cel mai bine, să vă străduiți să nu faceți rău nimănui. Dar dispuneți oare de o anumită putere care să vă permită să diminuați suferința altora?

V.: Nu, nu pot face nimic.

M.: Ceea ce puteți face este să nu creați nimănui probleme. Înțelegeți doar aceasta: voi sunteți. Faptul de a fi este filmul în care se produce totul. Voi sunteți centrul acestei lumi. Dacă doriți un ajutor, găsiți-l în aceasta lume de vis, deoarece voi sunteți această lume de vis.

V.: Atunci cum vă explicați legea karmei?

M.: Din punct de vedere intelectual, este imposibil de înțeles. Trebuie să descoperiți voi înșivă cum ați ajuns să existați, cum ați fost creați. Găsiți cum a început ființarea voastră, care este cauza ei. În prezent, voi sunteți. Aceasta înseamnă că mișcarea și acțiunile voastre sunt aici. Căutați din nou! Cum se face că sunteți ceea ce sunteți? Care este rădăcina cauzei?

V.: Părinții mei.

M.: Doar în film. Când filmul a început să se cunoască pe el însuși, să se perceapă ca "eu sunt", ați învățat că "am fost creat prin părinții mei", etc. Dar înainte să vă cunoașteți, știați aceste lucruri?

V.: Înainte nu eram nimic!

M.: Numai după formarea filmului ați început să vă cunoașteți părinții, lumea și toate celelalte, dar mai înainte?

V.: Nu eram nimic.

M.: Aceasta trebuie să înțelegeți.

V.: Existam înaintea concepției și voi exista și după moarte.

M.: Dacă ați înțeles aceasta, nu mai merită osteneala să rămâneți aici. La nivelul cuvintelor puteți vorbi despre tot ceea ce ați auzit și ați citit, dar pentru a exprima cu adevărat ceva, ce anume folosiți?

Fără această atingere a lui "eu sunt", mai poate fi vorba despre Dumnezeu, Ishwara? Condiția necesară existenței lui Dumnezeu este că, în primul rând, voi trebuie să fiți; dar identificându-vă cu corpul vostru, s-a produs o cădere, iar înțelepciunea a fost căutată în intelect. Aceasta este cunoașterea lui "eu sunt", este însăși materia acestui mare joc, care vă ține prizonieri.

V.: Deci în conștiință lucrurile apar și dispar?

M.: Da, manifestarea apare din conștiință și se resoarbe apoi tot în conștiință. Conștiința ta individuală reînvie apoi când te trezești și se odihnește în profunzimea ta de îndată ce ai adormit. Observ că toate întrebările voastre se îndreaptă spre "cine sunt" și "ce sunt eu". Cunoașterea lui "eu sunt" reprezintă prezentul, și în mijlocul lui se desfășoară jocul lumii. Fără această cunoaștere, lumea nu mai există. Înțelegerea, șensul lui "eu sunt", a apărut din el însuși, a explodat, devenind această lume în acțiune, o lume dinamică, abilă, cu toate cele cinci elemente ale sale, cu cele trei gunas, etc. Cu toate că această lume își are originea în conștiința voastră, voi nu sunteți această conștiință, voi sunteți Absolutul, unicul ei martor. Percep ceva anume, dar nu sunt decât cel care primește această posibilă percepție.

V.: Cred că este foarte dificil de înțeles, fără să ai vreo legătură cu cineva care trăiește în acest mod, cu un om realizat.

M.: Acest principiu este Guru-l care asistă la apariția și disparitia conștiinței de a fi.

Translator: (după consultarea cu Maharaj): Tocmai îi cer o lămurire lui Maharaj, deoarece cuvântul Guru poate avea două semnificații. Guru-l este un om, un Jnanin, care a înțeles că această conștiință a lui "eu sunt" apare și dispare în sânul unei stări superioare. Guru-l este cel care se menține la nivelul lui "eu sunt", în ansamblul manifestării. A deveni una cu manifestarea, cu Guru-l, a nu mai exista altceva decât "eu sunt", este primul stadiu. A doua semnificație este Sat-Guru, Guru-l superior, adică cel care observă apariția și dispariția Guru-lui manifestat, care-l observă pe cel care acționează utilizând noțiunea "eu sunt". Când te stabilești în starea supremă, în Absolut, găsești starea care este însăși principiul Guru-lui. Dar la început este necesar să întâlnim acest principiu într-o ființă, care să fie o legătură directă cu Absolutul, un Sat-Guru. Maharaj mi-a confirmat necesitatea de a fi în legătură cu acest principiu și afirmă că oricine este dominat de o astfel de nevoie de înțelegere, va întâlni cu siguranță un asemenea Sat-Guru. Cred că acesta era și sensul inițial al întrebării dumneavoastră?

V.: Da.

M.: Starea mea originală nu avea formă și nu conținea gânduri.

Nu știam că sunt. Dar deodată a apărut o altă stare, în care eu, la gândul "eu sunt", iau o formă. Aceasta este starea secundară, cea primordială neavând nici înfățișare, nici formă, nici "eu sunt". Dar această stare secundară s-a ivit din Absolut. Cum a putut oare să apară? Cel care poate furniza explicații referitoare la această apariție este Guru, deoarece el cunoaște asemenea apariții și transformări. El poate deveni un Sat-Guru dacă se menține în starea primordială și lasă adevărul să-și croiască drum prin noțiunea "eu sunt" și dacă expune modalitatea prin care a apărut acest "eu sunt".

Alți Guru-și, în loc să vă explice toate acestea, vă închid în ritualuri, în discipline, "faceți aceasta sau faceți aceea...". Ei vă furnizează și mai multe păreri despre destinul vostru, despre încarnările precedente, dar ei nu vă dau niciodată cunoașterea de sine. Sat-Guru-l nu vă îmbogățește cunoașterea, el este însăși cunoașterea. Unul vă furnizează înțelegerea lumii, cum să vă comportați, cum să acționați, etc., celălalt vă aduce înțelegerea spirituală.

V.: În Raja Yoga există multe ritualuri și o disciplină foarte dură pentru a trezi ceea ce ei numesc Kundalini.

M.: Raja Yoga înseamnă yoga regală. Ceea ce există la modul cel mai regal este faptul de a fi. Nu e nimic mai regal decât "eu sunt".

V.: Când un suflet realizat spiritual moare și revine apoi într-o nouă viață, își mai poate păstra realizarea?

M.: Un Jnanin, o ființă realizată, nu poate fi atât de prost încât să reia o experiență când știe foarte bine că tot Universul se regăsește în el.

Un singur lucru rămâne de studiat: cum a apărut această formă din mediul fără de formă, fără de înfățișare? Această îmbinare dintre ceva fără formă și ceva cu formă trebuie înțeleasă. Este vorba de un punct esențial pe care trebuie să-l studiați, să-l sondați, dar se pare că aceasta nu vă interesează deloc! Celelalte domenii, cele conținând stări tranzitorii, vă rețin întreaga atenție și sunteți gata să le consacrați întregul vostru timp.

După ce au venit și m-au ascultat, mulți dintre voi au rămas decepționați deoarece n-au obținut răspunsurile dorite. Ei voiau o anumită categorie de răspunsuri, conținând o anumită categorie

de întrebări. Aici nu se oferă așa ceva. Sensul lui "eu sunt" nu durează destul de mult; el este legat de timp.

V.: "Eu sunt" a fost legat de timp și spațiu pentru a ține în viață corpul. Cel puțin așa apare, dar eu sunt convins că nu aceasta este adevărata semnificație a lui "eu sunt".

M.: Conștiința în corp este esența corpului-hrană. Așa cum gustul dulce este asociat implicit zahărului, tot așa și a ști că "eu sunt" este inerent esenței corpului-hrană.

V.: Dar aceasta nu servește la nimic, este inutil. Nu ne putem elibera de ea?

M.: Oricum nu se va schimba nimic. Dacă luați toate acestea drept Maya, pura iluzie, "eu sunt" devine, bineînțeles, inutil și tranzitoriu. Puteți atunci să-l transcendeți pentru a vă stabili în inima Absolutului. Voi sunteți Absolutul, iar Absolutul este lipsit de dorință. Dacă "eu sunt" există doar în manifestare, nu servește la nimic. În ambele cazuri, el este de prisos.

V.: Înțelegând toate acestea, "eu sunt" poate să-și facă probleme pentru acest corp, deoarece, dacă nu mai am alimente să-i furnizez stomacului, acesta va slăbi, iar corpul se va stinge.

M.: De ce vă neliniștiți? Oricum nu împărtășiți această convingere a lui "eu sunt". Lăsați în pace corpul!

V.: Mă neliniștesc pentru că nu am distrus complet această identificare.

M.: Când veți înțelege în profunzime ce este acest fenomen numit "cunoaștere", această glumă proastă, atunci veți ști că este în van, de prisos. Atunci când veți înțelege că această stare de conștiință este o înșelătorie, o iluzie, o fraudă, atunci va apărea o nouă stare, care nu se cunoaște pe ea însăși. Ce va mai rămâne? Absolutul! Iar Absolutul nu se percepe deloc ca fiind "eu sunt".

V.: Cum putem să ne stabilim în această conștiință, în această pură existență, în starea lui "eu sunt"?

M.: Nu trebuie să faceți nici un efort. Atunci când veți vedea ceea ce este instabil, înțelegeți că acela nu poate fi perceput decât de nivelul stabil. Deci numai stabilitatea însăși poate înțelege instabilitatea.

V.: Durerea poate constitui un obstacol în calea stabilizării?

M.: Cine înțelege durerea? Numai cunoașterea. Dacă este cunoaștere aici, atunci este și durere. Noi putem percepe durerea

doar prin această cunoaştere. Dacă durerea ar exista în voi şi vi s-ar administra morfină pentru a nu o mai simţi, cunoaşterea ar fi absenţa durerii în acea parte a corpului. Durerea, ca şi plăcerea, depinde de "eu sunt". Dacă există plăcere, există în mod nelipsit şi suferinţă, şi ce este atunci suferinţa? Acest "eu sunt" este începutul suferinţei. Imediat ce se revelează natura lui "eu sunt", imediat ce voi o înţelegeţi, treceţi dincolo de această stare. Sunteţi Jnaninul, sunteţi observatorul acestei conştiinţe pe care o transcendeţi.

XIV

Maharajah: Existenţa reprezintă îmbinarea dintre corpul-hrană şi suflul vital. De aceea, ea este tranzitorie, iar apariţia ei reprezintă începutul temerii. Această stare de somn şi de vis este legată de timp, dar în somnul profund nu mai există nici "a fi" şi nici "eu sunt". Atunci mai poate exista oare teamă?

Vizitator.: Nu cred.

M.: Ceea ce voi resimţiţi este rezultatul esenţei hranei. Această stare de "eu sunt" este: cunoaşterea de a fi plus starea de veghe plus starea de vis. Aceste trei niveluri reprezintă domeniul cunoaşterii "eu sunt", domeniu limitat, în care domneşte o mare teamă. Eu sunt dincolo de această stare de veghe, iar atunci cum aş mai putea avea teamă de ceva!

V.: Există o povestire care începe astfel: "Tatăl meu mi-a spus că mă voi naşte la un moment dat: "Rămâi lângă mine, îmi spunea el, nu-ţi fie teamă de nimic, vei fi prezent chiar tu la acest eveniment." Dar am plecat şi n-am mai asistat la nimic. Era prea târziu, deja mă născusem!"

M.: Istorisirile mitologice sunt poveşti, ele nu te pot ţine treaz. Este doar povestea unui autor care-şi expune părerile personale legate de personajele bune sau rele, născute din propria-i imaginaţie. Istorisirile sale inventate au o semnificaţie ezoterică, ca şi cum în interiorul minusculei seminţe de susan se află întregul Univers. Poveştile asemănătoare cu cea spusă de tine au acelaşi scop.

Aceste povestiri s-au scris pentru a vă apropia de semnificaţia existenţei. Sămânţa de susan înseamnă: micul semn "eu sunt", semn care conţine întregul Univers. Toate povestioarele de acest gen au acelaşi scop, şi anume să faciliteze înţelegerea.

Maya, iluzia, trebuie să fie prezentă pentru a-l înţelege pe

Brahman, deci Brahman şi iluzia sunt precum soţul şi soţia sa fidelă. Aceste istorisiri au fost spuse numai pentru a ne face să-l înţelegem pe Brahman. Datorită prezenţei iluziei, noi putem distinge Adevărul.

Brahma nu are nici nume, nici formă, el nu şi-a atins niciodată soţia, şi totuşi ea rămâne însărcinată cu Universul, cum poate fi posibil? Dacă veţi încerca să înţelegeţi lucrurile de la acest nivel, nu veţi ajunge nicăieri, deoarece ceea ce trebuie să sesizaţi este nivelul ulterior. Cele două aspecte sunt necesare. Brahman este esenţial pentru ca Maya să poată continua acest Univers.

Acum câteva zile v-am vorbit despre Krishna. Corpul său este de culoarea albastru închis, aproape invizibil, dar atunci cum poate fi recunoscut? Este îmbrăcat cu un dhoti galben strălucitor. Acest dhoti este asemănător cu Maya. El semnalează prezenţa lui Krishna invizibil. În mod asemănător, puteţi vedea Maya, cu toate că ea nu este adevărată, precum dhoti-ul galben revelează prezenţa lui Krishna. Deci datorită acestei iluzii, Maya, voi puteţi înţelege pe adevăratul Brahman.

V.: Pentru cine se revelează El?

M.: Pentru voi. Uitaţi acum aceste povestiri, priviţi-vă şi străduiţi-vă să descoperiţi cu ce semănaţi atunci când nu mai aveţi corp.

V.: Nu văd nimic.

M.: Cel puţin nu vedeţi nimic!

V.: Nu demult aţi vorbit despre ardoare şi angajament. Puteţi să spuneţi mai mult despre natura acestei ardori?

M.: Este o nevoie profundă, o necesitate, o urgenţă de a înţelege.

V.: Puteţi să dezvoltaţi aceasta?

M.: Această urgenţă trebuie să fie precum cea a însetatului care nu găseşte apa. Este lupta peştelui aflat pe uscat, care se zbate să regăsească apa. Aşa trebuie să vă zbateţi pentru a descoperi adevărul. Eu nu distribui ceea ce ştiu, ca pe nişte premii gratuite, tuturor celor care-mi ies în cale. Nu le va primi decât acela care se va bate pentru a le obţine.

V.: Există vreo metodă pentru a stăpâni această foame? Poate fi ea dezvoltată?

M.: Doar conjuncturile pot să dezvolte această nevoie. Numai

acela care suferă profund în această viaţă, care este îndurerat, nefericit, se va îndrepta spre căutarea spirituală.

V.: Aş vrea să ştiu cum să fac. Trăind o viaţă obişnuită, căutarea ne îndepărtează de activităţile cotidiene. Când ai copii, cum e cazul meu, există mereu ceva de făcut, de dimineaţa şi până seara: să pregăteşti masa, să veghezi copiii, să-i îngrijeşti, să speli, să calci ... Cum mai poţi să îţi rezervi timp şi pentru spiritualitate, atunci când nu mai dispui de nici un moment liber?

M.: Să nu vă preocupe munca făcută pentru voi înşivă. Timpul consacrat copiilor voştri este, de fapt, o distracţie mentală. Când sunteţi complet epuizaţi, adormiţi, şi de îndată ce vă treziţi, o luaţi de la capăt. Sunteţi foarte ocupat, nu aveţi timp, dar fără aceşti copii, fără această viaţă de trudă, aţi fi venit oare aici să vă confesaţi?

V.: Ştiu, am pus întrebarea pentru a vă cunoaşte părerea. Aţi vorbit de privaţiuni şi dificultăţi. Aţi spus că doar cel care suferă în viaţa de zi cu zi alege calea spirituală. Dacă începe această căutare spirituală, se vor diminua suferinţele?

M.: Pentru unii, ele se diminuează, iar pentru alţii se intensifică. Căutătorul autentic nu-şi abandonează căutarea şi oricare ar fi suferinţele pe care le îndură, el perseverează.

V.: Atunci când se împuţinează suferinţele noastre, căutarea Adevărului se diminuează şi ea?

M.: Da. Când suferinţele şi problemele dispar, atunci creşte dragostea pentru viaţă şi pentru bani.

V.: Ce putem face atunci?

M.: Trebuie să urmărim în continuare căutarea Adevărului.

V.: Cum se poate ieşi din aceasta?

M.: Vă mai amintiţi cum aţi intrat? Ieşiţi în acelaşi mod. Aţi intrat în încăpere pe aceste trepte şi veţi ieşi tot pe ele. În stadiul iniţial, un Jnanin înfruntă aceleaşi probleme.

V.: Cine l-a ajutat?

M.: Trebuie să distingeţi ceea ce este fals. Apoi, ceea ce rămâne este adevărul. Trebuie, pur şi simplu, să renunţaţi la ceea ce este fals. Pe parcursul acestui proces, va trebui să vă debarasaţi de starea de veghe, de starea de somn profund şi de acest sentiment al lui "eu sunt". Când toate acestea au fost abandonate, rămâne adevărul despre voi.

V.: Ce anume v-a susţinut în căutarea dumneavoastră?

M.: Să presupunem că aveţi 5 milioane de dolari în bancă şi că aflaţi că această bancă a dat faliment. Veţi avea un şoc, nu-i aşa? Un astfel de şoc am primit când Guru mi-a spus că nu sunt altceva decât Parabrahman, Absolutul. Datorită şocului am devenit Acela.

V.: Deci cuvintele Guru-lui sunt esenţiale.

M.: Da. A avea încredere în cuvintele Guru-lui înseamnă a avea încredere în adevărata sa natură, iar încrederea în natura sa proprie înseamnă a deţine Adevărul. Aceasta nu este o achiziţie, deoarece chiar voi sunteţi Adevărul.

V.: Avem nevoie de acest Adevăr sau nu?! Aici putem face ceva?

M.: Dacă nu aţi avea nevoie de aceasta, atunci nu aţi fi aici. Scrierile afirmă că datorită meritelor acumulate într-o viaţă precedentă, voi puteţi întâlni un înţelept eliberat, care a atins Adevărul Suprem. Dar asta o zic scrierile, nu eu.

XV

Vizitator: După ce experimentezi starea de samadhi, după un anumit timp, redevii încetul cu încetul cel care ai fost. Nu se poate acţiona asupra acestui proces, nu se poate face nimic? Cum se produce oare aceasta?

Maharajah: Ce determină oare identificarea cu corpul sau viziunea realităţii?

V.: Martorul este acolo; el observă un lucru minunat, foarte înalt, şi are impresia că acesta se va prelungi. Dar, de fapt, după un anumit timp, el înţelege că n-a perceput nimic, că trebuie să se înalţe mai mult, şi gândind astfel, recade.

M.: Spuneţi că sunteţi martorul unui lucru minunat. Cine este martorul cui? Atunci când nu mai aveţi nici amintirea corpului, nici a intelectului, ce fel de observaţie realizează martorul? Amintirea corpului înseamnă asocierea cu corpul: "eu sunt bărbat sau femeie". Deci atunci când nu mai există această asociere cu corpul şi gândurile, ce mai puteţi observa?

V.: Nimic.

M.: Atunci de ce puneţi această întrebare? Fără a fi preocupaţi de corp şi gânduri, voi spuneţi că nu sunteţi martori la nimic.

V.: Atunci când sunt martor la ceva anume, eu nu mă aflu în nici o stare particulară.

M.: Sunteţi în starea de non-martor?

V.: Nu, dimpotrivă, sunt în starea de martor. Momentan sunt martorul acestei conversaţii cu dumneavoastră; dacă nu aş observa, nu aş fi conştient de ea.

M.: Atunci când spuneţi "sunt martor", identificarea cu corpurile şi gândurile este mereu prezentă, prezenţa devenind astfel prezenţa în sine. Prezenţa în sine este martorul. Când nu mai există sine al cărui martor să puteţi fi, nu mai există nici

prezenţă, nici martor.

V.: Un Jnanin distruge ignoranţa oamenilor prin puterea cuvintelor sale. Atunci care este starea sa? Este întru totul martor la ceva anume pentru a vorbi cuiva?

M.: Atâta timp cât vă identificaţi cu corpul, cu gândurile, voi sunteţi un martor; dar, de îndată ce această identificare dispare, voi sunteţi această manifestare.

V.: Cum este posibil atunci ca un Jnanin să continuie să ne vorbească, să ne dea explicaţii, cum se petrece aceasta?

M.: Trebuie să faceţi sacrificii, să meritaţi această stare. O femeie trebuie, de exemplu, să atingă o anumită vârstă pentru a avea copii.

Există şi alte locuri în care se găsesc înţelepţi, chiar dintre cei mai mari, care propagă o învăţătură, care nu este revelată nicăieri în altă parte. Dorim întotdeauna să consultăm pe cineva despre problemele noastre materiale, spirituale. Ne îndeplinim responsabilităţile noastre, bazându-ne mereu pe cineva din afară. În acest proces de trezire spirituală, trebuie să atingeţi o stare care este deasupra şi înaintea oricărui sfat. Această stare, în care nu mai poate exista nici o consultare, este "orice aţi fi, voi sunteţi".

Această stare de beatitudine s-a eliberat de propriile-i lanţuri. Ce înseamnă aceasta? Fără a cunoaşte starea de beatitudine, libertatea, bucuria au fost împachetate, înlănţuite, închise, şi acesta a fost începutul suferinţei, fără de care am fi ajuns la cunoaştere. Aceasta se produce de la sine. Fărâma de beatitudine se lasă antrenată într-o "stare de beatitudine", iar "eu sunt" este prins deodată într-o cursă şi îmbarcat pentru o sută de ani de suferinţă.

Nu aţi depăşit încă nivelul de grădiniţă şi puneţi întrebări ce conţin îndoielile voastre de nivel universitar. Starea de fericire nu este oare o stare de sclavie? De obicei, folosim pentru a defini starea de fericire, de beatitudine, termenul de "sat-cit-ananda". "Sat" înseamnă pura existenţă sau, mai bine zis, memoria lui "eu sunt". Adesea se spune că această stare de sat-cit-ananda este Parabrahman, dar este fals. "Sat-cit-ananda" este în egală măsură o stare tranzitorie. Când rămâneţi în această pură existenţă, întâlniţi fericirea profundă, însă când o transcendeţi, deveniţi Absolutul, Parabrahman, acolo nemaifiind nici existenţă, nici

beatitudine.

Să presupunem că vă întreb dacă aţi existat acum 500 de ani, iar voi nu puteţi să consultaţi pe cineva anume, care să vă spună dacă aţi trăit sau nu atunci, şi răspundeţi "nu ştiu". În această stare de "eu nu ştiu", sunteţi fericiţi, cunoaşteţi beatitudinea?

Nu ştiţi pentru că este starea absolută! În somnul profund, sunteţi destinşi, relaxaţi, dar oare aţi plonjat în beatitudine? Este capcana stării Mulmaya, strâns unită cu "eu sunt". Cel care este martorul acestei beatitudini este Absolutul. Această beatitudine este un concept al Maya-ei. Ce este Maya? Un lucru care se petrece fără că acesta să ştie. Această iluzie, Maya, ne-a învăluit, iar noi nu ne-am mai putut percepe.

V.: Atunci sat-cit-ananada rămâne o activitate?

M.: Ce vârstă aveţi?

V.: 62 de ani.

M.: Sunteţi de 62 de ani prizonierul acestei sat-cit-ananda. Înainte, principiul care exista, oricare ar fi fost, nu a iubit niciodată acest ocean de fericire. Este capcana lui "eu sunt". Ea s-a închis la loc fără ca voi să vă daţi seama.

V.: Deci sat-cit-ananada este această mişcare ignorată?

M.: Da, fără ca nimeni să se îndoiască, această mişcare purtătoare de fericire, acest "eu sunt", s-a produs.

V.: Cuvântul atenţie are atunci acelaşi sens cu prezenţă?

M.: Asupra cui s-a îndreptat atenţia voastră vreme de 62 de ani? Ea este susţinută de ceva anume? De unde provine oare această emoţie, această fericire? Dacă îmi răspundeţi că provine de la părinţii voştri, acesta va fi doar un răspuns convenţional. Însă de îndată ce veţi înţelege ce sunteţi cu adevărat, toate misterele vor dispărea. Este foarte simplu, dar în acelaşi timp este extrem de dificil. Mulţi estimează că se cunosc pe ei înşişi, dar nu cunosc decât concepte.

Ceea ce nu era apare dintr-o dată. Ceea ce a apărut este o iluzie produsă de ignoranţă, şi tot stocul nostru de cunoaştere este depozitat acolo. Reflectăm şi ne sprijinim pe această stare, gândind că ne exprimăm pe noi înşine şi că putem explica în acest mod lumea. Noi suntem, de fapt, condamnaţii! Această pură existenţă este precum poliţia judiciară, ei prind pe cineva, acesta este vinovat de crimă, justiţia acţionează prin judecători, dovezi,

martori şi îl pedepseşte!

V.: Vi s-a pus o întrebare despre prezenţă. Mi-ar plăcea să vorbiţi despre acest subiect.

M.: În mod obişnuit, prezenţa reiese din Absolut, în timp ce conştiinţa conţine pura existenţă pentru că este legată de "eu sunt".

V.: Atunci când postesc timp de o săptămână, spiritul meu devine liniştit, de o mare strălucire şi o stare de bine mă copleşeşte. Cum se explică aceasta?

M.: Când întrebaţi despre post sau altă disciplină de acest gen, este vorba de o formă de activitate, de "a face", şi eu nu vreau să vorbesc despre aceste lucruri. Puteţi face anumite lucruri şi să obţineţi rezultate, dar eu nu fac nici un comentariu despre ceea ce nu am experimentat. Există în această ţară sfinţi care nu au pronunţat timp de 12 ani nici un cuvânt. Oamenii admiră aşa ceva, dar cum eu personal nu am încercat niciodată, nu am nimic de zis. Eu vă vorbesc doar de singurul lucru pe care îl cunosc, de a fi conştient fără corp. Eu nu vorbesc aici de aceste practici. Nu lipsesc locurile în care se practică tot felul de discipline de acest gen, iar dacă ele vă interesează, mergeţi acolo.

Ramana Maharishi şi-a impus austerităţi riguroase. Timp de mai mulţi ani, el nu s-a bucurat de corpul său omenesc. În cazul meu, lucrurile stau total diferit. Noi suntem de acord cu toate formulările pozitive, dar rămâne totuşi o diferenţă. Ramana Maharishi a utilizat numai conştiinţa sa. Corpul său a fost dezvoltat în mod constant către dezvoltarea conştiinţei. În mod obişnuit, nu se prea vorbeşte despre conştiinţa de sine, cum a apărut şi care este cauza ei. Foarte puţini sunt cei orientaţi către aceste întrebări.

Conştiinţa este aici, dar ea nu mai are pentru mine nici un interes, eu sunt indiferent la toate lucrurile. Eu sunt pur şi simplu un fel de martor, un observator al locului, atâta tot. Privesc evenimentele care apar fără nici un interes particular, fără să-mi fac vreun proiect, fără intenţii.

V.: Această absenţă a interesului apare gradat?

M.: Aceasta s-a produs lent; convingerea s-a născut din activităţile mele. După realizarea mea, mi-am păstrat interesul. Adunam oameni în jurul meu deoarece ei mă interesau, îmi

doream să le împărtăşesc iluminările mele. În viitor, când străinii vor veni să mă vadă, nu ştiu dacă le voi mai vorbi. Cei care vor regreta aceasta, vor putea citi discuţiile publicate în 1973 sau îi vor putea întâlni pe cei care m-au vizitat în trecut.

V.: De ce aceste lucruri nu mai prezentau interes pentru dumneavoastră?

M.: Din cauza acestei retrageri, toată ştiinţa s-a dizolvat.

V.: Aceasta este doar faţă de străini?

M.: Faţă de toată lumea, chiar şi faţă de indieni. De altfel, ei nu sunt deloc interesaţi.

V.: Dar veţi avea mereu activitate...

M.: Activităţile se produc în urma obiceiurilor, a înclinaţiilor. Când aceste înclinaţii dispar, activităţile încetează şi ele. În cazul meu, suflul vital nu mi-a părăsit corpul, el este mereu aici, dar nu mai este atras de orice. De asemenea, şi activităţile mele şi-au atins sfârşitul. Este aproape ca şi cum suflul m-ar fi părăsit, dar el este mereu acolo şi deci corpul funcţionează, iar conştiinţa se menţine. De aceea, eu nu pot şti ce se va petrece cu aceste discuţii în viitor. Acum înclin să cred că aş putea dintr-un moment în altul să încetez să mai vorbesc.

V.: Câteodată facem progrese, apoi există o oprire şi o recădere.

M.: Când veţi avea o încredere profundă, veţi face progrese. Aceasta nu va fi decât atunci când înţelegerea voastră ultimă va fi totală, şi atunci nu veţi mai avea de progresat. Când ştiu ceea ce este adevărat şi ceea ce este fals, nu mai există progrese.

V.: Uneori, în somnul profund apare un sentiment de pură existenţă.

M.: Este vorba de "eu sunt" manifestat incomplet. Ceea ce resimţiţi este nevoia, dorinţa lui "eu sunt", dar este o stare temporară, deoarece acest "eu sunt" este o calitate a corpului-hrană.

Când nu se cunosc cu exactitate lucrurile, se adaugă o mulţime de cuvinte, deoarece trebuie să ascunzi cumva ignoranţa. Eu însă nu caut să explic toate acestea, eu ţintesc esenţialul, care se poate spune în două cuvinte. Nu vreau să vă văd ignorând ceea ce este fundamental. Ignorantului i se poate oferi un număr mare de concepte, dar eu nu fac aşa ceva. Refuz să mă îndepărtez de bază,

de centrul lui "eu sunt". Gândurile se dezvoltă pornind de la ceea ce este, de la această pură existenţă.

Ceea ce vă reproşez este că nu cercetaţi şi nu exploraţi suficient acest nivel. Când esenţa hranei este prezenţa, este prezentă şi conştiinţa, această calitate a lui "eu sunt". Fluxul de gânduri va fi o rezultantă a prezenţei iniţiale şi vă va permite să acumulaţi în domeniul cunoaşterii tot ceea ce veţi dori, şi anume o cunoaştere materială. Dar, în realitate, voi, Absolutul, nu aveţi nimic de a face cu această cunoaştere materială, accentul punându-se doar pe Absolut.

Numai Krishna a dat o definiţie reală despre ceea ce este adevărata noastră natură. Aceasta nu este personalitatea, noi fiind înşuşi principiul realităţii. Eu nu sunt de acord decât cu Krishna, majoritatea înţelepţilor nu oferă decât opinii, concepte. Cărţile aşa-zis spirituale se bazează şi ele pe clasamente obiective. Există Brahman, apoi Parabrahman, etc. Krishna este singurul care afirmă "eu sunt Parabrahman".

V.: Cum am ajuns să cunoaştem toate aceste lucruri despre Krishna? Prin unul din discipolii săi?

M.: Când Krishna îndeplinea ceea ce avea de făcut, eu mă aflam în repausul etern, iar atunci când eu realizez ceea ce este de făcut, el este cel care se cufundă în repaus. Care este cauza acestei drame imense, a acestui haos creat de iluzie? A existat doar o singură scânteie, şi incendiul nu a mai putut fi stins, deşi au fost atâţia luptători viteji. Cum a fost posibil? Ce anume a declanşat acest lucru? Această scânteie de prezenţă a lui "eu sunt", această minusculă existenţă.

Diferitele forme ale acestei lumi manifestate sunt alcătuite din cinci elemente primordiale. Dintre toate aceste forme, cea mai "căutată" este forma umană, însă toate, de la vierme şi până la om, provin de la Dumnezeu. Cel mai greu de procurat este forma umană. Motivul pentru care nu mai vreau să exist în corp este că Dumnezeu şi-a atins ţelul cu mine. Acum eu cunosc starea supremă, deci Dumnezeu mă poate elibera de acest corp.

Corpul a apărut neobservat, şi el este acum aici. Eu nu mai am nici o dorinţă în această lume. Automatismele se mai păstrează încă puţin, pentru că acum, nimic nu mai prezintă interes pentru mine. Nu doresc să îndepliniţi ceva anume. Faceţi ceea ce v-aţi

ales, ceea ce vreţi să faceţi, şi duceţi totul la capăt.

V.: Un Jnanin este nerăbdător să se elibereze de corpul său?

M.: A-şi părăsi corpul este o mare bucurie pentru un Jnanin. Evident, pentru un adevărat Jnanin, care este unit cu Absolutul şi care nu se preface doar. Tot ceea ce voi puteţi reţine sau tot ceea ce puteţi exprima nu vă reprezintă cu adevărat pe voi înşivă. Deci un Jnanin este cel care cunoaşte starea supremă, pentru că a abandonat toate conceptele. Tot ceea ce a putut fi abandonat el a abandonat, şi ceea ce a rămas este ceea ce este cu adevărat.

Somnul, veghea şi cunoaşterea lui "eu sunt" sunt cele care s-au născut. Această stare de cunoaştere nu are nici culoare, nici formă. După ce s-a revelat, pentru a gusta din aceste stări de veghe şi de somn, ea a luat o falsă identitate, şi anume corpul. Pura cunoaştere nu are nici înfăţişare, nici formă, nici nume.

Un Jnanin nu-şi mai face griji pentru alţii, ignorantul însă îşi face. Acesta din urmă crede că soţia şi copiii săi depind de el, iar dacă va muri, ei vor pieri. Sunteţi voi responsabili de apariţia propriului vostru corp? Nu! Şi nu sunteţi responsabil nici de apariţia corpului lor. De fapt, după moartea voastră, oameni mai puternici se vor ocupa probabil de ei, probabil vor ajunge mult mai prosperi decât ar fi fost dacă rămâneaţi lângă ei. De ce vă mai faceţi griji? Pentru un Jnanin, aceste nelinişti nu mai există, deoarece el nu mai are nici un ataşament. Nu vă puteţi mulţumi numai să îl cunoaşteţi pe Dumnezeu, pentru că neliniştile voastre rămân. Ceea ce trebuie neapărat să cunoaşteţi sunteţi voi înşivă, şi atunci aţi ajuns la final.

Mă bucur că veniţi aici, însă dacă nu veneaţi, ar fi fost şi mai bine, deoarece venind aici, vă pierdeţi toate dorinţele voastre. Iar ultima dorinţă, voi înşivă, va dispărea şi ea. Veţi pierde deci totul. Dar n-aţi venit oare aici ca să culegeţi?

Vorbind atât de mult tuturor celor care vin aici, mi-am epuizat toate cuvintele şi am tendinţa să rămân liniştit. Nu mai vreau să vorbesc mereu.

V.: Spuneţi că venind aici, ultimele noastre dorinţe vor dispărea. Eu nu mai am decât o dorinţă, să rămân în pura existenţă, să meditez într-un loc liniştit şi nimic altceva. Însă aş vrea să ştiu dacă este vorba de o dorinţă adevărată sau de o modalitate inconştientă de a scăpa de mine însumi. Puteţi să mă

conduceţi către Realitatea Supremă fără să practic vreo asceză, fără să fac nimic sau trebuie să găsesc eu însumi altceva?

M.: Dacă m-aţi cunoaşte cu adevărat, atunci, tot ceea ce v-aş spune s-ar realiza, însă a mă cunoaşte înseamnă a cunoaşte realitatea. Dacă mă cunoaşteţi într-adevăr, tot ceea ce vă veţi dori se va împlini.

V.: Da, eu am această convingere. Relaţia mea cu dumneavoastră nu se va întrerupe dacă acest corp fizic pe care îl am se va îndepărta pentru un timp de dumneavoastră. Sunt sigur că vă voi regăsi în profunzimea fiinţei mele fără să mai dovedesc vreun ataşament faţă de corpul meu, dar totuşi voi fi plin de umilinţă faţă de forma şi prezenţa dumneavoastră.

M.: Acum mergeţi unde vreţi, nu mai aveţi nevoie să rămâneţi aici. Mergeţi, însă nu uitaţi cuvintele mele, căci aceste cuvinte vă vor conduce în final către Adevăr. Ele vă vor ghida, iar eu voi supraveghea astfel toate activităţile voastre. Abandonându-vă total mie, responsabilitatea mea de acum înainte este să vă ghidez. Nu veţi mai face nimic, Sat-Guru-l vă acţiona pentru voi.

Când nu cunoaşteţi pe nimeni, problemele legate de prietenie sau duşmănie nu mai există. Dar există oameni cărora le lipseşte încrederea, care mi se opun, fără să îndrăznească s-o spună. Într-o asemenea situaţie, le spun: "În cazul în care părerile voastre nu coincid cu ale mele, să ne comportăm ca şi cum nu ne-am fi întâlnit niciodată. Noi nu ne cunoaştem!"

Evoluţia omului se prezintă astfel: primul stadiu este cel mai de jos, al sclaviei, dar bărbaţii şi femeile care aparţin acestui stadiu ignoră sclavia. Următorul este dorinţa de eliberare. Atunci când aveţi această dorinţă veţi întâlni un Guru, şi apoi, când vă veţi abandona convingerea "eu sunt corpul", veţi deveni un Sadakha, un aspirant la spiritualitate. Pasul următor este de a deveni voi înşivă un zeu, iar mai târziu veţi transcende şi aceasta şi veţi deveni Absolutul.

Într-o stare de spontaneitate, îl văd pe Brahman, şi când ochii mei sunt închişi, eu văd Absolutul. Un Jnanin nu are nevoie de dovezi sau de confirmări în ceea ce priveşte starea sa adevărată. Dacă cineva îi poate aduce vreo dovadă, acela nu se află în acea stare veritabilă. În cazul unui Jnanin nu este nevoie de dovezi, deoarece starea lui este înnăscută, naturală. Cuvintele lui sau ale

celorlalţi sunt inutile.

Să presupunem că vine aici un pustnic foarte bătrân ca să mă ajute, un înţelept care are, să zicem, mii de ani. Îl voi întreba: "De cât timp sunteţi aici, care este vârsta dumneavoastră?" Dacă îmi răspunde înseamnă că el poate fi măsurat în timp, iar nimic din ceea ce poate fi măsurat în timp nu este etern. De asemeni, îi voi mulţumi acestui pustnic, îl voi sfătui să se preocupe de el însuşi şi să fie fericit, nemaiavând nici o altă grijă. Eu fiind însă în afara timpului, sunt etern, nu mai am limite.

Îl voi întreba: "Ce anume aţi realizat, ce aţi câştigat? V-aţi conservat conştiinţa un timp considerabil, dar aceasta a ajutat cu ceva lumea? Aveţi puterea să controlaţi războaiele, foametea?"

Sunt mulţi cei care adoră zeii aici, în India. Şi cu toate acestea, ce fac zeii pentru adoratorii lor? Nimic. Eu îi pun sub acuzaţie: "Ce aţi făcut voi pentru aceşti bieţi oameni în schimbul încrederii lor?" Zeii nu au nici o putere asupra războaielor, invaziilor, calamităţilor, templele lor au fost distruse de atâtea ori, şi totuşi li se acordă în continuare încredere.

Foarte puţini oameni judecă normal în această lume. Există o tendinţă foarte mare de a accepta tot ceea ce se spune, tot ceea ce este scris, de a accepta fără a pune deloc întrebări. Dar cel care este gata să pună întrebări, să se gândească bine, căci vă găsi Adevărul! Pentru a cunoaşte curenţii unui râu, cel care doreşte să obţină Adevărul va trebui să intre în apă.

V.: Eu sunt o persoană născută în ignoranţă. În tinereţea mea, tot ceea ce însemna viaţă, mi-a fost ascuns. Pe urmă am mers singur şi am auzit vorbindu-se despre viaţă, despre frumuseţea şi lumina sa. Unii, care erau şi ei căutători, mi-au revelat nişte tehnici spirituale, dar tot nu am ajuns să văd. În final, am întâlnit pe cineva care mi-a spus că pot vedea imediat lumina, deoarece eu trăiesc chiar în această lumină. Am încredere în această afirmaţie, dar ea dezvoltă în mine simultan şi o frustrare teribilă pentru că ceea ce reuşesc să zăresc nu este altceva decât întuneric. Aflându-mă în prezenţa celui care vede, eu fiind tot orb, mă zbat şi mă revolt. Oare lumina va pune stăpânire pe mine sau va trebui să continui să merg prin întuneric până la final?

M.: Am impresia că există un lucru de care nu vă îndoiţi: existenţa acestei lumini. Lumina este aici, poate sunteţi orb, dar

existenţa luminii nu o puteţi vedea. Această pură existenţă aceasta prezenţă a lui "eu sunt" este însuşi Bhagawan, lumina care este Dumnezeu sau Maya. Există şi oameni care nu au vederc şi pe care noi îi numim orbi, dar această existenţă, această conştiinţă rămâne prezentă şi datorită ei, chiar fără a avea ochi, aceştia au atins realizarea supremă.

V.: Toate eforturile mele îndreptate înspre perceperea luminii devin ridicole, deoarece eu rămân în continuare orb. Atunci, fie îndepărtez involuntar această lumină, pentru că nu reuşesc să o înţeleg, fie mă închid în propria mea obscuritate. Când meditez, tot ceea ce văd este întunericul. Dar eu nu reuşesc deloc să ating lumina despre care vorbiţi, şi aceasta devine o frustrare teribilă.

M.: Cel ce ascultă este el, oare, un cuvânt sau este altceva? Cel care ascultă poate fi un cuvânt?

V.: Când spiritul meu este liniştit, tot ceea ce experimentez este o obscuritate albăstrie şi o mişcare uşoară, nimic mai mult. Chiar şi în această stare de repaus, eu nu descopăr decât întuneric.

M.: Agăţaţi-vă de cel ce ştie că spiritul este linişte. Când spiritul devine liniştit, rămâneţi observatorul acestei linişti. Orice aţi vedea, obscuritate albăstrie sau altceva, fixaţi-vă atenţia asupra celui care vede aceasta. Veţi avea la început neplăcerea de a vă urma gândurile. În loc să le urmaţi şi să deveniţi victima lor, trebuie să fiţi doar un martor detaşat. Aceste gânduri, oricare ar fi experienţa voastră, provin din acest principiu. Fixaţi-vă atenţia asupra principiului, şi nu asupra gândurilor.

V.: Când rămân liniştit şi îmi îndrept atenţia asupra acestui principiu, nu descopăr decât întuneric.

M.: Toate acestea sunt numai cuvinte. Nu vă puteţi fixa atenţia, căci este vorba de a observa însăşi atenţia. Din cauza acestei erori, vă îndreptaţi în mod continuu atenţia către alte lucruri. Principiul care este la originea gândului este el însuşi atenţie.

V.: Nu ştiu ce cuvânt să folosesc... Nu ştiu cine este în mine, dar tot ceea ce pot spune este că în cea mai înaltă, cea mai subtilă experienţă pe care am avut-o vreodată, m-am simţit complet pierdut, astfel pot spune cum este în întuneric. Această senzaţie de a fi pierdut este tot timpul acolo.

M.: Cine spune că este întuneric?

V.: Acum o spune intelectul.

M.: Cine îl numeşte intelect, cine cunoaşte intelectul?

V.: Eu.

M.: Învăţati să fiţi cel care ştie. Stabiliţi-vă în experienţa celui care percepe şi nu a celui perceput.

V.: În profunzime, sunt sigur că sunt doar cel care percepe. Trebuie să accept totul în mine, chiar şi răul. Am tendinţa să iau totul, dar fără să-l las aşa cum este. Vă ascult, şi aceasta îmi dă convingerea că mă înşel dacă îmi doresc mai mult şi mai bine. Dumneavoastră îmi spuneţi să rămân un simplu martor şi să las lucrurile aşa cum sunt ele, dar eu încă nu o fac.

M.: Nu sunteţi emoţiile. Sunteţi doar cel care le percepe. Nu vă mai neliniştiţi, fixaţi-vă în ceea ce precede toate lucrurile: prezenţa voastră. Nu sunteţi nici impresiile, nici emoţiile, toate acestea vin după aceea. Deci orice vedeţi, percepeţi, oricare ar fi emoţiile care vă încearcă, voi nu sunteţi nici una dintre acestea, sunteţi înaintea lor, sunteţi doar observator. Atunci, stabiliţi-vă la acest nivel.

XVI

Vizitator: De ce nivelul de înţelegere diferă de la o persoană la alta?

Maharajah: Pentru că depinde de alcătuirea individului. Luaţi doi copii de aceeaşi vârstă: corpul lor, modul lor de exprimare, comportamentul lor va fi diferit. Nu există două persoane asemănătoare şi aceasta depinde de moleculele care le alcătuiesc şi de educaţia lor.

V.: Spiritul meu este cel care creează aceste diferenţe?

M.: Nu, este doar alcătuirea fizică. Spiritul nu influenţează acest lucru în nici un fel.

V.: De mai mulţi ani am acelaşi vis, care revine cu regularitate şi în care încerc să mă trezesc, forţându-mă să deschid ochii. Care este rolul stării de vis, poate ea frâna trezirea la realitate? Ce este, mai exact, visul?

M.: Puteţi neutraliza visul, să-l împiedicaţi să mai apară. Pentru aceasta trebuie să-l analizaţi, să înţelegeţi tot ceea ce poate însemna, şi aceasta depinde de conştiinţa dumneavoastră.

V.: Primul meu maestru, Rajneesh, spunea că reîncarnarea sa precedentă a fost cauza iluminării din reîncarnarea actuală şi că întregul său comportament din această existenţă n-a jucat nici un rol în acest sens. Întrebarea mea este următoarea: când aţi vorbit de iluminarea dumneavoastră, care s-a produs în doi ani de zile, fără eforturi mari, mi s-a părut foarte neclar. Nu este oare rezultatul muncii efectuate în vieţile dumneavoastră anterioare?

M.: Nu am experienţa nici unei vieţi anterioare, a nici unei naşteri. Eu nu cunosc decât această viaţă în care mi s-a spus că m-am născut.

V.: Dar dacă adopt tehnica dumneavoastră, s-ar putea să meargă mai bine datorită vieţilor mele anterioare.

M.: Nu am cunoştinţă de nici o viaţă precedentă.

V.: Ştiu, dar rămâne o îndoială de care nu mă pot debarasa.

M.: Pentru că este punctul tău de vedere, o idee pe care ai preluat-o.

V.: Metoda dumneavoastră funcţionează chiar dacă cel care o aplică nu este convins de aceasta?

M.: Da. Conştiinţa lucrează, ea este mereu în activitate. Dar acceptând că aş fi avut vieţi anterioare de sămânţă, vierme, insectă, animal şi chiar om, aceasta nu schimbă însă nimic. Conştiinţa nu-şi poate aminti nimic fără a fi asociată corpului. Şi ce este oare acest corp? O hrană adaptată conştiinţei. Sensul afirmaţiei "eu sunt această făptura" este esenţial pentru conştiinţă.

Eu nu vă vorbesc despre o falsă cunoaştere. Există numeroase cărţi spirituale, dar chiar şi după ce le-am citit, eu nu emanam altceva decât ceea ce am trăit. Nu pot cunoaşte altceva. Eu regăsesc în mine cunoaşterea şi istoria mea. Când spun "a mea", aceasta nu înseamnă eu în calitate de individ. Eu nu sunt nici individ, nici o personalitate anume. Nu sunt decât cei 82 de ani de când m-am întrupat ca om, înainte eu nu aveam nimic.

V.: Pe parcursul evoluţiei dumneavoastră, v-aţi confruntat cu energia primordială Kundalini? Poţi deveni iluminat fără să ai această forţă?

M.: Nu este vorba de evoluţie sau de progres în cazul meu. Eu sunt aşa cum sunt. Întrebările voastre provin din corpul-gând, care nu este decât hrană. Pentru mine, nu mai există întrebări la acest nivel. În acest moment, eu resimt existenţa, conştiinţa.

V.: Întreb aceasta pentru că eu nu ştiu ce este Kundalini, nu am avut decât o experienţă parţială.

M.: Cu ce v-aţi ales din această experienţă?

V.: Este vorba de un proces natural?

M.: Sunteţi încarnat, sunteţi o persoană naturală şi spontană. Aţi realizat cumva vreo ascеză, aţi practicat exerciţii pentru a vă naşte astfel?

V.: Nu.

M.: Ce avantaje aţi obţinut din această experienţă a lui Kundalini? Mi-ar plăcea să ştiu...

V.: Nu cunosc decât descrierea clasică, nu am putut aprecia ceea ce s-a petrecut deoarece cunoştinţele mele sunt limitate.

M.: Când aveţi nevoi, iar acestea sunt satisfăcute în întregime, mai cereţi şi altceva în plus? Dar vorbiţi-mi despre Kundalini, descrieţi-o.

V.: Este un fenomen. Un curent de energie, care urcă de la baza coloanei vertebrale, iar câteodată arde. Nu-i cunosc semnificaţia.

M.: Şi apoi ce se petrece?

V.: Nu ştiu.

M.: Nu-i aşa că seamănă cu starea de febră? Aceasta începe să crească gradat, atinge 40 grade C, iar apoi scade gradat, iar voi spuneţi "Oh, în sfârşit, am scăpat!" Dacă această experienţă a lui Kundalini v-a satisfăcut pe deplin, de ce vă mai aflaţi aici?

V.: Dar nu am fost satisfăcut.

M.: Ce importanţă poate avea dacă aţi trezit-o sau nu? Oricum sunt mii de persoane care comentează experienţa trezirii lui Kundalini.

Vă vorbesc acum de fapte şi nu împrumut părerile nimănui. Înaintea acestei apariţii nu ştiam ce voi fi. În prezent ştiu că eu sunt. Sensul de "a fi" pe care-l experimentezi este singurul avantaj al acestei stări, însă şi acest sens al lui "eu sunt" vă dispare. Îl resimt pe "eu sunt", dar vreau să mă reîntorc la starea iniţială, în care nu voi mai fi acum ceea ce sunt.

V.: Atunci când vă veţi abandona corpul!

M.: Corpul meu? Cum ar putea fi al meu? Priviţi la aceste flori, ele se ofilesc. Şi ele îşi abandonează corpul. Când corpul meu va deveni inert, ar trebui să spun "Acesta care mă părăseşte este corpul meu? "

Acum câteva zile, încercând să urc treptele, am resimţit o anume slăbiciune şi n-am mai putut să le urc. Să presupunem că aş fi chemat doctorul. Oare ce mi-ar fi spus el? "Întindeţi-vă, odihniţi-vă şi nu mai vorbiţi..." De ce aş face-o? După toate acestea, eu nu sunt decât observatorul conversaţiilor, conştiinţa mea recent apărută este cea care vorbeşte şi care îndeplineşte celelalte lucruri. Conştiinţa implică cinci Universuri elementare. Presupunând că ea dispare, ce importanţă mai poate avea! Ea este asemeni unui nor care s-a format, iar când acesta dispare, eu rămân din nou un cer senin.

Retras fiind, observ unde are loc procesul observării. Presupunând că aş vrea să reţin această conştiinţă, pentru cât timp

aş putea oare s-o fac? Natura sa este să apară şi să dispară la fel de spontan.

Mă puteţi considera un mare înţelept sau un nebun, aceasta nu mă va constrânge cu nimic.

Eu nu depind de conştiinţa mea, dar toate lucrurile depind de ea. Eu nu depind de conştiinţa mea, căci a fi în rezonanţă cu această conştiinţă este o stare de vis.

V.: Ceea ce dumneavoastra spuneţi este pentru mine abstract, nu-mi este accesibil.

M.: Nici abstract, nici subtil, ci dimpotrivă, foarte simplu. Cât timp ai rămas alături de Rajneesh?

V.: 4 ani. Eram apropiat de el, am participat la organizarea ashramului.

M.: Pe parcursul acestor 4 ani, în ce măsură ai asimilat identitatea lui Rajneesh?

V.: Dacă rămâi alături de Rajneesh, trebuie să priveşti Guru-l cu ochelari de culoare portocalie. În prezent, aceşti ochelari sunt inutili pentru mine.

M.: Răspunde-mi fără metafore. Care este identitatea ta şi care este identitatea lui Rajneesh?

V.: Nu era aşa. Tot timpul era vorba de un concept, era o chestiune de credinţă, de sinceritate.

M.: Atunci, ce mai rămâne?

V.: Sunt pur şi simplu intuiţia mea, continui să lucrez asupra mea. În prezent nu am nici credinţe, nici concepte.

M.: Ce ai văzut dincolo de acei ochelari portocalii?

V.: Proiecţia iubirii mele.

M.: Deci priveai proiecţia iubirii tale prin lentile de culoare portocalie! Eu privesc prin lentile negre un ecran întunecat. Dacă proiectezi o imagine pe un ecran portocaliu, va fi acea imagine identică cu cea de pe un ecran întunecat?

V.: Nu.

M.: Eu observ lumea prin lentile negre, cu alte cuvinte eu observ ignoranţa. Oricare ar fi experienţa ta, ea provine inevitabil din ignoranţă. Ce mai rămâne dacă vă lepădaţi de credinţa voastră?

V.: Rămâne exact situaţia în care mă aflu.

M.: Pe ce te-ai bazat când ai venit aici?

V.: Pe nimic. Am auzit vorbindu-se de dumneavoastră şi intuiţia m-a ghidat. Nu mai am nimic de pierdut.

M.: Pe ce se întemeiază iubirea ta?

V.: Pe interpretarea mea.

M.: Şi dacă vă abandonaţi intelectul, cuvintele şi vă stabiliţi pur şi simplu în "a fi", de ce nu folosiţi sensul de prezenţă, de conştiinţă?

V.: Nu ştiu cum să mă stabilesc în "a fi".

M.: Chiar dacă vă veţi zbate secole întregi căutând cunoaşterea în exteriorul vostru, nu o veţi obţine. Trebuie să vă informaţi în legătură cu propria conştiinţă. Ea vă va ghida şi va recreea bucuria eternă, beatitudinea. Tot ceea ce poate fi studiat sau experimentat în lume depinde de conştiinţa voastră, dar voi nu sunteţi dependenţi de ea.

PARTEA A DOUA

I

Maharajah: Dumneavoastră de unde veniţi?

Vizitator: Din Franţa.

M.: De ce aţi venit?

V.: Am citit cartea realizată de Maurice Frydman ("Eu sunt Acela" n.tr.), pornind de la conversaţiile care au avut loc aici, şi aceasta a schimbat totul pentru mine. Această carte a fost precum o hrană şi am dorit să vin să vă văd.

M.: Cine sunteţi dumneavoastră, ştiţi acest lucru?

V.: Din punct de vedere social mi-e uşor a vă răspunde, dar această identitate socială nu este decât o marionetă şi înţeleg bine acest lucru.

M.: Cine înţelege acest lucru?

V.: Luciditatea mea, conştiinţa mea.

M.: Şi aceasta este fiinţa dumneavoastră?

V.: Nu ştiu.

M.: Pe acel "dumneavoastră" din lectura cărţii lui Frydman, l-aţi întâlnit vreodată, îl cunoaşteţi cu adevărat? Ceea ce vă imaginaţi că sunteţi după ce aţi citit toate acele pagini, nu este decât intelectul, şi nu fiinţa dumneavoastră reală. Acela care spune "eu", fiind identificat cu corpul, este pură subiectivitate. Dobândim o cunoaştere enormă, multă spiritualitate şi căutăm să strângem şi mai multă cu ajutorul acestui "eu sunt", identificat cu corpul.

Corbul ce zboară deasupra unui oraş vede o mulţime de lucruri, privirea sa cuprinde toate străzile, şi el distinge ceea ce i-ar putea servi ca hrană. El îşi înhaţă prada, şi o dată ce îşi potoleşte foamea, uită oraşul şi merge să se odihnească în micul său cuib. Voi vă cramponaţi de acest corp perisabil, vă "dezmierdaţi" propriile idei şi concepte. Aceasta este ignoranţa

voastră. Toate principiile înalte ale spiritualității nu vă pot servi la nimic.

Aceia ce au înțeles că sunt cu adevărat cu totul altceva, că sunt dincolo de corp și de propriile lor concepte, au transcens ideea că ei sunt corpul și nimic nu îi mai poate atinge. De altfel, începând din acel moment în care nu se mai identifică cu corpul și își percep adevărata lor natură, mult mai puține lucruri penibile le vor afecta corpurile. Atenția face să crească lucrul ce este observat. Când simțiți o durere aveți tendința să vă focalizați atenția asupra ei, și acest lucru duce la intensificarea senzației de durere.

V.: Aceasta este problema pe care o întâlnesc în timpul meditației. Pot focaliza atenția asupra sursei ei?

M.: Nu există nici o sursă în afară de însăși atenția voastră. Observați dacă există o sursă care poate preceda atenția. Voi sunteți iarba rea, voi nu sunteți, în cele din urmă, decât rezultatul unor ierburi rele. Produsul digestiei este împrăștiat pe câmpuri și hrănește vegetația. Această vegetație este formată din legumele și cerealele care hrănesc corpul în care se manifestă conștiința obișnuită. Aceasta percepe un scop și se identifică cu el. Acest "eu sunt" primar nu reprezintă altceva decât iarba câmpurilor. " Eu sunt" dispune de puterea cuvântului și de o memorie. El are, de asemenea, și puterea de a se cunoaște pe el însuși, dar este folosită foarte puțin. Acest "eu sunt" al dumneavoastră este chiar acea iarbă. Totuși, privind câmpurile, voi nu recunoașteți că, de fapt, de acolo proveniți.

Cele cinci elemente animă corpul. Nu există decât jocul acestora în câmpul conștiinței. Trebuie să descoperiți modul de funcționare a acestei conștiințe mereu agitată de diferitele combinații ale celor cinci elemente. Nu acest "eu sunt" corporal este cel ce acționează, ci în mod unic, doar mișcarea conștiinței, iar dumneavoastră nu sunteți altceva decât această mișcare impersonală.

Atenția nu poate rămâne imobilă. E ca și cum i-ai spune fumului ce se ridică dintr-un bețișor parfumat "stop!". El nu se poate opri. Aceasta este natura lui de a se degaja din combustia respectivă și de a se dispersa în aer. Există în yoga tehnici ce permit oprirea atenției, care conduc la stări de samadhi. Nu mai

mișcăm, ne-am retras complet, nu mai vedem lumea. Ființa ce practică astfel de tehnici nu și-a înțeles adevărata sa natură. Trebuie să rămână în lumea manifestată și în continua ei mișcare, să o observe și să perceapă faptul că "eu sunt" nu este limitat de forma corpului.

Oricare ar fi numele tău, oricare ar fi forma ta, acestea nu au nimic de-a face cu ființa ta reală. Când vei înțelege cu adevărat acest lucru, ceea ce se petrece cu această formă sau cu acest nume nu mai poate să te afecteze. Cât timp vei rămâne la Bombay?

V.: Trei săptămâni.

M.: Mai ai de gând să vii la mine după tot ce ți-am spus astăzi?

V.: Am venit la Bombay doar pentru acest lucru și sper că îmi veți permite să revin aici în fiecare zi.

M.: Foarte bine! Vino când dorești, și astfel vom putea să lucrăm. Dar ține bine minte ce îți spun acum: toate aceste cuvinte nu au nimic de-a face cu tine, cu realitatea. Natura ta profundă și adevărată este mult mai aproape decât toate aceste concepte. Eu sunt iscusit în a doza condimente delicioase pe marele ospăț al ignoranței tale, dar, atenție, condimentele mele sunt o capcană. Ele vor dizolva ignoranța ta, hrănind natura ta adevărată, și într-o bună zi vei descoperi că nu ești nimic.

V.: Maharajah, dumneavoastră ce sunteți?

M.: Eu sunt un ochi atemporal, nu am nici o formă. Urmărește să înțelegi ce este nașterea, ce este moartea și ce se derulează între cele două. Orice s-ar putea produce în acestă lume nu va mai avea nici o importanță.

Eu sunt această întreagă manifestare. Că trăiesc sub forma unei plante sau sub formă umană, nu prezintă nici o diferență. Cele mai profunde genii, cei mai mari sfinți nu au fost altceva decât conjugarea masculinului și femininului, a unui bărbat și a unei femei. Cu toate acestea, le atribuim cele mai înalte titluri, de ce? Deoarece ei toți au înțeles ce erau cu adevărat: întregul acestei creații.

Tu ești deosebit de acest corp, și totuși el are cu tine o legătură intimă. Înainte să te trezești dimineața, chiar cu o clipă înainte, te afli în Absolut, în Parabrahman. Apoi te trezești, și conștiința își începe jocul, dansul său. Numai că ea nu se află aici decât datorită corpului. În lipsa corpului nu mai există conștiința. Înțelege bine

această conștiință, înțelege-o cu o claritate absolută, ea este fără limite, căci îmbrățișează și pătrunde totul. Când îi vei înțelege pe deplin semnificația, când vei trăi în această conștiință, atunci te vei putea trezi față de cea mai înaltă stare. Când vei atinge această stare supremă, îți vei da seama că El (Absolutul) nu e conștient de existența Sa. Acest Absolut nu este nici un moment conștient de existența sa. "Eu" este purul subiect, și manifestarea nu poate avea loc decât în sânul conștiinței unde evoluează acest "eu". Oricine înțelege cu claritate acest lucru nu va mai putea avea nici un fel de devoțiune către un zeu sau orice altceva.

Cunoscătorul și cunoscutul nu sunt decât tranzitorii. Tu, așezat aici, în fața mea, ai tu nevoie să formulezi în cuvinte ceea ce ești sau locul în care te afli? Știi aceste lucruri fără a avea nevoie de cuvinte și de imagini. Ai cunoașterea intimă a propriei tale existențe, ești în legătură directă cu această existență, fără a fi nevoie să îți aduci aminte de sexul tău, de numele sau de forma ta. Când eu vorbesc despre "sentimentul de <<eu sunt>>", când eu vorbesc despre "a fi", despre a trăi numai pentru "eu sunt", înțelege bine că e vorba de acea stare anterioară oricăror cuvinte și imagini. Această stare în care tu consideri că ești nu necesită nici un comentariu.

Apoi, vei uita acest "eu sunt". În profunzimile ființei, tale tu participi deja la starea de existență, care e identică stării de somn profund, stare în care nici o memorie, nici un concept nu există. Altfel spus, trezindu-te în starea de somn profund, vei fi Absolutul. Eu mă adresez neîncetat acelui principiu care nu se cunoaște pe el însuși, acelui principiu ce nu cunoaște "tu ești", acel ultim tu care este singurul tu.

V.: Te rog să ne vorbești despre conștiința de sine.

M.: Când nu ești conștient de "eu sunt", îl distrugi pe Brahma din interiorul tău. Devenind atent, adică fiind martorul lui "eu sunt", îi permiți lui Brahma să apară în microcosmosul ființei tale și să creeze ansamblul manifestării, îmbrățișând tot ce există în Univers. Acesta este un concept, dar acest concept te orientează spre calea-fără-de-formă, căci Brahma nu are o existență sau formă obiectivă. El nu este conștient de existența sa.

Tu ești martorul ultim al martorului gândurilor și emoțiilor tale. Când asiști la propria ta existență, chemi prezența lui

Brahma. Tu ești martorul nașterii și distrugerii universului. Tu ești acea cortină de fundal, care constituie și cunoscutul și necunoscutul tău. Cunoscutul și necunoscutul luate împreună sunt ceea ce ești tu.

A fi unit cu propria conștiință, a fi însăși ființa, a descoperi ceea ce ești cu adevărat, înseamnă a zbura până la cele mai îndepărtate galaxii. Dar atunci când trăim cu adevărat și profund această stare de conștiință, putem să ne îndreptăm înspre ceea ce precede această stare de conștiință, spre ceea ce se află la baza sa, la fundamentul său infinit, etern, și mai înalt decît cel ce a creat galaxiile.

V.: Aș vrea foarte mult să înțeleg și să asimilez cuvintele dumneavoastră, Maharajah, dar mă întreb dacă nu ar trebui mai degrabă să ascult tot ceea ce îmi spuneți fără aviditate și să mă las pătruns de cuvinte, fără a mă preocupa dacă rețin sau nu cele spuse.

M.: Nu trebuie să urmărești neapărat să acumulezi. Trebuie să iei, dar să și dai. Trebuie mai ales să descoperi ce este înaintea conștiinței. Nu uita că ce se află în conștiință nu poate fi niciodată Adevărul.

Ceea ce știi, certitudinile tale, știința ta, toate provin dintr-o cunoaștere cu adevărat personală sau din lucrurile deja cunoscute? Datorită părinților tăi ai evaluat în primul rând ceea ce ești, apoi ai mers la diferite școli, unde ai învățat o mulțime de lucruri, descoperite de alții. Totdeauna e vorba de lucruri deja cunoscute.

Gândește-te profund la tine însuți. Ai fost un copilaș, un adolescent, apoi un adult, la fiecare etapă ai avut o imagine diferită a ta însăți. Care din aceste imagini este cea adevărată? Nu s-au schimbat aceste imagini într-un mod continuu? În tot acest timp, ceea ce ești cu adevărat trebuie să rămână constant și nemodificat!

Există în tine vreo imagine sau vreo entitate despre care să poți spune "da, acesta sunt eu"? Vreo stare stabilă în care să poți avea încredere, la care să poți avea acces instantaneu și oricând dorești?

V.: Nu, văd numai aspecte schimbătoare. Nu există nici o imagine pe care s-o revendic ca fiind cu adevărat eu însumi.

M.: Fiecare imagine este temporară şi se aseamănă diverselor roluri jucate de un actor, nu-i aşa? Tot ce se petrece în lume este aidoma unui uriaş spectacol.

V.: Eu joc nişte roluri. Fiind eu însumi actor de meserie, înţeleg foarte bine ce vreţi să spuneţi.

M.: Ce anume te-a îndemnat să vii aici, la Bombay?

V.: Aceasta nu este o imagine.

M.: Cine a vrut să vină la Bombay?

V.: Eu însumi!

M.: Exact. Şi cine este acest "tu" care a vrut să vină aici, cum îl descrii? Are el vreo imagine?

V.: Nu... sau mai degrabă da, are una de care vrea să se debaraseze, şi pentru aceasta am venit eu aici. Este o imagine care se perpetuează, se repetă cu o nevoie continuă de a fi aprobată, iubită, admirată. Nu mai pot, vreau să o resping, şi aceasta mi-a motivat venirea aici.

M.: Pentru a te debarasa de această imagine, de această entitate, pentru a nu te mai identifica cu ea, trebuie să devii una, să fuzionezi cu ansamblul manifestării, altfel vei înlocui această imagine cu o altă imagine.

V.: Înţeleg. Înţeleg că eu pot să fiu fiecare personaj, că le pot juca şi pe cele bune şi pe cele rele, dar că nu sunt nici unul din aceste personaje.

M.: Percepi sau cunoşti pe cel care ştie că tu nu eşti nici unul din aceste personaje?

V.: Nu, nu am atins acest nivel, este doar un concept pentru mine.

M.: Da, există ceva în tine care ştie că tu nu poţi fi în nici un caz aceste personaje.

V.: Înţeleg acest lucru.

M.: Imaginează-ţi statuia de aur a unei zeiţe. Această statuie este o entitate individuală, dar din ce este ea realizată, ce este ea cu adevărat? Aur! Aceasta trebuie să înţelegi tu foarte bine: diferenţa dintre aparenţă, formă şi elementul de bază. Fiinţa individuală are o formă, un aspect, dar din ce este ea făcută, vorbind la modul esenţial? Acest element care a luat o formă este veritabila ta natură.

Trebuie să faci foarte corect diferenţa dintre nume, aparenţă şi

principiul de bază, elementul primordial datorită căruia toate aceste aparenţe pot căpăta forme. Tot ceea ce există în lumea manifestată nu poate fi decât conceptual.

V.: Toate acestea nu sunt decât idei gata formulate, concepte ale unor înţelepţi.

M.: Nu, defineşte conceptul tău despre ceea ce este primordial.

V.: Este dificil, este asemănător unei senzaţii de spaţiu, este o tăcere, o vastitate umplută de o bucurie foarte pură.

M.: Tu crezi că atenţia îndreptată asupra a ceea ce percepi în câmpul conştiinţei tale corespunde realităţii, şi aceasta este o opinie falsă. Trebuie să abandonezi ideea unei manifestări individuale, idee care este o absurditate. Tu eşti lumea manifestată, ansamblul manifestării şi realitatea ultimă este dincoace de cunoscut şi necunoscut. Nu este dincolo, ci dincoace, pentru că este mult mai aproape de realitatea ta vie decât lumea manifestată.

Când vei descoperi din ce eşti făcut, nu te vei mai identifica cu acel "eu sunt" intelectual. Personalităţii tale îi este frică pentru că va muri. Însă tu nu eşti această frică. Vei descoperi apoi că ea nu are o existenţă reală.

Lucrează asupra celor cinci elemente care formează corpul tău, lucrează, de asemenea, asupra lui "eu sunt" şi asupra apariţiei sale legate de corp. Lucrează asupra apariţiei lui "eu sunt", asupra modului în care a apărut şi în care se manifestă. Mai aveţi vreo întrebare?

V.: Da. Aţi vorbit despre a face diferenţa între nume, formă şi elementul de bază. Toate formele diverse se multiplică, ele au o descendenţă, dar un lucru rămâne identic în toate formele, şi aceasta este viaţa, acea viaţă care acum mă animă şi care exista înaintea naşterii mele. De unde vine această viaţă?

M.: Conştiinţa nu este legată de corp, nu o limitaţi la existenţa corpului. Ea animă forme foarte diferite, este pretutindeni şi se exprimă prin aceste forme care nu sunt, fiecare în parte, decât hrana propriei lor conştiinţe. Corpul tău este în primul rând alimentul conştiinţei tale, şi apoi alimentul altor forme. Fiecare formă hrăneşte la rândul ei alte forme. Acest corp este mai întâi ca o hrană. Hrănindu-ţi corpul, îţi hrăneşti direct conştiinţa.

A te ataşa unei forme este totuna cu a îmbrăţişa un cadavru. Nu

eşti acest corp limitat şi trecător. Viaţa exista înainte de fenomenul automat al naşterii, care nu este decât consecinţa plăcerii care a unit un bărbat cu o femeie.

Această viaţă nu era conştientă de existenţa sa. Legată de corp, ea devine conştiinţă, şi în această conştiinţă, lumea se manifestă cu o noţiune a identităţii, adică "eu sunt". Apoi se naşte suferinţa, frica faţă de acest "eu sunt" limitat, neliniştea pentru această fiinţă umană, fragilă, posedând un nume.

Când vei descoperi că tu nu eşti acest "eu sunt", că acesta este doar punctul care hrăneşte conştiinţa, nu îţi va mai fi niciodată teamă. Când vei fi înţeles că nu eşti "cutare", că nu eşti această aparenţă, care nu e decât rezultatul uniunii celor doi părinţi, vei deveni aidoma acelui lucru ce animă această aparenţă, aidoma acestei vieţi unice, care face să pară toate formele.

Maya este iluzia. Tu te sprijini pe ea, dar nu îţi dai seama că te afli în ea. Ea excită simţurile pentru a obţine prin intermediul corpului tău energia cu care ea se hrăneşte. Energia produsă din alimente hrăneşte conştiinţa. Această conştiinţă, unică pentru toată lumea manifestată, este cea care acţionează spontan, şi nu tu. Trebuie să fii martorul acţiunii conştiinţei.

Conştiinţa apare în nou-născut datorită corpului şi va dispărea în mod forţat o dată cu corpul dacă va rămâne legată de această formă. Când vei înţelege că tu nu eşti decât această conştiinţă a vieţii în acţiune, în tot ceea ce este manifestat, ignoranţa ta se va transforma în cunoaştere.

Flacăra unei brichete are nevoie de combustibil pentru a se manifesta. Ignoranţa, acest cumul de noţiuni eronate care vă domină, poate produce, arzând, flacăra adevăratei cunoaşteri interioare şi vă eliberează de strânsoarea concepţiilor aşa-zis "spirituale".

V.: Nu reuşesc să mă simt pe mine însumi ca un simplu curent al vieţii.

M.: Tu însuţi eşti dovada existenţei, chiar certitudinea de a fi. Dar tu te identifici cu corpul tău, care nu este decât un simplu "furnizor" de conştiinţă, şi astfel, iei drept reale naşterea, moartea, reîncarnarea. Cum s-au întâlnit părinţii tăi, care e relaţia ta cu ei? Găseşte această legătură. Înainte de a avea acest corp, tu erai precum sunt eu acum? Această stare trebuie să o descoperi.

Din uniunea tatălui tău şi a mamei tale, s-a născut un copil în această lume. În diferitele etape ale dezvoltării sale, el a experimentat ce înseamnă suferinţa. Au existat o mulţime de "eu sunt" diferiţi în cursul acestei evoluţii. Care din ei e adevăratul "tu însuţi"?

În clipa în care vei realiza ca aceste diferite ipostaze ale lui "eu sunt" nu pot fi fiinţa ta reală, că nu au absolut nici o realitate, că nu au fost născute şi că sunt doar nişte aparenţe tranzitorii, atunci în tine se va clădi doar Adevărul.

Trebuie să înţelegi foarte bine că tot ceea ce există mai măreţ, mai nobil în noi înşine şi că tot ce descoperim la înţelepţii pe care îi admirăm, toate acestea nu sunt decât rezultatul uniunii principiilor masculin şi feminin, atât şi nimic mai mult.

Lucrează asupra ideii "eu sunt", care este asociată cu corpul. Descoperă imposibilitatea acestor identificări continue şi tranzitorii, imposibilitatea acestei existenţe clădite din minciuni, din trucuri meschine de care v-aţi scârbit. Încetează orice identificare cu ele: "eu nu sunt aceasta".

Nu te mai ocupa de această vastitate, de starea de bucurie de care spui că te-ai apropiat. Nu te preocupa de stări elevate, nu căuta aceste stări. Starea pe care o cauţi, aceea de "a fi realizat" este aici neîntrerupt, este una cu tine, întoarce-te fără încetare la negarea a ceea ce nu eşti şi vei pătrunde, mai devreme sau mai târziu, în fiinţa ta adevărată.

II

Maharajah: Mai aveţi întrebări?

Vizitator: Ce atitudine ar trebui să adopt în ceea ce priveşte munca mea, având în vedere faptul că lucrez în zgomot şi agitaţie?

M.: V-am mai spus că refuz să răspund la toate întrebările ce sunt legate de corp sau intelect. Aceste întrebări nu prezintă nici un interes. Dacă ai într-adevăr nevoie de răspunsuri la aceste întrebări, există în India numeroşi Guru-şi care vă vor răspunde cu multe detalii. Aşa ca mergi la ei.

V.: Aveţi dreptate.

M.: Corpul meu e bolnav şi sunt slăbit, aşa că nu puneţi întrebări despre peisaj, ci despre cel care face călătoria, adică despre voi înşivă. Coborâţi în voi înşivă, şi de acolo, puneţi orice întrebare doriţi.

Translator: Maharaj e obosit, nu vă pierdeţi în detalii, puneţi întrebări esenţiale.

V.: Maharaj a vorbit ieri despre cunoscut şi necunoscut, percepuţi împreună. Nu înţeleg ce a vrut să spună...

M.: Această noţiune a fost legată de o întrebare rostită în trecut, puneţi întrebarea legată de ziua de astăzi.

V.: Sunt foarte bulversat de această descoperire a lui "eu sunt" ca fiind legată de toate suferinţele noastre. Eliberat de acest îngust "eu sunt", nu mai există nici o problemă. Acest sentiment mă încearcă acum, dar nu ia forma unei întrebări.

M.: Îţi voi spune ce s-a petrecut. Guru-ul meu mi-a zis următoarele "Tu eşti Acesta" şi eu am înţeles în mod plenar pe acest "Acesta", adică existenţă fără corp. Ceea ce eram, ceea ce sunt fără corp, eu am realizat stabilindu-mă ferm la acest nivel.

Apoi, am reconsiderat legătura mea cu acest corp, cu "eu sunt"

şi cu toate experienţele pe care acesta le implică. Am înţeles în mod complet aceste trăiri. Am înţeles aşadar, deopotrivă, care este cauza apariţiei corpului, am văzut apoi care este cauza prin care corpul apare dintr-o dată.

Aşadar, stabilit ferm în această stare, stare nelegată de corp, ce sunt eu? Care este principiul ultim? Aici nu există "eu", aici nu există "el". Din această stare, din această poziţie, vă revelez şi vouă acest nivel şi orice zic nu este decât cunoaşterea provenită de la acest nivel fără de formă. În ceea ce priveşte cunoştinţele despre forma şi experienţele legate de formă nu vorbesc, deoarece toată lumea le cunoaşte. Trebuie să ştiţi ce sunteţi împreună cu acest corp, împreună cu "eu sunt" şi să ştiţi ce sunteţi fără corp, lipsiţi de orice cunoştinţe.

Eu exist fără formă, atunci ce sunt eu, ce fel de Absolut sunt eu?

V.: Ce răspuns!

M.: Imaginaţi-vă o fiinţă foarte săracă, fără nici un bănuţ. Într-o bună zi câştigă la loterie, iar fiinţa respectivă devine bogată. Această fiinţă îşi va schimba viaţa, dar totuşi e identică cu fiinţa care era săracă.

Similar, forma, înaintea naşterii, nu exista, iar acest "eu sunt" nu exista nici el. Dar deodată a apărut corpul, însoţit de senzaţia "eu sunt". În starea în care corpul nu există, nu mai există nici "eu sunt". Cu toate acestea, ceva tot există, aşa precum săracul nostru este el însuşi şi în absenţa oricărei posesiuni materiale. Putem privi prin analogie pe acel sărac ca fiind fiinţa fără corp, fără intelect.

V.: Da, acum percep foarte bine toate aceste posesiuni inutile.

M.: Începe cu numele care ţi-a fost dat. Tot ceea ce ai acum îţi vine din exterior. Ceea ce ştii este alcătuit din noţiuni care ţi-au fost întipărite sau pe care le-ai descoperit prin cărţi. Aşadar, poţi crede cu adevărat că acest ansamblu de noţiuni şi concepte preluate de la alţii îţi aparţin? Nu aveai tu un nume înaintea celui dat la botez? Nu ai o cunoaştere intuitivă despre tine însuţi, o cunoaştere non-conceptuală?

Înţelegeţi bine că nici o cunoaştere veridică despre voi înşivă nu va putea fi găsită vreodată în exterior. Nu veţi putea niciodată cunoaşte din auzite ceva care să aibă legătură cu fiinţa voastră

autentică. Această cunoaştere de sine nu poate ţâşni decât din interiorul vostru, adică din sânul acestei conştiinţe care este una cu fiecare din voi.

Vă puteţi baza pe ceva, orice ar fi, care e diferit de această conştiinţă? Adevărata cunoaştere nu poate apărea decât atunci când toate conceptele au fost abandonate, numai atunci se va putea găsi adevărul. Numai în sânul a ceea ce sunteţi cu adevărat voi înşivă se poate recunoaşte realitatea. Această conştiinţă a apărut spontan, dar de la apariţia ei voi nu aţi mai perceput decât concepte pe care această conştiinţă le "strânge", le "adună".

Care este această stare, această condiţie? Care e natura voastră veritabilă şi ce anume precede conceptul iniţial de "eu sunt"? De unde a apărut "eu sunt"? Ce a existat înainte de "eu sunt"? Începând cu acest prim concept de "eu sunt", conceptele se succed fără sfârşit şi nu se pot opri. Acest concept de "eu sunt" are nevoie de a fi în mod continuu susţinut. Acest "val" de concepte reînnoieşte şi confirmă acest "eu sunt" iniţial. Ele sunt indispensabile existenţei formei voastre şi nu se vor sfârşi decât o dată cu dispariţia formei.

Condiţionarea fiinţei voastre a început cu formarea lui "eu sunt". Acea stare liberă, necondiţionată este totdeauna prezentă, dar nu este individuală.

V.: Cum să facem să atingem această stare?

M.: Nu o poţi atinge, căci ea este cea care te sprijină. Tu eşti această stare, dar ea nu te cunoaşte, nu te poate cunoaşte.

Imaginaţi-vă o fiinţă putred de bogată, proprietară a numeroase terenuri, bunuri, bănci etc. Într-o zi, fiinţa noastră pierde un portofel cu zece milioane. Pentru voi, asta ar fi o pierdere ireparabilă, un eveniment dramatic, dar fiinţa extrem de bogată nu a ştiut niciodată la cât se ridică întreaga ei avere, ea pur şi simplu nu îşi poate aminti ceea ce posedă, are o mulţime de proprietăţi, iar acest portofel pierdut nu are pentru ea nici cea mai mică importanţă.

În mod similar, atunci când veţi descoperi că sunteţi ansamblul acestei manifestări, această splendoare, această bogăţie uluitoare de fiinţe, veţi uita de mica voastră fiinţă individuală. Îi veţi uita existenţa pentru că voi sunteţi acum chiar existenţa. Acum înţelegeţi?

V.: Care sunt scopul şi cauza existenţei acestei multiplicităţi de forme diferite? Din non-existenţăa apărut existenţa, dar de ce?

M.: Nu există nici un motiv. Din nemanifestat s-a manifestat deodată un lucru. Dar ceea ce s-a manifestat nu poate în nici un caz să socotească, să obţinăceva care o transcende. Această manifestare care a luat forma ta nu poate în nici un caz să obţină un răspuns despre cauza ei.

V.: Vreţi să spuneţi că tot ce aş putea eu concepe nu va putea niciodată să fie determinat decât de manifestat?

M.: Acum o mie de ani ce făceai, unde erai? Ţi-aduci aminte?

V.: Nu.

M.: Nemanifestatul este exact locul unde te aflai acum o mie de ani, fără nici o diviziune subiect-obiect, fără relaţia cauză-efect. Te poţi simţi responsabil pentru ce se petrecea acum o mie de ani? Nu.

Când nu mai eşti ataşat de această lume manifestată, nu mai eşti responsabil de evenimentele vieţii tale actuale.

Nemanifestatul este foarte simplu, dar foarte dificil de a fi perceput. Să zicem că apare o durere, nu eşti responsabil de apariţia ei, nu i-ai dorit prezenţa, dar ea este aici. Devii conştient de ea şi plecând de la această constatare trebuie să acţionezi, să intervii, să o studiezi, să cauţi un tratament etc. Când a apărut manifestarea, voi vreţi să ştiţi de ce, dar ea a ţâşnit din non-manifestat care este permanent prezent aici, nepreocupat de nimic şi perfect senin. Toate aceste întrebări apar deoarece conştiinţa este aici, altfel nu ar fi fost nici un motiv de a le formula.

Aveţi vreo întrebare despre ce tocmai am spus?

V.: Nu.

M.: Voi veniţi toţi aici la mine, eu vă tratez cu respect, vă acord ospitalitate, dar ştiu că subiectul acestor discuţii este total de neînţeles pentru voi pentru că voi ascultaţi şi doriţi a înţelege cu un spirit divizat.

Acele lucruri despre care eu vă vorbesc sunt total dincolo de lumea cauzelor şi efectelor şi nu pot fi înţelese intelectual. Iar voi puneţi toate aceste întrebări identificându-vă cu corpul vostru. De aceea îmi dau seama că tot ce discutăm aici este de neînţeles pentru voi şi de aceea nu am un prea mare chef de vorbă.

Sunt obosit, dar corpul meu a păstrat acest obicei de a vorbi şi

încă mai vorbesc. Ce fel de cunoaştere căutaţi voi toţi? Aceea care să provină dintr-o experienţă pe care să o puteţi "atinge", "gusta" şi "apuca" cu intelectul. De acolo, din intelect, pleacă întrebările voastre şi doriţi răspunsuri care să se adreseze aceluiaşi intelect. Dar ceea ce doresc eu să vă comunic nu este în nici un fel legat de percepţiile senzoriale.

Din punctul vostru de vedere, ar fi acceptabile nişte răspunsuri care să corespundă conceptelor şi experienţelor voastre. Nu cercetaţi destul de profund, nu vă întrebaţi pe ce bază sunt trăite aceste experienţe, care principiu anume le face posibile. Sunteţi foarte dornici de a afla, de a învăţa, mă bucur de acest lucru şi nu vă pun la îndoială sinceritatea, dar ceea ce vreţi voi să ştiţi se bazează pe conceptele voastre şi, viaţă după viaţă, vă continuaţi această căutare superficială.

Care este sursa experienţelor voastre? Care anume este sursa?

O fiinţă umană din zece milioane este capabilă să perceapă intuitiv ceea ce anume vreau să vă transmit, să înţeleagă fără a apela la intelect, intelect ce nu poate funcţiona decât în dualitate. Aşadar, să descoperiţi de ce funcţionaţi în mod neîntrerupt identificaţi cu corpul vostru este prima voastră sarcină. Lucrul despre care vă vorbesc eu precede întotdeauna intelectul, iar conştiinţa mentală vrea să înţeleagă în formă de idee, ceea ce este total imposibil.

Acum vă întreb: aţi înţeles despre ce vreau să vă vorbesc?

V.: Foarte clar şi am început să am un mic recul, îmi înţeleg mai bine situaţia, dar trebuie să abandonez cunoscutul pentru necunoscut şi cum să fac aceasta? Cum să îmi dezvolt intuiţia a ceea ce se află dincolo de concepte?

M.: Dorinţa ta cea mai profundă, necesitatea ta fundamentală nu trebuie să fie de a te îngrijora de asta sau de cealaltă, ci de a afla ce este acest "eu sunt", ce este acest "eu sunt" pentru mine? Aceasta ar trebui să fie cea mai mare curiozitate a ta şi trebuie să aspiri cu cea mai mare ardoare să o descoperi.

Tot ceea ce înţelegi se produce prin intelectul tău, ceea ce înţelegi, corect sau greşit, apare la nivel mental şi deci nu îţi poate servi la nimic. Singurul nivel care îţi poate da o înţelegere autentică este conştiinţa ta, acea care este acest "eu sunt".

Aşadar, rămâi liniştit, iar spiritul tău va deveni calm, liber şi va

fi în stare să primească ceva din acel necunoscut. Doar propria ta conştiinţă este în stare să facă să ţâşnească din interior această cunoaştere.

V.: Am cunoscut pacea interioară.

M.: Ai apreciat această pace, dar îl cunoşti cu adevărat pe cel care a apreciat-o?

V.: Parţial.

M.: Acum înţelegi ce vreau să spun?

V.: Ah, da.

M.: Dacă ai înţeles cu adevărat, îţi dai oare seama că toate conceptele tale atât de vechi, că toate conceptele tale de bază, toate acestea te părăsesc astfel automat?

Conceptele pe care le posedai înainte de a veni aici, oricare ar fi acestea, schemele tale de gândire şi de comportament vor reveni sau le-ai pierdut pentru totdeauna?

V.: Nu ştiu nimic despre asta şi nu voi şti decât mai târziu.

M.: Vechile obiceiuri nu dispar aşa uşor. Dacă nu recunoşti aici şi acum, cu cea mai mare francheţe, ceea ce eşti cu adevărat, chiar dacă crezi că îţi vei fi abandonat obiceiurile, odată întors acasă nu numai că le vei reutiliza, dar le vei şi "lustrui" pentru a te folosi de ele mai mult ca niciodată.

Asta se petrece deseori după câteva zile petrecute aici. Oamenii care vin să mă asculte cred că au înţeles, dar odată întorşi acasă îşi vor regăsi vechile "cârje".

Mai are cineva vreo întrebare?

V.: Eu cred că astfel de cuvinte venite de la cea mai înaltă sursă, ating cu adevărat realitatea din noi, chiar dacă nu suntem conştienţi de aceasta. Cred că principalul rezultat al acestor întâlniri cu dumneavoastră este că, după un anumit timp, vom putea descoperi singuri: "ah, ah, despre aceasta este vorba"!

M.: În primul rând, este necesară credinţa absolută şi fermă că ceea ce voi numiţi moarte nu există şi nu are nimic de-a face cu voi, ci numai cu ceea ce este născut. Trebuie să fiţi absolut siguri de această idee şi această idee a morţii nu trebuie să aducă nici cea mai mică teamă.

V.: Pe măsură ce îmbătrânim, problema morţii capătă mai multă importanţă, dar să spunem că avem tendinţe mai mut sau mai puţin de a aprofunda ideea morţii.

M.: Eu nu vorbesc de acest lucru. Pur şi simplu, după ce aţi auzit ce am spus despre aşa-zisa moarte, vă mai inspiră ea teamă şi teroare?

V.: Nu voi putea răspunde decât în clipa morţii, nu îmi ajută la nimic să îmi imaginez de pe acum.

M.: Voi aţi înţeles că este vorba de acţiunea de muri, dar nu este aşa. Ce trebuie voi să înţelegeţi este "Ce este moartea?". Conceptul de "moarte" trebuie înţeles şi trăit acum, în această clipă.

V.: Ah, da, să înţeleg acest concept... Nu ştiu... Vreau să vă vorbesc de un alt subiect. Această dorinţă arzătoare în ceea ce îl priveşte pe "eu sunt" despre care tocmai aţi vorbit, această nevoie profundă naşte din voinţă sau din inteligenţă?

M.: Este spontană şi în nici un caz nu provine de la nivel mental. Este în strânsă legătură cu natura ta veritabilă. Voinţa şi inteligenţa se nasc doar din experienţa corporală.

Iată ce se petrece de fapt. Toate căutările, reflexiile, răspunsurile dorite aparţin nivelului psihosomatic şi la acest nivel, ceea ce vă spun şi comunic eu este total de neînţeles. Punctul cheie este de a înţelege cum a apărut această combinare, această asociere foarte provizorie: aceasta, aici şi acum.

Această prezenţă conştientă, care îmi zice ca exist în clipa de faţă, trebuie observată şi înţeleasă.

V.: Cred că înţelegerea acestui fapt este un lucru care pur şi simplu apare şi nu este rezultatul unei reflexii.

M.: Da, se produce spontan, dar trebuie să te pregăteşti pentru aceasta. Trebuie să ai un spirit liber şi gata de a primi ceea ce acum nu este gata să vină, să apară. Vidul trebuie creat, conceptele trebuie abandonate şi tocmai acest "post" al spiritului pregăteşte venirea, apariţia necunoscutului (nemanifestatului).

V.: Cum să mă eliberez de conceptele mele?

M.: Eu nu sunt conceptele mele, eu nu sunt corpul. Când vei avea convingerea fermă şi absolută că nu eşti nici corpul, nici ideile tale, transformarea dorită va avea loc.

Tu eşti Maya, conştiinţa ta, ce depinde de corp, este chiar Maya, iluzia. Nu poţi scăpa de Maya, trebuie să o descoperi, să o cunoşti. "Eu sunt toate lucrurile" este revelarea lui Maya.

V.: Simt în mine această nevoie constantă de a acţiona, de a mă

mişca, de a dori ceva. Ştiu că de fapt, Maya obţine în acest mod energia care o susţine prin intermediul simţurilor. Dar dacă doar observ fără a acţiona, nu voi reuşi oare să "păcălesc" Maya şi să îmi orientez energiile către conştiinţă?

Translator: Dar cum!? Chiar conştiinţa ta este Maya. Corpul tău hrăneşte această conştiinţă care este Maya. Maharaj tocmai v-a spus asta.

V.: Maya este acest "eu sunt"?

Translator: Bineînţeles! Vrei să scapi de Maya, dar ea este identificată cu fiinţa ta. Dorinţa de a-i scăpa este chiar Maya.

V.: Înţeleg, aveam nevoie de această lămurire.

M.: Tu eşti cunoaşterea ansamblului lumii manifestate care este corpul lui Maya. Prin intermediul tău, Maya animă această lume, dar, de fapt, "eu sunt" este o fraudă, o escrocherie.

V.: Înţeleg. Nu pot pricepe totuşi un singur lucru: "Eu sunt", dar "eu sunt" este o fraudă... E cam dură această observaţie!

M.: "Eu sunt" nu poate decât să rămână vigilent şi să aştepte. Dacă cineva doreşte să intre în această cameră deja plină, nu o va putea face decât atunci când cei care sunt deja aici vor pleca pentru a-i face loc.

V.: Ştiu, trebuie să îmi "golesc" spiritul, să fac "curat", dar ştiu de asemenea că acest "a face" este o cale greşită.

M.: Cine ştie că "a face" e greşit?

V.: Acela care se descoperă ca fiind diferit de conceptele sale mentale, acela care descoperă falsitatea naturii sale bazate pe concepte.

M.: Şi cine se va debarasa de acest nou concept?

V.: Exact, cine...? Nici o atitudine deliberată nu poate facilita trezirea.

M.: Doar convingerea absolută că nu eşti corpul poate elimina toate aceste concepte care trebuie să dispară. Majoritatea descoperirilor ştiinţifice sunt spontane. Savanţii lucrează într-o anumită direcţie, pregătesc experienţe, şi într-o bună zi, obţin un rezultat neaşteptat. Aşa a fost descoperită şi penicilina.

Exact în acelaşi mod se produce în voi explozia realului, a necunoscutului, a nemanifestatului, ce ţâşneşte brusc din el însuşi. Aşadar este inutil a forţa atingerea unui anumit lucru, realitatea va erupe în mod spontan.

realitatea va erupe în mod spontan.

Prima "explozie" în mine însumi a fost apariţia acestui "eu sunt" şi, spontan, m-am descoperit pe mine însumi, apoi lumea şi infinitul ce ne înconjoară. Apariţia nemanifestatului este o explozie spontană. Singură conştiinţa ta îţi este Guru. Lasă-te "prins" de ea, abandonează-te ei.

La început, întâlneşti pe cineva care îţi spune "Tu nu eşti corpul, stabileşte-te în această conştiinţă, atât cât îţi este posibil acest lucru". Acesta este primul Guru.

Al doilea Guru îţi va spune "Ţine-te bine de această conştiinţă, devino una cu ea".

Când vei transcende şi această etapă, când vei transcende şi conştiinţa, vei descoperi pe Guru-l interior, pe Sat-Guru, Supremul, Nemanifestatul.

Cât este ceasul? Mai avem zece minute. Mai sunt întrebări? Avem cu toţii ceasuri care măsoară mişcarea relativă a Soarelui. Sunteţi cu toţii preocupaţi de timp. Sunteţi mereu în grabă, intraţi în competiţie cu timpul, în timp ce eu sunt dincolo de timp. Eu dau satisfacţie acelor spirite iscoditoare, ele îmi pun întrebări, eu răspund, dar toate acestea nu sunt decât un divertisment, un spectacol.

Nu există pentru mine nici un câştig, nici un profit, însăşi ideea de a obţine ceva a dispărut. Eu sunt dincolo de timp. Toate acestea sunt doar o distracţie, inclusiv suferinţele corpului. Şi ele nu reprezintă decât o distracţie în sânul conştiinţei. Aceste suferinţe sunt experimentate în conştiinţa mea, dar gradul meu de conştienţă este dincolo de ele. Nu mai exist în lumea manifestată, eu sunt non-cunoaştere. Nu mai am nimic de văzut ca secvenţă temporală, eu doar asist la această scurgere a timpului. Tot ce zic eu este conceptual. Care este utilitatea acestei cunoaşteri şi a tuturor acestor concepte pentru voi? Voi doriţi conceptul de adevăr şi nici unul din voi nu e gata să accepte decât ceea ce corespunde orientării sale, modului său de gândire! Ce obţineţi voi din toate acestea? Ce aţi înţeles?

V.: Am înţeles că nu există nimic de înţeles.

M.: Orice aţi fi înţeles, nu vă poate fi de nici un ajutor, înţelegeţi ce înseamnă aceasta?

Nici unul nu ajunge la nivelul care se află dincolo de concepte

şi de memorie. Orice fel de înţelegere nu poate avea nici o utilitate, dar înţelegerea acestui lucru este accesibilă pentru foarte puţini oameni. Tot timpul, majoritatea oamenilor îşi menţin ideea că vor beneficia spiritual de un anumit lucru pe care îl vor înţelege.

III

Vizitator: Câteodată, în meditaţie, aud o voce, simt o emoţie. Acest lucru provine de la un nivel real sau din conştiinţă?

Maharajah: Din conştiinţă, bineînţeles! Realitatea nu are nimic a face cu o voce sau cu orice altceva de genul acesta. Tot ceea ce vă este posibil să percepeţi nu poate fi legat decât de conştiinţă.

Când ziceţi "eu meditez", este vorba, o dată în plus, de conştiinţă, căci ea este cea care meditează. Atunci când vă veţi regăsi natura voastră autentică, nu veţi mai putea medita. Nemaifiind nimic, nu veţi mai putea face nimic. Non-acţiunea este însăşi natura voastră. Ea conţine propria sa lumină.

Desfăşurarea conştiinţei are totdeauna loc din trecut în viitor. Conştiinţa nu poate adera la prezent. Tocmai această conştiinţă ce nu are nici trecut, nici viitor este Realitatea.

V.: Cu toate acestea, meditaţia obişnuită, repetarea unei mantra sau orice altă disciplină spirituală nu constituie un ajutor?

M.: Dacă acestea vă tentează, realizaţi-le, practicaţi-le, dar ele nu vă vor duce la realizarea Adevărului. Nici o metodă nu poate conduce la adevăr, ele nu pot decât să disciplineze spiritul pentru o anume perioadă de timp. Din punctul de vedere al Absolutului, chiar şi meditaţia constituie o "amorţeală", un "somn" al conştiinţei. Meditând, voi slăbiţi acuitatea conştiinţei, o înlocuiţi cu altceva. În timp ce adevărata meditaţie ar trebui să fie pură observaţie, o observaţie care nu se amestecă cu nimic din ceea ce este observat. Lăsaţi gândurile să vină şi să plece, iar între două gânduri este locul în care se află realitatea.

Vă sfătuiesc să nu vă mai încurcaţi cu aceste practici inutile, ci mai curând să vă "agăţaţi" de însăşi conştiinţa, cea care îl experimentează pe "eu" şi să vă abandonaţi acestei conştiinţe. Vă

sfătuiesc astfel, pentru că acesta este singurul lucru ce trebuie făcut.

Trebuie să înţelegeţi bine ce este această conştiinţă şi faptul că ea nu cuprinde nici o categorie din cele stabilite de psihologi: ego, anima, subconştient, supraconştient. Psihologii se străduiesc să construiască un sistem cu scopul de a-şi justifica conceptele. Orientaţi-vă spre ceea ce precede toate conceptele.

Când veţi reuşi, în ciuda tuturor piedicilor, să înţelegeţi ce vă spun şi să vă stabiliţi ferm în această observare pură, numeroase lucruri şi fenomene vor apărea, vor "ţâşni" în voi, adică în conştiinţa voastră, şi voi veţi gândi "Eu sunt aceasta, eu sunt aceea". Se vor putea produce chiar miracole, dar nu le veţi asocia cu atingerea acestei stări, deoarece toate acestea se menţin la nivelul conştiinţei, iar conştiinţa nu este realitatea. Tot ceea ce puteţi accepta nu este realitatea.

V.: Atunci cum putem noi accepta tot ceea ce ne spuneţi?

M.: Deoarece nu este posibil să acceptaţi decât în sânul conştiinţei. Starea voastră autentică este non-identificarea. Aşadar, nu se mai pune problema de a vă identifica sau a nu vă identifica, de a accepta sau nu, veţi transcende toate acestea.

V.: Mai spuneţi că trebuie să avem încredere în dumneavoastră şi să acceptăm ceea ce ne spuneţi.

M.: Da. Din punctul de vedere al ignoranţei voastre îmi acordaţi încredere, dar dacă înţelegeţi ceea ce sunteţi, problema încrederii dispare, deoarece nu mai poate exista. Atât timp cât întrebarea "Trebuie să am sau nu încredere în el?" se menţine, acesta este semnul ca rămâneţi în ignoranţă şi că trebuie să aveţi o deplină încredere.

V.: Aşadar, dumneavoastră nu vă adresaţi decât intelectului nostru limitat şi trebuie să avem încredere în dumneavoastră?

M.: Eu mă adresez conştiinţei voastre impersonale şi nu intelectului vostru. Cum se mai poate pune problema încrederii când este vorba de impersonal? Nu este deloc nevoie de încredere dacă sunteţi una cu mine, dar dacă vă puneţi întrebarea "de ce cere el încrederea noastră?", aceasta demonstrează că sunteţi separaţi de mine şi atunci încrederea voastră devine sută la sută necesară, indispensabilă.

V.: La nivel raţional putem înţelege totul, dar cu ce să

înţelegem şi să asimilăm ceea ce este dincolo de cuvinte?

M.: Cine este indispensabil pentru exprimarea cuvintelor? În absenţa lui "eu sunt" poate exista creatorul Ishvara? Condiţia necesară existenţei lui Dumnezeu este ca voi, în primul rând, să existaţi, să fiţi aici.

Considerând corpul şi ideile ca fiind ale noastre s-a produs căderea. Bazându-ne pe această cunoaştere "eu sunt" asociată unei forme, noi am căutat înţelepciunea în sânul intelectului. Acest "eu sunt" este însăşi materia primă, materialul de bază al acestui joc al lumii. A crede că sunteţi cei care realizează acţiunea este una din cele mai grave erori.

V.: Aşadar, lucrurile apar numai în conştiinţă, şi sunt apoi distruse?

M.: Da. Manifestarea apare în conştiinţă şi apoi dispare tot în conştiinţă. Conştiinţa voastră individuală se trezeşte o dată ce intraţi în starea de veghe şi adoarme la loc de îndată ce vă culcaţi.

În "eu sunt" se desfăşoară jocul lumii. Fără această cunoaştere, lumea nu există. Această înţelegere, acest sentiment al lui "eu sunt", a apărut din ea însăşi, a explodat devenind această lume dinamică, activă, cu cele cinci elemente, cele trei gunas etc.

Cu toate că lumea îşi are sediul în conştiinţa voastră, voi nu sunteţi această conştiinţă. Voi sunteţi voi, Absolutul e singurul martor al acestei conştiinţe. Eu percep toate acestea, dar eu nu sunt acela care face această percepţie posibilă.

V.: Fac eforturi pentru a trăi starea de vid, dar nu reuşesc acest lucru. Acest "eu" care face eforturi este probabil el însuşi "sufocat".

M.: Cine este acela care doreşte să experimenteze starea de vid şi se descoperă sufocat?

V.: Acela care crede în corp este sufocat de convingeri.

M.: Eşti sufocat de toate convingerile tale pentru că tu consideri lumea ca fiind reală, pentru că tu consideri că acţionezi cu ajutorul corpului, iată de ce eşti sufocat. Când vei ajunge la concluzia că toate acestea sunt iluzorii, atunci vei trăi starea de vid, aşa precum doreşti. Atunci când ideea "eu sunt" este îndepărtată, anihilată, tu eşti "plin" sau vid?

V.: Vid... Aceasta ni s-a petrecut o dată sau de două ori, fără o cauză anume. Nu s-a produs după realizarea unei meditaţii, ci s-a

produs pur şi simplu.

M.: Ce ai experimentat atunci?

V.: A fost o stare cu totul nouă, nu mai ştiam nimic.

M.: Acum ştii, "tu eşti". Aceasta este datorită meditaţiei sau tu cunoşti în mod spontan pe "eu sunt"?

V.: Îl cunosc în mod spontan.

M.: Trebuie să te stabileşti la rădăcina acestei certitudini spontane că "eu sunt". Fără nici un efort, fără a conceptualiza, experimentează "eu mă abandonez acestui 'eu sunt' şi am experienţa lumii".

Pentru moment, această noţiune "eu sunt" îţi blochează drumul pentru că ea mai are o semnificaţie pentru tine. Tu te-ai ataşat imaginii pe care o ai despre tine însuţi şi pe care o revendici ca fiind propria ta natură. Începând cu "aceasta sunt eu, aceasta este a mea", te blochezi în ignoranţă. Iubeşti un anumit lucru despre care crezi că îţi aparţine, creezi o anumită relaţie cu acest lucru, şi această relaţie te prinde în mrejele ei.

În cazul meu, nu mai există nici un ataşament legat de acest "eu sunt". Nimic nu îmi aparţine, nici acesta, nici acela, nu simt nici un interes faţă de nimic, nimic rău sau bun nu mi se poate petrece. Dintr-o astfel de stare, ce învăţătură pot eu să trag?

Acela care observă scurgerea ideilor, explozia sentimentelor în conştiinţă, numai acela contează, orice altceva este tranzitoriu şi lipsit de realitate. Pe orice s-ar sprijini memoria ta, este vorba de o identificare cu corpul. Ceea ce eşti tu cu adevărat nu are memorie, ceea ce eşti tu în realitate nu există decât în clipa prezentă. Identificarea aceasta face ca tot ce poţi percepe să fie material precum corpul cu care te identifici, dar cel care observă este complet separat, distinct de material.

Identificaţi cu acest corp, vă este frică de moarte deoarece ştiţi că el trebuie să moară. Dar un Jnanin nu ştie ce este frica de moarte, ştie că nu are nimic de descoperit cu ajutorul acestui corp perisabil. Sunt considerat un Jnanin, adică aceasta înseamnă că sunt pură cunoaştere, o cunoaştere intuitivă care nu are nici formă, nici culoare, nici structură.

Un Jnanin nu poate fi neliniştit de procesul material numit moarte. Nimeni nu îşi face griji inutile privind procesul urinării, căci toată lumea ştie ce este aceasta şi nu este necesar de a mai

reflecta la acest lucru. În mod analogic, un Jnanin cunoaşte acest proces al morţii corporale şi nu se mai preocupă de el absolut deloc. Chiar mai mult, el ştie că se află dincolo de conştiinţa corporală şi astfel, în clipa morţii el va supravieţui acestui fenomen cu un sentiment de uşurare identic celui resimţit la golirea vezicii urinare. El nu numai că nu se neliniştește din cauza morţii, dar chiar o aşteaptă şi este nerăbdător de a scăpa de această conştiinţă corporală.

Trebuie să înţelegeţi această conştiinţă. Iată ce se petrece. Esenţa hranei în acţiune determină maturizarea elementelor masculine şi feminine, necesare concepţiei, şi asigură gestaţia unei noi fiinţe. Se naşte un copilaş, esenţa hranei începe un nou ciclu. Copilul creşte şi la un moment dat, noţiunea "eu sunt" apare spontan în el. Această cunoaştere "eu sunt" începe a se exprima în cuvinte, şi prin aceste cuvinte fiinţa consideră că acel corp care le exprimă este esenţa ei. În ignoranţa sa, acest "eu sunt" are convingerea că tot ceea ce corpul experimentează, tot ceea ce corpul face este experimentat şi făcut de el. Conştiinţa consideră corpul ca una cu ea, şi astfel, fiinţa ignorantă se consideră autonomă, crezând că ea este cea care acţionează.

Înţelegeţi bine, vă repet, că tot acest proces începe cu Sattva, esenţa hranei. Această esenţă conservă un gust, un parfum care e chiar savoarea lui "eu sunt" şi acest "eu sunt" se identifică cu esenţa hranei, considerându-se astfel ca o formă individuală.

Această esenţă posedă un echilibru propriu; când acest echilibru este perturbat apare ceea ce numim boală, iar dacă echilibrul nu e restabilit, după un anumit timp apare ceea ce numim moarte, iar toate acestea nu sunt decât transformări suferite de esenţa hranei.

Cele trei gunas: Sattva, Rajas şi Tamas, care sunt de fapt cele trei calităţi fundamentale ale substanţei manifestate, sunt deja incluse în Sattva, care este esenţa hranei, cauză a formării corpului. Această esenţă conţine aşadar în ea pe Rajas şi Tamas, acţiune şi inacţiune. Din clipa în care ea este "trezită", noi nu mai putem rămâne imobili, trebuie să facem ceva, nevoile corpului cer să fie satisfăcute sau apar evenimente care ne incită la acţiune. Apoi apare lenea sau alte emoţii care ne atrag spre inacţiune. Iată din ce cauză vă identificaţi cu acest corp zămislit de esenţa subtilă

a hranei. Din această cauză nu mai este posibil de a fi constanţi, senini şi imobili.

Corpul este hrana asociată cu energia respiraţiei, prana şi expresia sa în limbaj. Dar acest complex psihosomatic cuprinde un element complet independent de ce s-a ivit prin asocierea esenţei hranei-prana.

"Eu sunt", cunoaşterea "eu sunt", este conceptul de bază şi ceea ce sunteţi voi cu adevărat este cunoscătorul acestui concept de bază. Aşadar, voi nu sunteţi acest concept, ci acela care constată aceasta. Lumina şi adierea vântului purifică atmosfera, ele nu modifică nici culoarea, nici forma ei. Cu atât mai subtil este însă principiul care cunoaşte corpul, adierea vântului şi lumina. Aşadar, nu vă preocupaţi decât de ceea ce nu are nici formă, nici culoare, nici aparenţă. Orice altceva nu există.

V.: Eu percep chiar aici un astfel de lucru care nu are nici formă, nici culoare, şi anume spaţiul din această cameră şi disting în mine un spaţiu similar, fără a-l percepe direct cu ochiul fizic. Această senzaţie nu apare din corp-intelect.

M.: Exact. Stabileşte-te ferm la acel nivel şi vei găsi acolo adevărata ta identitate. Acest spaţiu de care vorbeşti este liber precum lumina, precum aerul. El nu are nici o formă, dar este mult mai subtil şi real decât aerul şi lumina. Nu părăsi deloc acest nivel.

Nici un efort nu e necesar pentru a ajunge la această fuziune cu conştiinţa, căci ea se produce spontan. Totuşi este necesar un efort pentru a ajunge la acel nivel unde înţelegem că, într-adevăr, această fuziune se produce fără efort.

Iată ce se petrece atunci când moare un Jnanin. După ultima sa răsuflare, viaţa îi părăseşte corpul, se degajă de asemenea, esenţa corpului, care este memoria individuală, ea se elibereaza de identificarea cu corpul şi dispare. Însă cel care ştie aceasta nu a fost niciodată afectat de naştere şi moarte, el "domneşte" singur şi observă pur şi simplu acest proces de transformare al elementelor constitutive ale fiinţei.

În clipa morţii, cel ignorant este înspăimântat, deoarece are impresia că va dispare odată cu corpul, dar când în voi se dezvoltă gradat convingerea că nu sunteţi corpul şi că o lege inevitabilă spune că tot ce e născut trebuie să moară, atunci nu numai că frica

de moarte va dispărea, dar veţi fi capabili să fiţi martorii morţii voastre care va fi însoţită de un sentiment de mare uşurare.

Trebuie aşadar să credeţi cu fermitate că "eu nu sunt nici acest corp, nici această conştiinţă dual㠔, până când ea va deveni o certitudine de neclintit.

Putem vorbi despre corp, în care există forţa vieţii înzestrată cu puterea cuvântului, cu memorie şi conştiinţă individuală. Acestea constituie ansamblul psihosomatic uman, dar voi nu sunteţi nici unul din elementele acestui ansamblu. Voi nu aveţi nimic în comun cu aceste elemente. Nu este vorba decât de diverse forme de hrană, şi voi nu sunteţi nici mirosul, nici gustul hranei, voi sunteţi cu adevărat cei care cunosc acest ansamblu.

IV

Maharajah: Este pentru prima oară când vii aici?

Vizitator: Nu, am mai fost de câteva ori.

M.: Ai vreo întrebare?

V.: Nu am venit pentru a pune întrebări. Îmi place să vizitez înţelepţi şi sfinţi şi să experimentez astfel înalte stări de conştiinţă, lăsându-mă purificat de conştiinţa lor.

M.: Este bine şi ai dreptate. Dacă te deschizi în apropierea unui sfânt, asta îţi va purifica psihicul şi îl va face apt să devină conştient de el însuşi. Conştiinţa pură nu trebuie să mai fie influenţată de conştiinţa corporală, care este în mod fundamental, îndoială şi incertitudine şi care de altfel, nici nu poate să fie altceva.

Dar de ce mai revii? Rămâi aici o anumită perioadă, înţelege ceea ce e de înţeles şi apoi întoarce-te acasă. La ce bun să mai revii, mă vei găsi mereu repetând acelaşi lucru: tu nu eşti corpul, tu eşti conştiinţă pură şi liberă! Nu veni aici gândindu-te că vei beneficia de ceva anume. Eu sunt simultan şi prietenia şi absenţa prieteniei.

Trăieşte ceea ce înţelegi aici. Eu vă ofer o învăţătură autentică sută la sută. Dar chiar dacă nu vei înţelege decât unu la sută din ea, tot îţi va fi suficient şi aceasta îţi va dizolva toate falsele conceptele. Dacă îmi vei înţelege cuvintele, chiar dacă nu vei sufla un cuvânt nimănui, aceasta va fi de ajuns pentru ca oamenii să te urmeze şi să te onoreze.

V.: Am venit cu copiii mei pentru a vă ruga să-mi acordaţi binecuvântarea dumneavoastră.

M.: Crezi că dacă o binecuvântare ar putea fi acordată aşa cum crezi tu, atunci ar fi necesar să vii să ceri acest lucru? Crezi oare că Soarele ce răsare alege ce va lumina şi ce nu, crezi că studiază

comportamentul fiecărei fiinţe înainte de a o încălzi cu razele sale?

Aţi inventat un Dumnezeu personal pentru a putea implora pe cineva, pentru a vă simţi bine, pentru a avea cui cerşi graţii şi favoruri, pentru a vă simţi liniştiţi. Aceasta este aşa-zisa spiritualitate. Toate aceste nume străvechi: Iisus, Buddha, Krishna au ajuns să fie doar nume goale, care se transmit mecanic din generaţie în generaţie.

Dacă nu înţelegeţi ceea ce vă spun acum, atunci continuaţi-vă practicile devoţionale. Veneraţi această formă exterioară, dar să ştiţi că astfel vă adoraţi pe voi înşivă, că această formă în faţa căreia depuneţi ofrande nu este decât un aspect al vostru - un aspect pe care nu îndrăzniţi să îl cunoaşteţi. Adoraţi această formă exterioară fiind una cu voi înşivă, altfel nu veţi face decât să perpetuaţi la nesfârşit idei false.

Există patru posibilităţi. Voi sunteţi una cu Absolutul, subiect pur şi impersonal. Dacă nu înţelegeţi şi nu trăiţi acest lucru, rămâneţi unit cu conştiinţa. Dacă nu reuşiţi nici acest lucru, atunci adoraţi-vă propria fiinţă în imaginile zeităţilor, aduceţi-i ofrande. Dacă nici aceasta nu vă este la îndemână atunci acţionaţi în planul social.

Lumea este clădită pe tranzacţii necinstite şi pe fraudă. Dar cea mai mare fraudă este spiritualitatea greşit înţeleasă, dar să nu repetaţi acest lucru, căci vă veţi face mulţi duşmani.

Într-o bună zi, corpul nu va mai fi cu voi, conştiinţa corporală vă va părăsi, asta o ştiţi bine, atunci ce va rămâne? Găsiţi acest lucru.

Mi s-a spus că voi muri de o anumită boală, dar eu nu sunt corpul, nu sunt un nume. Atunci ce este acel lucru care va muri? Eu sunt purul subiect, eu cunosc corpul, eu cunosc forţa vitală şi limbajul forţei vitale, dar eu nu sunt nimic din toate acestea. Ce se va petrece când voi muri? Nimic! Corpul meu suferă şi mă simt slăbit, dar nu mă îngrijorez deloc din aceste motive.

În mod obişnuit, atunci când sunteţi bolnavi vă rugaţi lui Dumnezeu şi îi cereţi să vă acorde graţia Sa. Dar cel care vorbeşte nu sunt eu. Numele său nu are nici o legătură cu mine, suflul său vital nu este identic cu mine. Atunci cine mai rămâne pentru a-i cere cutare sau cutare lucru lui Dumnezeu şi cine mai poate

beneficia de răspunsul Său?

Eu sufăr acum, dar ce importanţă poate avea acest lucru? Această suferinţă nu are nici un efect asupra a ceea ce sunt eu cu adevărat. Conştiinţa se află înaintea celor cinci simţuri şi acest lucru este evident. Pentru a ne stabili ferm acolo, în conştiinţă, nu trebuie decât să fim prezenţi în această clipă. Nu mai e nevoie de focalizare, interiorul şi exteriorul se contopesc.

Nu există nici o cunoaştere care să poată fi considerată permanentă. Totul este în mod constant obligat să se transforme. Nu există nici un adevăr obiectiv care să poată fi formulat. Nimic nu există care să poată fi observat sau asimilat. Aşadar, la ce vă aşteptaţi atunci când mă vizitaţi pe mine sau pe altcineva? Orice cunoaştere dobândită va rămâne fără eficacitate şi fără permanenţă.

Eu nu mă aflu nici într-o stare de cunoaştere, nici într-una de ignoranţă şi de aceea eu sunt un Jnanin. Aveţi vreo întrebare?

Puneţi-vă întrebarea "Cine sunt eu?" Tot ce puteţi recunoaşte sau percepe când urmăriţi să răspundeţi la această întrebare, să ştiţi că este fals, că nu are nici o legătură cu voi. Eu nu pot fi judecat pornind de la o bază obiectivă. Orice idee care v-o faceţi despre mine nu poate fi decât falsă.

V.: Este adevărat că în epoca în care trăim, lucrul asupra lui Shakti, energia, poate da rezultate?

M.: Shakti sau Kundalini, eu nu ştiu despre ce e vorba. Eu nu zic că acestea nu există, ci doar că nu le cunosc şi nu le-am experimentat niciodată. Eu nu cunosc decât locul de unde vin. Tu nu eşti Shakti, nu eşti nici o formă anume, nici un nume, nici suflul. Pur şi simplu, tu eşti martorul. Acesta este adevărul.

Dacă vei veni şi mâine, să vii singur.

V.: Cum adică singur?

M.: Adică să laşi acasă, înainte de a veni aici, toate lecturile anterioare şi toate amintirile. Ocupă-te numai de ce eşti acum şi aici.

Cei care vin aici trebuie să fie atenţi, deoarece, fie că vor, fie că nu vor, conceptele lor se vor disipa, se vor dizolva şi ei se vor trezi goliţi. Voi nu doriţi acest lucru cu adevărat, ci vă cramponaţi mereu de conceptele voastre, dorind să plecaţi din acest loc cât mai repede.

Ceea ce se spune aici nu veţi mai auzi nicăieri altundeva. În mod obişnuit, în alte locuri vi se oferă ceva care poate fi manipulat, concepte despre care să puteţi spune "Iată, acesta e un lucru pe care îl înţeleg". Vi se dă o formă, o formulă pe care să vă puteţi sprijini, un suport. Dar aici, în prezenţa mea, tot ceea ce posedaţi se sfărâmă, se rupe, iar eu vă spun că nu aveţi nevoie de nici un sprijin, că ceea ce voi sunteţi este un principiu absolut şi liber care nu are nevoie de nici un sprijin.

Nu spuneţi nimic, nu aveţi nici un comentariu? Cum speraţi să primiţi răspunsuri dacă nu puneţi întrebări?

Noi acceptăm conştiinţa, întrucât existăm. Ce înseamnă "a fi"?

Este esenţa a ceea ce a fost conceput şi a fost născut. Este gustul, savoarea existenţei. Dar care a fost începutul acestei suferinţe care v-a făcut să veniţi aici?

Care e adevăratul nume al copilului? Nimeni nu reflectează la aceste întrebări. Nu este oare adevărat că în ceea ce a fost conceput se află ascunsă conştiinţa "eu sunt"?

Aveţi întrebări asupra acestor afirmaţii?

Această conştiinţă, această cunoaştere "eu sunt", fiinţa, viaţa, toate sunt acelaşi lucru cu starea latentă în sânul aceluia care a fost conceput. Faptul că aţi venit aici arată că urmăriţi să beneficiaţi de ceva, că vă aşteptaţi să se petreacă ceva. Ce credeţi voi că se poate produce oare? Ce este acest principiu primordial?

V.: Totul se află într-o stare latentă, ca o fiinţă nou-născută, conştiinţa este pură şi "virgină". Este oare aceeaşi stare cu purul "eu sunt" lipsit de nume şi formă?

M.: Există o diferenţă. Forma concepută este materială. Această materie în activitate conţine ceva anume care nu se poate vedea, care este într-o stare latentă; conştiinţa se află acolo, dar se află într-un somn profund.

V.: Conştiinţa unui copilaş este "adormită"?

M.: Da. Cea care a "îmbrăţişat", care a luat forma noului născut este potenţial acolo, se află în somn, dar cum a fost posibil să puneţi această întrebare? Cea care vă permite să puneţi o întrebare sau cea care vă permite mai târziu să deveniţi un Jnanin, nu este oare aceeaşi care se află în stare latentă în fiinţa concepută?

Această "ţesătură" este combustibilul. Asta vrea să însemne că

focul este aici, în ea, în stare de somn şi aşteptând să fie trezit. Această "ţesătură", "urzeală" conţine deja focul în ea, altfel nu ar putea să ardă. Vă dau această analogie pentru că astfel voi o puteţi înţelege, iar în absenţa acestui principiu în voi, chiar şi această înţelegere v-ar fi imposibilă. Cu acest principiu trebuie să faceţi cunoştinţă. Eu vă furnizez cunoştinţe despre cunoaştere. Această cunoaştere "eu sunt", conştiinţa, sentimentul de a fi voi înşivă este principiul primordial, ceea ce există anterior oricărui alt lucru şi oricărei experienţe.

Tot ceea ce este combustibil conţine în el focul într-o stare latentă, iar scânteia nu face decât să trezească acest foc. Analogic, ceea ce acordă lumii fenomenale condiţia şi statutul său este acest principiu primordial care "spune" că nu exista nimic altceva în afara lui.

Eu-l Suprem, nemanifestatul, transcendentul nu posedă nici o cunoaştere, el nu se cunoaşte pe el însuşi; el este existenţă totală. Această existenţă e reflectată de conştiinţă, iar această conştiinţă a apărut, a "ţâşnit" din nemanifestat, din transcendent, fără nici o cauză, creând timpul, spaţiul şi materia şi nu poate exista în absenţa corpului. Ea este Conştiinţa, deoarece este unică. Tot ceea ce există este Supremul Eu, tot ceea ce există sunt cu adevărat eu, dar Eu-l s-a limitat prin identificarea cu suportul său şi această realitate s-a voalat. Cu toate acestea, lumea manifestată este identică cu nemanifestatul, este una cu prezenţa Absolută. Nu există nici o diferenţă între Eu-l nemanifestat şi lumea manifestată. De aceea, nu aveţi nevoie de nici o schimbare, de nici un sprijin: VOI SUNTEŢI EU-L SUPREM. Trebuie doar ca mintea voastră să treacă complet în repaus, apoi ea se va dizolva şi nu va rămâne decât adevărata realitate.

Simt nevoia de a vorbi mai mult în dimineaţa aceasta, dar corpul nu îmi permite acest lucru.

Această conştiinţă este latentă în tot ceea ce e viu, ea este unitară, dar nu este de dorit, căci ea este precum o boală, o eclipsă a stării noastre originale. Această stare originală este latentă în noul-născut, înaintea apariţiei conştiinţei. În forma corporală, ceea ce acţionează nu este decât conştiinţa. Tot ceea ce este consumat trebuie să fie evacuat, oricare ar fi nivelul cunoştinţelor achiziţionate.

Chiar şi cei ce se consideră un Jnanin continuă să-şi aducă aminte de primii ani ai copilăriei. Acest principiu primordial de care vă vorbesc este dominant în cazul copilului care este liber de orice idei şi concepte. Acest principiu ce se află în stare latentă în orice forme, chiar şi în cele mai primitive este capabil de absolut orice. Fiinţa ce posedă acest potenţial nelimitat este limitată din nefericire, de propria ei formă. Copilul creşte, ajunge la maturitate, moare, dar ceea ce este latent în el încă din faza conceperii lui va muri? Aţi întâlnit vreodată o "conştiinţă-cadavru"?

Unii dintre voi au atins o anumită erudiţie, o anumită competenţă de care sunt mândri, dar ei nu au nici cea mai mică idee despre ce a fost la început şi nu cunosc natura acelui lucru care este latent în ei. Acest nou-născut slab şi lipsit de orice capacitate de acţiune nu poartă nici o indicaţie, nici un semn referitor la toate aceste fapte "măreţe", pe care le va realiza mai târziu. În acelaşi timp, el nu este conştient de enormul potenţial care se află în el în stare latentă.

Există oare vreo noţiune care să nu fie inclusă deja în această cunoaştere "eu sunt"?

Pentru voi înşivă, reprezentaţi ceva sau nimic? La ce concluzie ajungeţi dacă urmăriţi să răspundeţi acestei întrebări? Ascultându-mă atât de mult timp, ce puteţi voi oare înţelege spunând "eu sunt aceasta"?

Mulţi oameni vin aici şi ţin discursuri despre Vedanta. Îi ascult şi după aceea le pun aceeaşi întrebare şi lor. Nu există nimic despre care să puteţi spune "aceasta sunt eu".

Nici un concept nu va putea niciodată să vă ducă undeva. Principiul primordial este sursa prin care obiectivarea sau conceptualizarea au loc, şi voi sunteţi cu adevărat acest principiu.

V.: Acest principiu există în tot, chiar şi într-o piatră, dar totuşi se pare că numai la nivel uman, conştiinţa poate deveni conştientă de ea însăşi.

M.: Cine este conştient de această conştiinţă? Omul? Există oare vreo entitate care cuprinde această conştiinţă din afara conştiinţei? Voi ştiţi că vă aflaţi aşezaţi aici, în faţa mea, şi numai datorită conştiinţei voastre puteţi şti aceasta.

Conştiinţa se află şi într-o piatră, dar în piatră, cine doreşte să

cunoască această conştiinţă? În fiinţa umană nu există nici o entitate care să se poata experimenta pe ea însăşi ca fiind separată. Nu este decât conştiinţa ce a luat o anumită formă, şi ea vă cauzează toate aceste neajunsuri. Acest principiu primordial e prezent în toate lucrurile, dar se manifestă la cel mai înalt nivel într-un corp uman ce cunoaşte această evidenţăa lui "eu sunt". El se limitează majoritatea timpului la "eu sunt acesta, eu sunt acela".

V

Vizitator: Maharaj, vă rog să ne vorbiţi despre renunţare, despre spontaneitate, despre "acum"?

Maharajah: Nu este vorba de a căuta acest "acum", ci de a fi treaz, atent la propria ta conştiinţă, aceasta este totul. Conştiinţa trebuie să fie conştientă de facultatea sa de a fi conştientă. Nu există nimic de făcut, nici un act anume nu trebuie îndeplinit. A vorbi despre renunţare este pur şi simplu un mod de a exprima acest lucru. Voi sunteţi pura prezenţă conştientă şi nu trebuie să vă repetaţi acest lucru în cuvinte. Păstraţi-o ca fiind esenţa voastră, ca fiind însuşi fundamentul vostru. Aduceţi-vă aminte mereu: conştiinţa este totul. Dacă nu mai există conştiinţă, lumea nu mai există. Această conştiinţă este cu noi în fiecare clipă a existenţei noastre. Ea nu are nici o formă, nici un aspect, are natura iubirii şi este asemănătoare luminii, lumina adevăratei cunoaşteri. Înţelegeţi bine că această conştiinţă nu este reprezentată de corp, ci ea este numai lumină. Lumină ce revelează existenţa. Iată adevărata noastră natură şi să nu întrebaţi "care sunt creatorii luminii" sau "din ce castă este lumina", ea este aici şi este totul.

Lumina este însăşi revelaţia "eu sunt". Este rezultatul corpului, esenţă a hranei. Acest "eu sunt" este condiţia indispensabilă a apariţiei lumii, în imaginea sa fiind conţinut totul. Observaţi, percepeţi, priviţi acest "eu sunt", dar nu prin ochiul fizic. Această conştiinţă precede vederea. În afară de această certitudine "eu sunt", ce mai posedaţi?

Fără de nume, fără de corp, vorbiţi-mi despre voi înşivă. Spuneţi-mi ceva despre voi fără a face apel la amintiri sau la intelectul vostru!

Atunci când corpul va fi iremediabil uzat, conştiinţa îl va părăsi, iar oamenii din exterior vor spune "este mort". Dar voi,

care sunteţi această cunoaştere "eu sunt", nu veţi fi afectaţi cu nimic, căci nimic nu se va schimba pentru voi o dată cu aşa-zisa moarte. Principiul care se stinge atunci nu e corpul, ci este acela care alimentează corpul şi nu este una cu voi.

V.: În somnul profund, conştiinţa se cufundă în Parabrahman şi corpul trăieşte cu încetinitorul, aşteptând întoarcerea la starea de veghe. Este, aşadar, doar forţa care leagă cele două stări (de veghe şi somn profund), o forţă foarte puternică. Este ea acea sursă, acea rădăcină a manifestării despre care deja aţi vorbit?

M.: Da, forţa vitală este foarte importantă, foarte puternică. Toate mişcările, toate acţiunile sunt cauzate de această forţă vitală, prana. În interiorul corpului ea este prana. În exterior, ea este aerul, spaţiul. Activităţile voastre doar par a avea loc în exterior, dar ele se produc de fapt în interior. Conştiinţa resimte durerea sau plăcerea şi nu corpul. Conştiinţa e cea care percepe o lume numită exterioară. De fapt, totul se petrece în interior, totul are loc numai în corpul subtil. Când forţa vitală se sfârşeşte, totul se opreşte, deoarece conştiinţa nu mai este acolo.

Vorbesc mereu şi mereu despre cunoaşterea interioară. Voi căutaţi să vă cunoaşteţi sprijinindu-vă pe lucruri exterioare, însă această cunoaştere nu se poate realiza astfel. Din cauză că vă identificaţi cu corpul vostru, voi percepeţi o acţiune ca fiind exterioară. Când vă veţi cunoaşte cu adevărat, când identificarea "eu sunt o formă" va înceta, voi vă veţi cunoaşte adevărata fiinţă şi totul va deveni viu şi adevărat, deoarece pentru moment, nimic nu este real pentru voi. Niciodată corpul nu va descoperi că el există, ci conştiinţa, prezentă în ea însăşi, conferă realitate lucrurilor. Conştiinţa nu poate fi decât interioară.

În timpul meditaţiei, primul lucru necesar este de a nu mai exista gânduri, cuvinte, mental, semnificant, să nu mai existe nimic. Concentraţi-vă atenţia asupra non-atenţiei.

Fiind identificaţi cu corpul, voi puteţi vorbi mult şi despre multe, dar despre această problemă cheie a conştiinţei nu prea spuneţi mare lucru! Înţelegeţi aşadar următorul lucru: în centrul fiinţei voastre se află cunoaşterea "eu sunt". Rămâneţi prezenţi în acest "eu sunt", acordaţi-i o mare importanţă şi semnificaţie, şi la un anumit grad de maturitate spirituală el va deveni fără de semnificaţie.

A te cufunda în această cunoaştere "eu sunt" este Bhagwan, splendoare divină. Este o iluminare ce străluceşte cu puterea fulgerului. Voi sunteţi lumină şi din această revelaţie apare lumea. Atingând această etapă, deveniţi precum nestemata unei diademe, diamantul din vârful coroanei. Dar, asimilând ce este lumea, ce este această conştiinţă, veţi dori să vă debarasaţi de ele. Veţi descoperi că această splendoare este sursa tuturor erorilor, tuturor minciunilor. Când veţi înţelege în totalitate acest lucru, veţi transcende această stare. Nu mai rămâne nimic, este precum mucusul ce vă deranjează în gât şi pe care îl scuipaţi.

În mod obişnuit, voi nu înţelegeţi acest principiu, legându-l de naştere, şi vă gândiţi la apariţia corpului; nu este vorba de aceasta. Naşterea este apariţia acestui prim element ce conţine cunoaşterea "eu sunt" ca element culminant, corpul formându-se abia apoi. Tocmai acest "eu sunt" ascuns în materie este naşterea. Când veţi observa acest proces în acţiune în tot ceea ce există, atunci vă veţi spune "trebuie să mă separ de toate acestea, nu mai merită să continui".

Voi credeţi că atunci când această materie este uzată se ajunge la "eliminarea" ei. Fals! Tot acest uriaş joc al manifestării este "reaspirat" şi întors în non-manifestare, manifestare şi apoi întoarcere la sursa non-manifestată, înainte de a se manifesta din nou. Moartea nu este numai dispariţia a ceea ce exista înainte. Oamenii caută să evite moartea, dar aceasta este o întoarcere la non-manifestat, la perfecţiunea originală.

V.: Totul se întoarce în elementele sursă care sunt şi ele apoi reabsorbite?

M.: Voi întrerupeţi spectacolul. Conştiinţa închide magazinul şi lichidează toată marfa. Iată ceea ce de obicei numim "moarte", dar aceasta nu e un sfârşit, ci este pur şi simplu întoarcerea la non-manifestare, adică la plenitudine. Imperfecţiunea devine perfecţiune.

Înţelegeţi aşadar că totul provine din elemente de bază primare. Aşa stau lucrurile si cu marii oameni de geniu. În elementul său primordial a ţâşnit ideea nouă sau descoperirea. Apoi nu există decât un proces mecanic care o transpune într-o formă. Fără această creaţie fără de formă, în conştiinţă, tot acest proces mecanic de punere în practică (într-o formă) nu se poate produce,

şi această scânteie genială provine din elementul primar, din elementul de bază.

Puteţi înţelege acest lucru în modul următor: departamentul "mecanic" organizează toate acţiunile, dar şeful, patronul, este principiul de bază.

Nu veţi găsi aceste adevăruri spirituale expuse altundeva. Regret plecarea lui Maurice Frydman (realizatorul cărţii "Eu sunt Acela", n.tr.), căci el a asimilat perfect ce înseamnă elementul princeps, principiul de bază şi ce este activitatea mecanică. Nu am abordat această temă elevată în convorbirile din "Eu sunt Acela". Cel care doreşte să exprime aceasta în cuvinte trebuie nu numai să cunoască aceste noţiuni, ci să devină una cu ele.

V.: Este cumva "eu sunt" elementul primar?

M.: "Eu sunt" este potenţial în elementul primar. Iniţial, totul este exprimat prin aceste elemente primare, apoi prin intermediul corpului care exprimă totul în mod mecanic în această lume.

Aceste elemente de bază sunt foarte importante. Ele celebrează gloria tuturor zeităţilor, dar când veţi realiza ce sunt acestea, că sunteţi de fapt, una cu ele, atunci vă veţi debarasa de ele pentru a atinge starea de perfecţiune.

Ce concluzie aţi tras din tot ce v-am spus şi, fiind de acord cu tot ce v-am expus, ce conduită veţi urma odată întorşi în lume?

V.: Intenţionez să...

M.: Nu! Întâi concluzia...

V.: Da. Concluzia mea este că trebuie să mă stabilesc ferm în prezent, în această prezenţă a necunoscutului, a nemanifestatului, şi pentru asta mă voi strădui să urmez mişcările conştiinţei şi să "basculez" între interior şi exterior.

M.: În mod obişnuit, se vorbeşte de trei lumi: cerul, pământul şi infernul, între ele vreţi să basculaţi? Aceste lumi nu există decât în conştiinţă. Ce vrei să faci de fapt?

V.: Nu vreau să fac nimic, ci doar să trăiesc în prezent.

M.: Activitatea, acţiunea este prezentul. Nemanifestatul îşi descoperă fiinţa în cadrul manifestării. Doar nemanifestatul experimentează acest "eu sunt". Fiţi atenţi la ce vă spun: "eu sunt" este o iluzie şi tot restul este adevărat.

Ascultaţi aceste convorbiri de câteva zile bune, vorbiţi-mi despre ce nu aţi înţeles sau reţinut!

VI

Maharajah: Aveţi întrebări?

Vizitator: Astăzi nu.

M.: Nu mă simt în stare de a vorbi mult, nu sunt ca voi. Când sunteţi fericiţi, vorbiţi mult, iar când sunteţi supăraţi sau nefericiţi, tăceţi. În ceea ce mă priveşte, dacă nu vorbesc, este pentru că nici unul din voi nu poate să mă înţeleagă cu adevărat. Voi încercaţi să beneficiaţi de o ştiinţă, să măriţi un capital de cunoştinţe, dar nimic nu poate fi câştigat, nimic nu poate fi pierdut.

De ce nu plecaţi de aici? Veniţi să mă vedeţi pentru câteva zile, apoi plecaţi unde vedeţi cu ochii, căci eu vă spun lucruri care sunt foarte dezagreabile pentru voi, lucruri periculoase, care pot să vă taie pofta de a trăi. Aşadar, mergeţi să vizitaţi alte fiinţe, ele vă vor îndopa cu sfaturi foarte utile pentru a vă face să vă petreceţi viaţa într-un mod agreabil.

Ce pot eu să vă spun? Cum să vă explic în cuvinte această spiritualitate pe care eu o preconizez? Nimeni nu o va iubi, nimeni nu o va înţelege! Ce mi s-a petrecut de fapt, care este lucrul de care îmi aduc aminte? M-am născut din părinţii mei, din energia tatălui meu. Nu mi s-a mai petrecut nimic altceva, aceasta este tot ce îmi pot aduce aminte şi despre care pot vorbi. Iată viaţa mea! Şi ce pot spune în legătură cu lucrurile pe care le-am înţeles? Ce pot spune eu nu va plăcea nimănui. Este foarte dificil de înţeles ceea ce pot eu spune, căci eu nu mă exprim într-un mod obişnuit, aşa că va sugerez să vă întoarceţi cât mai repede de unde veniţi.

Dispuneţi de vreo putere oarecare? Puteţi să controlaţi ceea ce se află în interiorul vostru? Dacă aţi dispune de vreo învăţătură stabilă sau de o anumită seninătate, de o pace de care să vă puteţi folosi la voinţă, aţi putea revendica o anume autoritate, dar oare aşa să stea lucrurile cu voi de fapt? Nu aveţi nici cel mai mic control

asupra corpului vostru. Dacă rămâneţi constipaţi mai mult de 24 de ore, începeţi să vă agitaţi, să chemaţi doctorul deoarece nu ştiţi ce se petrece cu voi.

Ce autoritate aveţi voi asupra acelui "eu" de care sunteţi atât de mândri? El proclamă "eu sunt acesta, eu nu sunt acela", corespunde aceasta la ceva anume? Vă rog, lăsaţi-mă în pace, să nu ne mai implicăm în această absurditate, aşa că plecaţi!

Există milioane de cuvinte şi de nume atribuite lui Dumnezeu. Puteţi să vă opriţi asupra unuia din milioanele de cuvinte şi nume şi să îl folosiţi?

V.: Am venit aici pentru a învăţa să mor, şi nu pentru a auzi lucruri care să mă satisfacă din punct de vedere intelectual.

M.: Care e forma, care e semnificaţia acestei morţi?

V.: Înseamnă a mă debarasa de ego-ul meu, de personalitatea mea.

M.: Ce se va petrece atunci când va avea loc această moarte?

V.: Personalitatea nu va mai exista.

M.: Poţi spune orice îţi trece prin cap, dar moartea aceasta nu poate fi structurată şi înţeleasă; tu încă te mai afli la nivelul conceptelor. În tine se află conştiinţa care e adevărata persoană, şi dacă ea nu mai e acolo, nu vei mai ştii ce se petrece, asta e tot. Aceasta nu semnifică nimic! Altă întrebare?

V.: Este adevărat, noi nu posedăm nimic, dar e dificil de a trăi în acord cu această revelaţie. Eu rămân identificat cu activităţile mele, dar pot deveni martorul acestora. Această stare nu durează mult, dar o pot relua.

M.: Tu nu ai decât impresia că eşti martor, dar nu aceasta înseamnă a fi martor. Dacă încă vă mai gândiţi că sunteţi sau nu capabil să faceţi ceva, atunci nu aţi înţeles nimic. Nu există nimic în dumneavoastră capabil sau nu să facă ceva.

Cum reuşiţi să vă cunoaşteţi? Aveţi vreo percepţie oricât de vagă a identităţii voastre? Credeţi că aveţi ceva la îndemână care să vă permită să obţineţi altceva? Dacă acel ceva există, el nu poate în nici un caz să obţină ceva, iar dacă nu e nimic, atunci nu e nimic. Ce aveţi de spus?

V.: Nimic.

M.: Ce înseamnă asta, v-aţi înghiţit limba? Aţi venit de atât de departe pentru a nu spune nimic?

Dacă nu există întrebare, nu există nici răspuns. Înainte v-am spus să mă solicitaţi să vă răspund, acum gata, dacă nu aveţi întrebări, nu mai veniţi. Mâine, întrebările voastre vor constitui biletul de intrare.

VII

Maharajah: Aveţi vreo întrebare în această dimineaţă?

Vizitator: Toate întrebările posibile nu sunt decât concepte. Care concept să fie pentru tine cel mai potrivit de a fi pus în discuţie?

M.: Toate acestea apar doar din mişcarea conceptelor şi v-am spus să nu vă identificaţi cu aceasta; puneţi-mi altă întrebare.

V.: Am venit la Bombay plin de energie, gata de a sacrifica totul. Am înţeles apoi că orice acţiune era inutilă, că orice înţelegere nu era decât intelectuală, că nici o acţiune exterioară nu poate grăbi trezirea spirituală. Deci în prezent mă preocup să rămân liniştit şi să aştept noi întrebări.

M.: Este important să pui întrebări atât timp cât mai ai îndoieli şi nelămuriri. Va veni şi ziua în care totul va fi absolut clar, şi atunci nu vor mai fi întrebări deloc. Este foarte bine. La revedere, nu mai ai motive sa rămâi aici.

V.: Nu cred că totul este absolut clar în mine. S-a produs în fiinţa mea o mare purificare, dar încă nu am regăsit calmul.

M.: Atunci când trecutul e mort, e mort şi gata. Nu mai eşti deranjat de un decedat, nu mai poţi comunica cu el. Aşadar, lasă trecutul să moară! Rămâi liniştit, asta e bine, dar de ce să mai revii? Cât timp mai ai de gând sa rămâi aici?

V.: Două săptămâni.

M.: E prea mult! Un tânăr canadian a venit la mine acum câţiva ani şi mi-a pus unele întrebări. După patru zile, el a spus: "Ah, asta e! Am înţeles!" S-a ridicat, a plecat şi nu a mai revenit niciodată. E un lucru bun, el a înţeles cu adevărat şi are mari şanse de a atinge Adevărul. Dar toate acestea s-au petrecut pe un teren virgin, căci el nu făcuse nici un fel de studii spirituale, nu avea

nici un fel de concept legat de spiritualitate.

În cazul tău, ia-ți soarta în propriile mâini. Ai atins un anumit nivel, atât timp cât nu îl depășești, la ce bun să mai revii aici? Venirea ta aici e o distracție intelectuală pentru tine? Ce dorești, de fapt? Ce fac eu de îmi sari pe genunchi ca un copilaș? Eu nu sunt aici pentru a răsfăța și cocoloși pe nimeni, lasă locul tău noilor veniți.

Mă adresez de asemenea, vouă, tuturor. Veniți să mă vedeți, eu vă primesc, dar dacă nu ați fi aici, aș putea să-mi odihnesc acest corp obosit. Rămân totuși aici și țin prelegeri pentru că nu mi se pun întrebări. Sunt răbdător, aștept și rămân la dispoziția voastră dimineața și seara, deoarece știu că mulți dintre voi vin din țări îndepărtate. Dar nu vedeți absurditatea atâtor eforturi și cheltuieli dacă, o dată ce veniți aici, rămâneți muți? Din cauza că nici unul dintre voi nu se stabilește cu adevărat în centrul ființei sale, nu apare nici o întrebare.

Faceți în mod corect diferența între nume, forme, elementul de bază și elementul primar. Faceți deosebirea între aparențe și principiul de unde răsar toate aceste aparențe.

V.: Suntem oare noi cineva sau nu suntem nimic?

M.: Voi, atât timp cât ne raportăm la "eu sunt", nu sunteți nimic. Guru-l meu mi-a zis: "Tu ești Parabrahman, Realitatea Absolută". Voi sunteți această Realitate Suprema, acest lucru este sigur, dar atât timp cât vă identificați cu ceva, voi nu existați cu adevărat și nu sunteți în realitate nici acest sentiment de "eu sunt". Observați simplul sentiment de a exista; "eu sunt" nu este aici, nu există nici o idee, nici o imagine.

Parabrahman nu se cunoaște pe el însuși, nu poate fi descris, căci e dincolo de forme, iar purul "eu sunt", la fel.

În absența identificării cu corpul, ce sunteți voi pentru voi înșivă? Ce ați putea fi? "Eu sunt" a acceptat corpul în micul copil, l-a adoptat întrucât "eu sunt eu însumi".

Toate activitățile sociale au loc prin intermediul conceptelor, cu ajutorul cuvintelor. Fiecare dintre voi are un nume, dar acest nume este una cu ființa noastră adevărată? Cu toate acestea, noi acceptăm minciuna "acest nume este numele meu".

Noi adorăm vechi nume ale zeilor, nume lipsite de înțeles, ce s-au transmis și perpetuat de-a lungul secolelor, nume goale.

Dacă doriți să extrageți ceva din acest corp pe care să îl considerați una cu voi, ce veți găsi? Acest corp nu este decât argila olarului, nu veți găsi nimic. E ca și cum ați dori să găsiți gustul dulce fără a atinge particulele de zahăr. Studiindu-vă conștiința, veți face descoperiri din ce în ce mai subtile, și manipulând aceste gânduri din ce în ce mai subtile, veți reuși să vă debarasați de ideea că voi existați, distrugând astfel ideea "eu sunt corpul".

Imaginați-vă corpul lipsit de viață, neanimat. Viața a plecat, suflul a plecat, corpul este rece. Cunoașterea "eu sunt" a plecat și ea. Atunci, ce sunteți voi? Rămâneți voi înșivă cu ce anume? Corpul a dispărut, suflul, limbajul și "eu sunt" dispar și ele, atunci ce sunteți voi?

Semnifică aceasta că sentimentul de "eu sunt" a plecat undeva? Căldura apei calde pe care o lăsăm să se răcească pleacă oare ea undeva? Când totul dispare, inclusiv "eu sunt", ce mai rămâne ca să poată constata că "eu sunt" a dispărut?

"Eu sunt" există în interiorul acestei forme create de esența hranei. Ceea ce se schimbă nu poate fi în nici un caz realitatea care este imuabilă.

Parabrahman este starea în care nu simțiți că sunteți, că existați. Parabrahman face să vibreze sunetul "eu sunt" în acest corp- hrană.

Voi ați apărut din apă și din sunetul AUM. Ce sunteți voi fără numele dat corpului vostru? Spuneți-mi ceva despre voi înșivă! Ceea ce dorim să cerem prin cuvinte, nu ne poate duce decât la alte cuvinte. Iar pe aceste cuvinte voi le numiți inteligență.

Ce este acest "eu sunt"? Dacă sunteți întrebați cine sunteți, vă veți gândi să dați numele vostru, naționalitatea, casta, credința. Toate aceste informații nu corespund decât unor circumstanțe legate de nașterea voastră și nu sunt legate decât de corpul vostru, atâta tot. Principiul care concură la nașterea unui om este același cu cel care participă la crearea tuturor formelor, tuturor speciilor. Acela care înțelege acest principiu, acela va transcende lumea.

Oricare ar fi subiectul despre care doriți să vorbiți, situați-vă ferm în centrul ființei voastre și nu în corp. Branșați-vă la acest principiu "eu sunt", trăit în clipa de față în interiorul corpului. Branșați-vă la această prezență, și apoi puneți-mi întrebări.

V.: Eu exist datorită dorinței pe care tatăl meu a manifestat-o către mama mea. Oare, în mod analogic, dorința mea de cunoaștere nu duce la proliferarea de noi concepte? Nu sunt oare, altfel spus, tatăl propriei mele ignoranțe?

M.: Nu pui o întrebare referitoare la subiectul tocmai discutat! Știi tu oare cine au fost tatăl tău și mama ta? Vorbești despre ei, dar știi cine ești tu? Care este această particulă care a dat naștere la ceea ce ești tu și care ar fi fost tot tu, chiar dacă circumstanțele te-ar fi făcut să te naști în mijlocul unui popor de sălbatici? Grație acestei particule, posezi noțiunea de a exista. Tocmai această particulă-rădăcină, sevă a ta însuți, îți cer să o cauți.

VIII

Vizitator: Am o problemă de ordin practic. Când mă străduiesc să fiu doar "eu sunt", adorm. Atât timp cât am energie, pot rămâne fără gânduri, dar apoi obosesc, apar gânduri și imagini, și apoi adorm. Oare ce pot face?

Maharajah: Ce înțelegi tu prin a rămâne în "eu sunt"? Ești așezat aici, trebuie să îți confirm acest lucru? Riști tu oare, dacă nu faci un anumit efort, să te crezi mergând pe stradă? Poți oare să nu fii în "eu sunt"? Ce este "eu sunt" pentru tine?

V.: Mă păstrez în "eu sunt". Da, dar dacă nu sunt atent, sunt perturbat și distrat de apariția gândurilor ce formează un fel de ecran.

M.: Faci un efort pentru a atinge o anumită stare, și această stare nu rămâne constant cu tine. Dacă trebuie să faci un efort pentru a o atinge, este oare o stare naturală?

V.: Nu.

M.: Atunci ce înseamnă a fi în "eu sunt"? Este oare nevoie de vreun efort sau ești în acest "eu sunt" înainte de orice efort?

V.: Sunt în "eu sunt".

M.: Atunci de unde vine această nevoie de efort și de energie? Trebuie să-ți dai bine seama de aceste contradicții.

Te afli așezat aici, ai nevoie să-ți amintești aceasta? Este nevoie să-ți precizezi ție însuți că "mă aflu așezat în această cameră"? Nu știi acest lucru înainte ca gândul să se formeze? Din cauză că ești "scufundat" în această stare "eu sunt", a fost posibil să vii aici și să pui o întrebare. De unde ți-a venit ideea că ar fi necesar un efort?

Oricare ar fi experiența ta despre lumea obiectivă, de unde efectuezi această experiență? "Eu sunt" se află aici în primul rând, lumea nu este la dispoziția ta decât dacă tu ești mai întâi de toate

aici. Eşti de acord?

V.: Da.

M.: Ce mai poţi avea altceva în afară de această noţiune de "eu sunt, eu exist, eu sunt viu"? Toate cunoştinţele tale spirituale sunt lucruri deja spuse de alţii, concepte. Ce posezi tu care să provină din intuiţii non-conceptuale? Posezi un nume care să nu-ţi fi fost impus? Crezi că ideile tale îţi aparţin. Nu! Ele sunt comune ansamblului umanităţii, şi ele nu fac altceva decât să îţi traverseze conştiinţa. Ele nu îţi aparţin mai mult decât acest nume care ţi-a fost dat.

Tu acţionezi; acţiunea are loc în conştiinţă, care, doar ea, este una cu tine. Iată cine acţionează, de fapt. Tu nu faci nimic. Tu pur şi simplu constaţi "conştiinţa acţionează", "o mişcare a conştiinţei se produce".

Conştiinţa este legată de cele cinci elemente, dar le precede. Ea este mai întâi în penumbră, precum lumina lunii în zori. Conştiinţa este conştientă de existenţa sa, care nu are nici un nume, şi aceasta este spaţiul. Totul începe cu spaţiul, şi de aici apar cauze şi efecte care participă la apariţia celorlalte patru elemente, prin reacţii unele cu altele. Lumea minerală este creată, iar toate formele manifestate nu sunt decât o expresie particulară a conştiinţei. Dar toată această lume manifestată de la apariţia în spaţiu până la ansamblul Cosmosului, nu este decât nemanifestatul ce devine conştient de el însuşi. Aceasta nu se petrece decât atunci când tu eşti, "existând" conştient de tine însuţi, atunci când rămâi prezent în fiinţa ta fără a face nimic.

V.: Nu putem face altceva decât să urmărim mişcările conştiinţei. Doar conştiinţa se identifică cu conţinutul său, cu ce se află în câmpul atenţiei sale. Cum să stabilim această identificare din moment ce nici o acţiune nu este posibilă?

M.: Iată ce este conştiinţa - conceptul plus lumina. Percepem lumina atunci când avem obiecte luminate, dar nu vedem însăşi lumina. Cunoaşteţi gustul zahărului şi al sării, dar care este gustul gurii noastre?

Voi sunteţi punctul de plecare al întregii creaţii, farul ce luminează creaţia şi care nu are de făcut nici un fel de efort. Nu fiţi nerăbdători. Cufundaţi-vă în sentimentul de a exista fără formă, până în ziua când va ţâşni strălucirea conştiinţei-

lumină, care se află în tot ceea ce există şi care vă va permite să descoperiţi că "eu sunt întregul ansamblu al manifestării".

Trebuie să vă păstraţi constant în acest "eu sunt", şi totul se va produce spontan într-o bună zi. Aceasta nu se poate produce decât spontan şi nu este, în nici un caz rezultatul unei pregătiri sau asceze anume. Dar trebuie să vă aduceţi aminte permanent că "eu nu sunt acela, nici acela, nici acela". Nici o formă! Şi într-o zi veţi constata că "eu sunt Universul, eu sunt Unul, Întreg şi Nedivizibil". "Sunt Unul" vrea să însemne "eu sunt ansamblul tuturor lumilor". Este vorba de "eu sunt", care devine conştient de "eu sunt".

Tocmai acest "eu sunt", limitat la un aspect material, este eroarea fundamentală, care perimează construcţiile cele mai înalte şi mai uimitoare, pe care le putem clădi pe această bază falsă. Aşadar, nu prin manipularea unor idei înalte, spirituale, putem modifica ignoranţa, ci trebuie să revenim la punctul de plecare. A înţelege ce se petrece la naştere este singurul răspuns de care avem nevoie. Când îl vom obţine, vom şti şi vom înţelege ce se poate şti. Trebuie să descoperiţi în voi puterea care vrea să facă, să acţioneze. Adică puterea pe care toţi cei ambiţioşi şi dornici de putere vor şti să o manipuleze, dar a cărei înţelegere se află doar în perceperea reală a ceea ce se petrece la naştere.

V.: Acest elan către viaţă vine din noi? Această dragoste de existenţă nu este oare cauza manifestării?

M.: Această dragoste de viaţă nu a fost creată de nimeni, ci ea apare spontan, o dată cu conştiinţa interioară, ea nu poate precede conştiinţa. Şi ele nu pot fi separate, aşa cum principiul germinaţiei nu poate fi separat de bobul de grâu.

De ce existaţi? Aceasta apare în esenţa hranei! Acest principiu dinamic se exprimă prin intermediul manifestării. Noi nu privim, nu observăm această cunoaştere "eu sunt", ci trăim. Tot ceea ce putem observa este legat numai de hrană. Voi continuaţi din nefericire, în ciuda a ceea ce vă spun eu, să reveniţi la "eu sunt corpul", "eu sunt cel care acţionează". Totul se petrece spontan prin intermediul dinamismului originar care este mişcare, dar voi v-aţi obişnuit să anexaţi acest principiu, să cultivaţi această iluzie "noi suntem această mişcare, noi acţionăm". Cunoaşterea "eu sunt" nu poate fi percepută. Corpul nu este decât un conţinător,

nimic altceva. După ce mă veţi asculta, va trebui să înţelegeţi profund că nu trebuie să faceţi nimic.

Cât timp sunteţi "eu sunt", neformulat, voi nu aveţi nici o formă, nici aspect. Aşadar nu puteţi face nimic, lucrurile, pur şi simplu, vi se petrec.

Această idee eronată "eu sunt corpul" este precum un ghimpe înfipt în talpă. Pentru a vă scăpa de acest fals concept, eu vă dau alte concepte, care sunt precum un ac cu ajutorul căruia vă puteţi scoate ghimpele din picior. Dar dacă lăsaţi acul înfipt în talpă în locul ghimpelui, ce aţi câştigat? Când conceptele mele îşi vor fi jucat rolul, debarasaţi-vă de ele. Aruncaţi şi ghimpele şi acul.

Faptul de a fi ceva anume este fals, iar a ignora ceea ce sunteţi este corect.

V.: Parabrahman înseamnă Absolutul, cel pur şi neatins. Noi, care suntem impuri, poluaţi, cum putem noi să înţelegem inaccesibilul?

M.: Prin intermediul lui Viveka, discernământul spiritual. A discerne înseamnă o schimbare de orientare. Nu vă cramponaţi de cuvinte. Înţelegeţi-le semnificaţia, şi apoi aruncaţi-le.

Când procesul de discriminare se va încheia, nu va mai rămâne nici un cuvânt şi veţi redeveni puri şi intacţi. Atunci, chiar şi "eu sunt" va fi o povară, un element care trebuie aruncat. "Eu sunt" este conceptul princeps şi trebuie să vă debarasaţi de el pentru a accede la Absolut.

Tot ceea ce puteţi percepe nu este decât o manifestare a conştiinţei voastre. Aceasta este chiar o expresie a voastră. Stabiliţi-vă mai întâi în interiorul acestei conştiinţe. Fiţi una cu ea, şi orice altceva se va dizolva. Aveţi încredere în mine. Cuvintele mele vor distruge cuvintele voastre şi se vor dizolva apoi.

Un mic copil nu se cunoaşte pe el însuşi la început; curând el va deveni conştient de corpul său, apoi de corpurile celorlalţi şi va învăţa o mulţime de lucruri. Cu toate acestea, totul a început printr-o lipsă de cunoaştere. Încă de la început, omul ignoră propria sa bază, şi pe această ignoranţă el va construi înţelegerea sa despre lume şi o cunoaştere din ce în ce mai complexă.

Pentru a descoperi adevărul, nu trebuie să căutaţi în direcţia filozofiei sau a religiei, ci tocmai în direcţia opusă. Trebuie să vă întoarceţi la început, trebuie să disipaţi această ignoranţă iniţială

pe care s-a ridicat totul, trebuie să sondaţi ce poate fi această cunoaştere negativă, această absenţă a oricărei cunoaşteri. Când veţi şti asta veţi şti totul.

Cât timp rămâneţi ignorant referitor la baza voastră, la ceea ce vă sprijină, este evident că tot ce puteţi exprima despre Dumnezeu este fals. Dar când veţi înţelege această bază, acest principiu "eu sunt" neformulat, îl veţi manifesta pe Dumnezu şi veţi fi una cu El.

Tot ceea ce puteţi face în afară de a vă căuta şi găsi adevărata natură, este fie de a vă agita şi obosi din ce în ce mai mult, crezând că acţionaţi, fie să adormiţi. Tot ceea ce vă gândiţi să obţineţi în plan social sau spiritual nu este decât un joc.

Fiinţa umană nu există sub nici un chip. Există acest principiu al conştiinţei care vine să se alăture gestaţiei unui corp în momentul concepţiei. La nou-născuţi este "eu sunt" adormit. Apoi, corpul devine conştient, dar această conştiinţă se identifică cu conţinutul său. Astfel, prin această identificare, încep speculaţiile şi suferinţele. Plasaţi-vă fiinţa în pura funcţionare şi scăpaţi de toate aceste suferinţe.

V.: Ce este manifesterea în esenţă?

M.: Manifestarea este Brahma. Aceasta înseamnă "eu sunt prezent". Manifestarea este un lucru spontan. Înţelegeţi că nu există nici o diferenţă între manifestat şi non-manifestat?

Translator: Absolutul transcende relativul, dar el este imanent faţă de tot ceea ce este relativ. Numenul şi fenomenul sunt imanente, iar imanentul şi transcendentul există în acelaşi timp.

M.: Această conştiinţă, ce este ea? O puteţi numi Agni, Animus, Dumnezeu, dar, mai simplu, ea este cea care dă viaţă unui corp. În absenţa ei, corpul nu este decât un anumit dozaj al celor cinci elemente.

Voi gândiţi "eu pot înţelege că nu sunt acest corp, că sunt cel care cunoaşte în mine". Dar a accepta că aveţi conştiinţa la fel ca a mea, că sentimentul de "eu" pe care voi îl trăiţi este identic cu cel pe care îl trăiesc şi eu, este foarte dificil pentru voi.

Trebuie să înţelegeţi că această căldură, această lumină este, la origine, ceea ce este, adică nu este conştientă de existenţa sa. Pentru a distinge un obiect, este nevoie de lumină. Lumina are nenumărate raze, dar nu putem spune că fiecare obiect

nenumărate raze, dar nu putem spune că fiecare obiect beneficiază de o lumină diferită. Obiectele sunt diferite, dar lumina este aceeaşi. Natura acestei conştiinţe este lumina, lumina cunoaşterii, lumina prezenţei. Puteţi voi să dovediţi naşterea sau moartea acestei lumini, care e fără de culoare, şi în acelaşi timp, cuprinde în ea toate culorile posibile?

Ce este conştiinţa, esenţa existenţei? Nu este oare savoarea, parfumul a tot ceea ce a fost conceput şi care s-a născut? Care este punctul de pornire a acestei suferinţe a existenţei duale, cui i s-a dat, de fapt, numele atribuit corpului? Nu este vorba de această conştiinţă latentă? De ce v-aţi născut? De ce existaţi? Întoarceţi-vă la sursă!

Intelectul nu este decât un produs al manifestării. El apare după cele cinci elemente şi forţa vitală. Dar cu toate acestea, el ar vrea să poată controla şi cunoaşte ceea ce îl precede! Niciodată, nici un om de ştiinţă nu va putea înţelege cele cinci elemente, ci dimpotrivă, el ar putea să contribuie la dispariţia vieţii. Aceasta nu este deloc dificil de realizat.

Câţiva ani fără ploaie şi nu va mai exista nici o fiinţă vie care să îşi închipuie că ar putea transforma natura.

Lumea spiritualităţii greşit înţeleasă este o fraudă, ea nu poate exista decât prin fraudă. Mulţi înţelepţi fac concesii în faţa ignoranţei discipolilor lor şi le oferă acestora un concept, o formă. Aceasta este imediat sacralizată, comentată şi devine astfel un lucru complicat, care, după moartea înţeleptului, va naşte mii de dispute şi de controverse. Nu trebuie să aruncaţi şi să vă debarasaţi de tot.

Eu vă vorbesc acum despre propria mea experienţă. Vă vorbesc despre natura mea, despre ceea ce trăiesc în această clipă. Nu mă refer la nici o dogmă, la nici un zeu. Vă vorbesc plecând din punctul de unde mă aflu: realitatea.

Urmăriţi ce se petrece la Pondichery, Auroville şi minunata activitate a lui Aurobindo. Au fost atâtea certuri, dispute şi escrocherii între discipolii lui Aurobindo, încât guvernul indian a pus mâna pe Auroville, şi totul s-a sfârşit.

În limbajul convenţional al spiritualităţii, ar trebui să vă spun "sunteţi cu toţii nişte fiinţe virtuoase, care aţi obţinut în vieţile anterioare multe merite ca să aveţi acum şansa de a veni aici şi de

a-mi asculta cuvintele". Dar nu rămâneţi aici mult timp, unde nu veţi mai fi buni la nimic. Cuvintele mele vor rezolva totul în voi.

Aduceţi-vă aminte ceea ce puteţi, apoi plecaţi şi faceţi tot ceea ce doriţi. Întoarceţi-vă la viaţa socială, iar munca voastră va fi cea mai mare uşurare pentru voi. Urmaţi-vă activităţile obişnuite.

Nu încercaţi să schimbaţi nimic, evitaţi complicaţiile şi discuţiile. Tot ceea ce trebuie făcut nu poate fi arătat. Dacă puneţi boabele de grâu sub piatra de moară, ele vor fi zdrobite într-o făină fină. Doar cele câteva boabe ce se află în centru vor fi cruţate. Aşadar, plasaţi-vă în centru, şi acolo veţi putea rămâne liniştiţi.

V.: Chiar atunci când sunt distrat, neatent la "eu sunt", mă aflu în conştiinţă. Cum pot să fiu atent, cum să rămân în centru?

M.: Această întrebare arată nivelul tău de ignoranţă. Eşti închis în profunda ta limitare. Nu eşti în mod intim convins că nivelul de distragere a atenţiei nu are nici o realitate. Doar centrul, datorită căruia percepi această nelinişte în care te zbaţi, doar centrul care îţi permite să posezi orice idee este autentică. Acest centru este natura ta reală, de care spiritul tău poate fi sau nu conştient.

Când îţi primeşti foaia de impozit, nu mai este nimic de făcut. Maşina se neliniştește, e normal. Dar când ai tot timpul în faţa ta, fără a avea nimic concret de făcut, abandonează toate aceste neliniştii!

Trebuie să simţi acest profund "eu sunt", care este sediul a tot ceea ce te ajută. Observă-l simplu, fără participare, fără cuvinte.

La început, sunteţi destul de interesaţi de căutarea adevărului, şi aceasta ocupă o parte din timpul vostru. Apoi, această dorinţă de adevăr creşte şi devine ca o sete arzătoare. Nu veţi mai avea aşadar nevoie de a face eforturi. Imediat ce veţi avea un moment liber, vă veţi dirija către conştiinţa voastră, spre "cine sunt eu?" Veţi elimina puţin cîte puţin orice altceva, şi într-o zi veţi deveni una cu însăşi căutarea voastră. Adevărul, căutătorul şi căutarea nu sunt decât una!

Marea primejdie este de a găsi satisfacţie în forma căutătorului, adică de a adopta eticheta "eu sunt căutător al Adevărului", cu tot comportamentul aferent, haine speciale, ofrande, atitudini umile, etc. Dacă doctorul X, care e aşezat acolo,

în spate, şi care e un mare doctor, ar fi şi un veritabil căutător al adevărului, el nu ar mai avea bolnavi. Dacă el s-ar uni cu căutarea sa, bolnavii săi ar fi înlocuiţi de discipoli.

Nu mai trebuie să gândiţi, trebuie pur şi simplu să trăiţi pentru a vă atinge scopul, să nu mai aveţi altceva în câmpul conştiinţei. Nemaifiind hrănite de gândurile noastre, conceptele vor slăbi încetul cu încetul, şi prezenţa conştiinţei va deveni din ce în ce mai perceptibilă. Rămânând cufundaţi în conştiinţă, îi veţi permite astfel ca într-o bună zi, ea să se întoarcă la sursa sa. Dacă această căutare nu este abandonată şi este ferm urmată mai devreme sau mai târziu, ea va deveni una cu sursa conştiinţei.

Căutătorul nu este nimic altceva decât cele trei stări (veghe, vis, somn profund) plus un corp viu. Toate la un loc trebuie stabilizate în conştiinţă şi trebuie să devină această prezenţă conştientă, care, ea însăşi, se va întorce spre sursa ei.

Aceia dintre voi care simt nevoia de a urma calea devoţiunii trebuie să înţeleagă cu adevărat ce fac. Ei dau o formă exterioară fiinţei lor adevărate şi o adoră. În interiorul cui se petrece adorarea, de fapt? În interiorul propriei lor conştiinţe, iar forma creată nu este decât un aspect al lor înşişi. Fiţi foarte atenţi, căci ceea ce plasaţi în conştiinţă, aceea veţi deveni!

Înlăturaţi toate etichetele, toate tradiţiile, toate numele, altminteri veţi deveni prizonierii formei lor şi veţi fi sugrumaţi de lanţurile acestora. Înlăturaţi orice impunere, rămâneţi liberi, nu vă cramponaţi de nişte cadavre. Dacă totuşi simţiţi nevoia unei orientări, unei forme, gândiţi-vă la aer. Deveniţi spaţiul, vântul, o adiere răcoroasă sau o tornadă năvalnică, dacă doriţi, dar schimbaţi aceste imagini. Trebuie întotdeauna să vă rafinaţi trăirile. Meditaţi concentrându-vă atenţia asupra atenţiei însăşi, iar cel care meditează se va dizolva. Cauza iniţială nu poate fi altceva decît ea însăşi. Cine precede gândurile? Cel care le gândeşte. Trebuie mai întâi să existe înainte de a putea experimenta ceva, orice.

Atunci când, în rutina activităţii voastre, terminaţi o acţiune, rămâneţi imobili şi rămâneţi pur şi simplu cu conţinutul acelei clipe. Atunci când apare un hiatus în derularea activităţilor voastre, rămâneţi în acel vid şi profitaţi de acea clipă de inacţiune. Renunţaţi la obiceiul de a umple acest hiatus făcând ceva sau

ocupându-vă mintea cu anumite idei. Rămâneţi liniştiţi, nu introduceţi nimic nou în conştiinţă, în locul care focmai a rămas liber.

IX

Vizitator: Ultima oară când am venit aici mi-a părut rău că plec, dar am simţit că Maharaj nu m-a părăsit nici un moment. Oriunde aş fi, orice aş face, prezenţa sa lucrează în interiorul meu. Credinţa mea în el a crescut astfel în mod natural, şi întrebarea mea este dacă credinţa mea e suficient de puternică pentru a ieşi din oceanul naşterilor şi al renaşterilor sau am nevoie de exerciţii speciale?

Translator: Când aţi fost aici ultima oară?

V.: Acum şaptesprezece zile.

Translator: Şi unde aţi plecat atunci?

V.: Să îl văd pe Swami Shivayananda.

Maharajah: Ai avut nevoie de "exerciţii speciale" pentru a intra în pântecele mamei tale? Există ceva anume de făcut pentru ca sămânţa din pământ să producă rădăcini? Tot ceea ce se produce se produce spontan. Dacă o sămânţa prinde rădăcină, las-o să crească şi nu te mai amesteca.

V.: Altfel spus, nu este necesar să practic exerciţii speciale?

M.: Ţi-am răspuns. De ce îmi schimbi răspunsul prin cuvintele tale? Sunt surprins că vii şi îmi pui întrebări. Tu ai un guru care e sannyasin. El a smuls toate rădăcinile care îl ţineau legat de lume, pe când eu sunt un om de familie, am copii şi nepoţi şi am responsabilităţi faţă de ei. Cum mă pot eu compara cu Guru-l tău?

V.: Eu nu am venit să-l văd pe omul Maharaj, ci Fiinţa Supremă, care este aceeaşi şi în Guru-l meu şi în Maharaj.

M.: Eu sunt un om simplu care posedă foarte puţine lucruri: un acoperiş, nişte încălţari, un baston pentru a putea merge şi care proclamă adevărul cel mai simplu care poate exista, cel mai elementar, "eu sunt". Eu nu am nici o importanţă, ci cel care ştie aceasta este important.

Pot exista schimbări în înfăţişarea mea, în diverse circumstanţe, dar acest adevăr primordial prin care ştiu că exist nu se poate schimba. Guru-l tău a smuls toate rădăcinile care îl legau de Samsara, eu rămân în Samsara, dar, în ambele cazuri, care e principiul care ne acordă, mie şi lui Swamiji, sentimentul existenţei noastre? Când eşti conştient de această prezenţă, de această existenţă pură, cum mai poţi acorda importanţă oricărui alt lucru?

V.: Câteodată mă aflu într-o stare ciudată. Văd că tot ceea ce credeam a fi nu mai este decât un pachet de amintiri şi că mă situez dincolo de ele. Sunt suspendat în vid, nu mai există gânduri, dar nu mai există acolo nici adevărul. Nu mai ştiu ce să fac.

M.: Tu ai abandonat vechile idei şi nu ai idei noi. Dar nu poţi avea idei noi, căci tot ceea ce ai putea să percepi nu ar fi decât o concepţie, erori. Nu există nici un individ care să corespundă cu ceea ce eşti cu adevărat şi este în afara oricărei discuţii de a-ţi asuma o nouă identitate.

V.: Nu mai resimt individualitatea, dar simt mereu limitările. Şi asta este foarte frustrant.

M.: Cine a înţeles că nu este corpul?

V.: Nu ştiu.

M.: Dacă nu ştii, cine a ajuns la concluzia că nu este corpul?

V.: Cred că e vorba de principiul care mă menţine în viaţă.

M.: Ceea ce eşti tu este un subiect pur. În starea ta, este imposibil de a fi una cu acest subiect. Nu este aşa că experienţa ta despre tine însuţi este într-o continuă schimbare? La început copil, apoi adolescent şi adult. Ceea ce poate fi neschimbător este subiectul, şi tu nu poţi pricepe o imagine, o formă, deci ceva fals. Dacă continui a te considera un obiect, îţi va fi imposibil să iei contactul cu nivelul purului subiect.

V.: Este necesar de a cunoaşte samadhi, starea de extaz divin, pentru a descoperi starea veritabilă a fiinţei?

M.: Cine este acela care vrea să descopere, care vrea să schimbe, care vrea să se transforme în altceva? Continui să te ataşezi de stările schimbătoare! Imaginea pe care o ai despre tine însăţi este fixă, imuabilă? Cine este acela din tine care vrea să devină altceva?

V.: Cred că toate imaginile sunt false şi ceea ce aş vrea eu este să mă eliberez de toate imaginile.

M.: Cine este acest "eu" care vrea asta? Asta e întrebarea mea!

V.: Asta e şi întrebarea mea.

M.: Renunţă la orice identificare cu corpul şi descrie acest "eu". Hai răspunde! Fără a folosi pe "eu" şi nici ce reprezintă acest cuvânt, spune-mi ce eşti?

V.: Acesta este scopul căutării mele.

M.: Dacă acesta este scopul tău mergi şi întreabă-l pe Guru-l tău.

V.: Ce doriţi să îi spun Guru-lui meu?

M.: Swami Shiwayananda este Guru-l tău?

V.: Da.

M.: Obiectul căutării tale fiind bine precizat, mergi şi întreabă-l. Dacă doreşti să creşti spiritual, lui trebuie să-i pui întrebarea, căci el şi-a asumat responsabilitatea faţă de tine.

V.: Problema cu Swami este că el călătoreşte foarte mult şi nu prea îl pot găsi.

M.: Tratează-l pe Swami ca pe un Guru, indiferent că se află sau nu în Bombay, fie că e treaz sau doarme. Vrei să ai un Guru pe care să-l tratezi ca pe un hamal ce îţi cară ţie bagajele de spiritualitate? Cu atât mai rău pentru tine dacă acesta e adevărul. Tu ai decis aşa, dar nu veni să mă întrebi pe mine ce eşti tu.

Tratează-l pe Guru-l tău ca pe un Guru, cum, de fapt, merită şi trebuie tratat, este singura cale prin care îţi poţi deschide fiinţa.

V.: Este important să avem un singur Guru? Nu există Guru în orice fiinţă realizată?

M.: Consideră-l pe Guru exact ceea ce este şi încetează să alergi pretutindeni căutând răspunsuri la diverse întrebări. Aceasta arată o mare inconsecvenţă. Înainte de a emite o judecată despre infinit, aşteaptă să atingi această stare. Ce părere ai despre starea ta actuală? Cineva te strigă pe nume, şi tu răspunzi. Crezi că acest nume este ceea ce eşti tu?

V.: Dacă ştiam ce sunt nu mai veneam să pun întrebări.

M.: Atunci fii atent la ceea ce ţi se spune. Oricine este îngăduitor faţă dé condiţia sa actuală suferă de o gravă limitare. Porţi o anumită haină, ai barbă şi un lanţ la gât şi îţi afişezi satisfacţia de a fi un căutător al Adevărului. Toate cunoştinţele pe

care le afişezi nu sunt decât lucruri spuse de alţii, lucruri care ţi-au fost repetate iar şi iar.

Încetează de a mai alerga de la un Guru la altul. Rămâi aşezat şi liniştit, descoperă în interiorul tău ceea ce eşti cu adevărat, această conştiinţă care, doar ea, îţi permite să "guşti" această manifestare.

V.: Dumneavoastră ne îndemnaţi să ne reîntoarcem la începuturile noastre. Evangheliile ne spun să devenim asemeni unor copii, dar noi nu ne mai amintim nimic despre această perioadă a începutului deoarece nu avem memorie?

M.: Este adevărat că, deoarece nu vă mai amintiţi nimic, nu vi s-a petrecut nimic între naştere şi vârsta de trei, patru ani? Copilul se naşte şi nu cere nimic, el nu ştie nici că este un "eu", şi totuşi el trăieşte, face şi creşte. Puneţi-vă întrebări legate de acea perioadă. Descoperiţi-vă cele mai vechi amintiri şi exploraţi perioada care le precede. Ce eraţi voi între zero şi patru ani? Ce s-a petrecut înainte de acest moment? În ce moment senzaţia "eu sunt" s-a conturat şi aţi înregistrat-o?

Vi s-au spus poveşti despre naşterea voastră, diverse anecdote despre primii ani de viaţă, dar voi înşivă nu puteţi avea acces la acele experienţe. Cu toate acestea, tot viitorul vostru s-a bazat pe ele. V-aţi sprijinit întreaga viaţă pe un proces al cărui început îl ignoraţi. Punctul vostru de plecare este, de fapt, o absenţă şi nu cunoaşteţi nimic referitor la acest început. Totul începe pentru voi de la imagini inventate, povestite de alţii. Fiţi siguri că totul va avea aceeaşi natură falsă. Aceea structură eronată se prelungeşte deoarece punctul vostru de plecare e fals.

Un Jnanin ia cunoştinţă de "eu sunt" încă de la naştere. Micul copilaş trece prin unele evenimente, dar din punct de vedere emoţional, el nu este preocupat de aceasta, căci lucrurile pur şi simplu se petrec.

Un Jnanin asistă la lucrurile care i se petrec asemenea unui copil, fără a fi preocupat. Când gândim "eu sunt o formă cunoscută", avem impresia că acţionăm, dar nu este aşa. Un Jnanin este stabilit ferm într-o stare impersonală. El nu acţionează, fiind stabilit în natura sa reală.

Somnul profund este o conştiinţă "negativă". Conştiinţa nu este anihilată, ea se odihneşte, este adormită. Un Jnanin a

transcens total conştiinţa şi chiar pe martorul conştiinţei. Un Jnanin este dincolo de timp, într-o stabilitate perfectă, în timp ce somnul profund rămâne legat de timp. Somnul profund pare stabil şi odihnitor, dar nu este cu adevărat aşa. Este precum o menajeră leneşă care a strecurat toate murdăriile sub colţul covorului. În somnul profund, conştiinţa este sub un colţ de covor. Agitaţiile au dispărut pentru un anumit timp! Ele sunt adormite, şi apoi se trezesc la întoarcerea conştiinţei. La micul copil, conceptele nu există decât în stare latentă, dar ele există deja potenţial.

L-am întâlnit pe Guru-l meu de puţine ori, şi el mi-a spus puţine lucruri, dar eu am acceptat total lucrurile exprimate de cuvintele sale. Este un lucru aşa de simplu!

Un anume lucru e conceput în interiorul unei fiinţe umane, se dezvoltă spontan, se naşte, creşte şi, în fine, ea devine un om trezit spiritual, un om realizat. Dar originar, la punctul de plecare, cine a atins acest nivel înalt? Este oare diferit de cine a produs milioane de fiinţe umane? Ce este aşadar această stare de conştiinţă care, în mod ultim, poate să culmineze într-o fiinţă trezită spiritual? O forţă nedorită! Ea acţionează spontan pentru că aceasta este natura sa. Aşa că încetează să mai alergi în stânga şi în dreapta, aşează-te şi caută în interiorul tău acel lucru care e capabil de o astfel de realizare. Dacă acest corp nu ar fi animat de această scânteie de conştiinţă, el nu ar fi diferit de piatra de pe drum.

Cum poate deveni o fiinţă un Jnanin? Absolutul nu are nici un plan, nici un proiect pentru umanitate. Cum poate fiinţa individuală să se transforme, aceasta e întrebarea pe care trebuie să o pui.

Vei mai merge să vezi şi alţi Guru?

V.: Nu.

M.: Dacă vei rămâne ataşat principiului dinamic, care întotdeauna vrea "să facă" ceva, atunci căutarea ta va fi neîncetată. Dacă vei transcende acest principiu, atunci într-adevăr vei găsi stabilitatea.

Translator: Maharaj mi-a zis la începutul întrevederii de azi că nu poate vorbi deoarece se simte foarte slăbit. Tocmai i-am spus că am observat că a vorbit cu o mare forţă şi autoritate, şi el mi-a răspuns: "Dacă vrei să faci pe cineva să înţeleagă ceva,

acest lucru trebuie exprimat cu intensitate şi cu forţă, nu în alt mod. Dar va apărea mai târziu o mare oboseală pentru corp".

X

Maharajah: Eu nu am nici formă, nici nume, ce poate să facă un zeu pentru mine? Nimic din această lume nu mă interesează; nici plăcerea, nici suferinţa nu au nici o putere asupra mea. Starea de existenţă a unui om ataşat de lume este o stare mizerabilă.

Vizitator: Cum să descoperim liniştea interioară?

M.: Realizează studiul non-studiului. Atât timp cât ciclul somn profund-stare de veghe continuă, activitatea şi conştiinţa se manifestă. "Eu sunt" este cauza durerii şi plăcerii. Dacă vrei să îl întâlneşti pe Dumnezeu, cufundă-te în interiorul tău, găseşte acolo sursa tuturor lucrurilor.

V.: Ce leagă somnul profund de starea de vis?

M.: În starea de somn profund, conştiinţa este latentă. Ea începe să devină conştientă de ea însăşi şi creează spaţiul viselor. Acesta este primul fel de trezire, apoi, prin acelaşi proces, se creează starea de veghe, cea pe care voi o consideraţi ca fiind starea normală. Între toate aceste stări, există o diferenţă de proporţii, în esenţă ele sunt identice.

Conştiinţa stării de veghe e legată de timp. Visul sau starea de veghe sunt amândouă o convingere de a acţiona într-un anumit spaţiu. Visul durează minute, viaţa durează optzeci sau o sută de ani, dar procesul este acelaşi. Cele două stări sunt iluzorii, cu toate că acea convingere de a exista în realitate e identică în ambele cazuri.

V.: Ce putem face?

M.: Faceţi ceea ce, de fapt, nu puteţi face. Cel transcendent devine conştiinţă, şi toată creaţia apare. Mica sămânţă ca un vârf de ac conştient este acest "eu sunt" al vostru. Trebuie să îl transcendeţi, mica sămânţă trebuie să se dizolve, să se contopească cu restul înainte de a se întoarce în Absolut. Inversaţi

evoluţia şi întoarceţi-vă la sursă.

Faceţi ceea ce puteţi şi abandonaţi orice altceva, dar amintiţi-vă că o singură frază iluminatoare ajunge.

Ceea ce există, este mai devreme sau mai târziu condamnat la dispariţie, şi ceea ce nu există nu există. Dincolo de aceste două stări se află Absolutul. Orice aţi putea voi imagina şi formula, Realitatea se află dincolo.

V.: Mi se pare că percep o diferenţă între personalitatea şi conştiinţa mea.

M.: Cine pune întrebarea? Când conştiinţa părăseşte corpul cu ce vă veţi mai asocia? Atunci când conştiinţa vă va părăsi, va mai rămâne ceva de perceput care să nu mai aibă conştiinţă?

V.: Nu, este evident.

M.: Cine înţelelege că este evident? Nu îţi aduci aminte nimic dinainte de a te naşte, căci acest corp este necesar ca să se manifeste conştiinţa. Conştiinţa precede prana, precede totul. În clipa morţii, fiinţa umană se disociază şi se întoarce în elementele sale constitutive, conştiinţa se topeşte în conştiinţa universală, iar fără ea nu mai există nici o identificare.

Activităţile au loc, se produc, nefiind altceva decât mişcări în sânul conştiinţei. Orice are loc prin el însuşi se va produce, indiferent de atitudinea voastră. În cazul în care vom lega aceste acţiuni de "eu", ne vom crede responsabilii sau beneficiarii acţiunii în cauză, iar când nu le vom lega, vom rămâne liberi, impersonali şi detaşaţi de evenimentul sau acţiunea în cauză.

Gîndurile sunt legate de conştiinţă. Acolo "locuiesc" ele, acolo este sediul lor. Dintre corp, suflu,etc., doar conştiinţa este vie, nu conştiinţa individuală, ci cea universală şi imanentă în toată creaţia şi în toate fenomenele.

V.: Moartea este întoarcerea conştiinţei individuale în conştiinţa universală. Pentru a scăpa de identificarea cu corpul, nu este oare sinuciderea o cale rapidă de întoarcere la conştiinţa universală?

M.: Momentul morţii trebuie să fie unul de intensă beatitudine, dar în cazul unei morţi provocate, trecerea este traumatizantă şi e însoţită de o mare confuzie a sentimentelor.

V.: Nu întotdeauna.

M.: Dacă nu aş avea acest corp suferind, aş fi în cea mai înaltă

beatitudine. Am remarcat în dimineaţa aceasta că simţul echilibrului a început să mi se perturbe, corpul este foarte slăbit, dar fluxul conştiinţei este neîntrerupt. Cu ajutorul conştiinţei mă aflu în această condiţie rezultată din modificarea corpului şi intelectului. Iubesc totul în afară de faptul de a exista.

Înainte de a vă naşte, care era experienţa voastră, a durerii sau a plăcerii? De ce aţi primit acest corp? De unde vine corpul? Iată întrebările pe care trebuie să vi le puneţi. A vă stabiliza în conştiinţă duce la renunţare, la identificarea spontană cu planul fizic, material. O renunţare nedeliberată, naturală.

Somnul, veghea şi conştiinţa sunt legate de corp. Eu sunt detaşat de planul corporal, natura mea adevărată precede întotdeauna corpul. Ceea ce zic eu nu implică în nici un fel faptul că nu trebuie să vă ocupaţi de viaţa cotidiană. Faceţi-vă munca cât mai bine puteţi. Oricare ar fi aceasta, îndepliniţi-o cu tragere de inimă şi dinamism, şi atunci când va fi gata, odihniţi-vă.

Micul copil are o conştiinţă ce funcţionează în aparenţă precum cea a unui Jnanin. Nu există încă "eu sunt", care este într-o stare latentă. Dar nu trebuie să urmăriţi să elevaţi spiritual un copil, expunând ideile astea. Copilul trebuie să îşi dezvolte propriul "eu". El trebuie să ajungă la identificările necesare echilibrului şi creşterii sale, ca apoi să poată abandona aceste identificări.

Altfel spus, nu este nimic de schimbat la nici un nivel. Totul este necesar şi totul este la locul său! Înţelegeţi sursa din care provine conştiinţa copilului sau vă arunc afară de aici!

Tu, care ai un aer plin de înţelepciune, vorbeşte-mi despre ceea ce eşti!

V.: Eu nu îl cunosc decât pe acela pe care îl descopăr la picioarele lui Satguru.

M.: Bun răspuns. Ştii tu oare ce sunt picioarele lui Satguru? Cuvântul "picior" înseamnă în limba Marathi "începutul clipei, al momentului". Pe picioare vă sprijiniţi atunci când vă ridicaţi. Piciorul este cel ce se află pe sol, este chiar începutul vostru înşivă.

Trebuie să înţelegeţi că Satguru este exact acest lucru. Orice început este important, lucrul pe care ne sprijinim, trezirea clipei, trezirea conştiinţei, aurora înţelegerii. În fiecare început, în

fiecare clipă de debut se decide totul. Acestea sunt picioarele lui Satguru. Cel care a înţeles această clipă de început nu a pierdut timpul degeaba.

Găsiţi clipa începutului, ţâşnirea izvorului, prima clipă de conştiinţă şi de cunoaştere, chiar la graniţa între transcendent şi manifestat. Atunci când zic: conştiinţă, cunoaştere, "eu sunt", vorbesc despre acelaşi lucru.

V.: Mă îndoiesc de ceea ce percep, nu ştiu dacă e iluzie sau realitate.

M.: Poţi recunoaşte clipa în care îndoiala se risipeşte? Îndoiala apare şi dispare. Atunci când îndoielile se risipesc mai pot oare dorinţele să rămână în acel "tu", oricare ar fi el, eliberat de toate îndoielile?

V.: Mai rămân obişnuinţele.

M.: Într-adevăr, obişnuinţele corpului cer mult timp până să dispară. Relaţia intimă pe care ai stabilit-o cu corpul îţi pune probleme.

V.: Este adevărat următorul fapt: cunoaşterea de a fi precede fiinţa?

M.: Conştiinţă, fiinţare, "eu sunt", toate acestea sunt imanente în toate lucrurile. Sunt permanent aici şi apar spontan. Fiinţa apare spontan în forma sa.

Ascultaţi... (Maharaj loveşte un sfeşnic). Unde se afla acest sunet înainte ca eu să îl produc? El se afla în stare latentă în interiorul acestui sfeşnic. Şocul loviturii a trezit acest sunet. Şi unde s-a dus apoi sunetul?

Acelaşi lucru se petrece şi cu acest şervеţel. Dacă voi apropia flacăra brichetei de el, flacăra va declanşa focul conţinut de şervеţel. Lumina conştiinţei este întotdeauna prezentă în fenomen. Forma asociată conjugării forţă vitală/conştiinţă permite manifestarea. Dar chiar dacă numai de formă, existenţa va fi aici, va fi prezentă, deşi adormită.

Conştiinţa va fi precum sunetul ce trezeşte. Conştiinţa trezeşte fiinţa, dar ea se identifică cu diverse aspecte calificate drept agreabile sau dezagreabile, şi astfel noi ne simţim fericiţi sau nefericiţi. Acest proces spontan, natural, al apariţiei conştiinţei în formă este deformat, categorisit, etichetat. Aceasta este de fapt ignoranţa.

V.: Ce provoacă aceste identificări la nivelul conştiinţei? Poate ea să sufere din cauza lor?

M.: Cele cinci simţuri, reflexii ale celor cinci elemente fundamentale, furnizează informaţii neutre. Credeţi oare că simţurile înregistrează câştiguri sau suferă pierderi în funcţie de natura lucrului perceput? Noi interpretăm informaţiile venite de la simţuri şi ajungem să extragem din ele ignoranţa. Uitaţi de aşa-zisele nevoi ale voastre. Înţelegeţi pricipiul de funcţionare care este foarte simplu: nimeni nu e cauza a nimic. În cadrul acestui proces automat ce puteţi face cu dorinţele sau cu nevoile voastre?

Există nenumărate catastrofe, războaie ucigătoare. Au oare acestea vreo legătură cu cele cinci elemente? Pot ele să le facă să le pară rău sau să se întristeze?

Înţelegeţi într-un mod clar procesul ce provine din conflictul celor cinci elemente, elemente care sunt la originea milioanelor de forme existente ce înglobează conştiinţa şi forţa vitală. Este un proces lipsit de orice sentiment, fără noţiunea de câştig sau de pierdere. Se petrece o deteriorare a formei şi a vitalităţii în clipa morţii, asta este tot.

Conştiinţa este numai iubire, este în natura sa de se desfăşura, de a se rafina. Cine ar putea fi atent la conştiinţă dacă nu ar fi una cu ea?

V.: Pot să vă întreb de ce sunt atât de multe fotografii cu diverşi înţelepţi, puse pe pereţi?

M.: Am adăugat aceste fotografii una câte una de-a lungul vieţii mele. Ele sunt dovada ignoranţei mele trecute şi depăşite, o recapitulare a drumului conştiinţei mele. Dar cine a dorit să ştie aceasta, cine este entitatea care a dorit această explicaţie?

Cunoaşterea celor trei stări (somn profund, vis, veghe) este intuitivă şi spontană. Este singura realitate, singura experienţă autentică, care nu poate fi formulată. Ea poate fi numită, de altfel, cu dificultate, cunoaştere.

XI

Vizitator: Cer binecuvântarea Guru-lui Maharaj şi îl implor de a-mi răspunde la întrebarea: cum să îl ating pe Dumnezeu?

Maharajah: Dacă vei avea o dorinţă profundă, de nestins, devorantă, de a-L cunoaşte pe Dumnezeu, vei deveni una cu EL. Ai această credinţă, şi ceea ce eşti, orice ar fi aceasta, se va transforma în Dumnezeu. Acest corp nu e decât hrană. Fii una cu principiul, cu esenţa acestui corp!

V.: Nu înţeleg. Cum pot eu, care mă aflu la un nivel inferior, să mă unesc cu ceea ce este la vârf?

M.: Acest Dumnezeu este creatorul tău?

V.: Da.

M.: Aşadar ai apărut pe acest vârf... câţi paşi ai coborât atunci cînd te-ai născut?

V.: Nu ştiu.

M.: Adoră-l pe acest "nu ştiu" ! "Fii", pur şi simplu, te vei uni cu totul şi vei deveni Dumnezeu. Nu există drum, nu există cale, nu există mijloace.

V.: Krishna, Brahma sunt acestea nişte cuvinte goale?

M.: Sunt nişte cuvinte străvechi, care îndeplinesc sarcina pe care o au. Fiecare părticică a manifestării are rolul său de jucat, nu te amesteca acolo. Abandonează memoria, abandonează cuvintele. Găseşte un singur punct de sprijin, o singură înţelegere care să te facă să exclami: "ah, aşadar, acesta este!". Atât este de ajuns. Ai găsit un astfel de punct?

V.: Singurul adevăr pe care mă pot sprijini este că sunt aici, în faţa dumneavoastră.

M.: Fals! Tot ceea ce poţi observa este fals, realitatea nu poate avea un martor. Este convingerea profundă şi trăită a lui "eu sunt", care este martor. De la apariţia sa, "eu sunt" este martorul.

Nu sunt eu şi cele trei Guna-e cel care vă vorbeşte, şi eu nu sunt una cu ele?

V.: Respiraţia este singurul lucru care continuă în cele trei stări (somn, vis, veghe). Această respiraţie prezintă o dublă mişcare: expansiune, contracţie. Nu este ea precum un punct între eu-l identificat şi purul "eu sunt"?

M.: De ce e nevoie de această întrebare? Află de ce corpul şi "eu sunt" apar în acelaşi timp. Află de ce şi cum se produce identificarea cu corpul, orice altceva nu este decât o curiozitate intelectuală.

Cine a crescut de la nou-născut la omul adult? Acest nou-născut, de unde a venit el, ce l-a făcut să crească? Găseşte sursa acestei creşteri! Tu cunoşti această stare, tu vorbeşti acestei surse, tu eşti una cu ea!

Suntem mereu singuri, orice ar fi. Vrem să scăpăm, şi cu toate astea, starea primordială este aici. A fi singuri înseamnă a fi Unul, unic şi intim legat de toate lucrurile. Iubiţi-vă mai puţin corpul şi posesiunile. Cea care este cu adevărat fiinţa noastră nu are nevoie de iubire, căci ea este iubirea. Daţi drumul, renunţaţi la toate aceste posesiuni derizorii, şi iubirea se va iubi pe ea însăşi. Ceea ce credeţi voi că iubiţi nu are nici o realitate, fiinţa adevărată nu are nevoie de iubire sau de orice altceva.

Vi se prezintă o anume fiinţă, începeţi să o iubiţi, o luaţi în căsătorie, şi ea devine o parte a voastră însivă. Apoi vă certaţi şi deveniţi duşmani. Numai acest complex psihosomatic determină ceea ce sunt alţii pentru voi, şi aceasta nu poate corespunde nici unei realităţi. Nu poate fi niciodată vorba de o persoană care să fie eliberată, ci trebuie să ne eliberăm de persoană, de fiinţa limitată.

Cuvintele indică, arată o anume direcţie, urmaţi-o, dar nu luaţi cuvintele cu voi.

V.: Cum să atingem rădăcina conştiinţei?

M.: Fiţi una cu conştiinţa voastră. Această conştiinţă poate deveni conştientă de ea însăşi prin intermediul ignoranţei, care este combustibilul flăcării conştiinţei. Această flacără devine din ce în ce mai pură. Conştiinţa purificată, prezentă în ea însăşi, nu este Realizarea. Trebuie să ştiţi că trebuie să o transcendeţi şi pe ea. "Eu sunt" este primul şi ultimul punct al dualităţii. Este ultimul concept care, la rândul lui, trebuie transcens. Dar deşi "eu

sunt", uniunea cu Totul va ţâşni spontan. Nu uitaţi că ignoranţa este cea care permite conştiinţei să se deschidă cunoaşterii precum o floare se deschide Soarelui.

V.: Ce aţi spus despre naştere şi copilărie m-a surprins foarte mult; mă frământă încă această problemă şi nu pot formula o întrebare.

M.: Rămâi în acest mister. Regăseşte starea de când erai mic copil. Cufundă-ţi fiinţa în non-fiinţă. Veritabila ta natură este fără de naştere. Tu eşti ceea ce ignori acum, eşti starea de non-cunoaştere.

V.: Eu mă străduiesc să fiu martorul corpului şi ajung a mă vedea ca şi cum aş fi dincolo de mine însumi.

M.: Nu poţi observa decât prin intermediul conştiinţei. Trebuie să mergi înapoi către sursa de unde poţi observa ca un simplu martor curgerea evenimentelor în sânul conştiinţei.

V.: Dar putem rămâne prezenţi în sursă ca martor al activităţii profesionale?

M.: Da. A-ţi găsi centrul în conştiinţa-martor este posibil, şi chiar în munca intelectuală, conştiinţa poate privi cum acţionează nivelul mental. Orice ar putea să aibă loc, numai "eu sunt" îl poate şti şi înţelege. Trebuie să vă lepădaţi de orice identificare cu corpul. Atunci când ştiţi că numai conştiinţa se află la baza a tot ceea ce există, de ce altceva mai puteţi avea nevoie? Fără conştiinţă ce aţi putea fi?

Voi sunteţi în mod neîntrerupt martorul personalităţii voastre, dar nu remarcaţi acest lucru. Identificarea cu lumea şi corpul nu este decât un fenomen de conştiinţă greşit interpretat. Dacă aţi înţeles că nu puteţi muri, atunci faceţi ce vreţi, mergeţi unde vreţi, acestea nu au nici o importanţă.

Forţa vitală, energia, dinamismul, toată puterea de realizare se află în "eu sunt". Puterea lui "eu sunt" reuneşte toate cuvintele din toate limbile. Ştiu că aţi înţeles tot ce v-am zis, singurul obstacol care rămâne este intimitatea cu corpul vostru. Convingerea că într-o zi veţi muri este cel mai mare obstacol.

Pe măsură ce corpul meu se deteriorează şi forţa mea vitală scade, cunoaşterea mea "eu sunt" scade şi ea. Conştiinţa mea este absorbită din ce în ce mai mult de martorul impasibil al acestei manifestări. Profitaţi de aceasta, este nivelul de unde "ţâşnesc"

răspunsurile care vă sunt date.

În identificarea cu cosmosul, conştiinţa voastră nu are ca unic reziduu decât pe "eu sunt". Acela ce se aşază pentru a medita nu poate fi decât cunoaşterea "eu sunt". "Eu sunt cunoaşterea lui 'eu sunt' neformulată" este singura abordare corectă a meditaţiei.

V.: De ce m-am născut?

M.: Este chiar în natura conştiinţei de a se manifesta. Nu există nici o cauză. Soarele se ridică pentru a-şi lumina plantele, este însăşi natura sa.

Dacă îl adoraţi permanent pe acest "eu sunt", veţi cuceri această manifestare, dar eu nu vă sfătuiesc să intraţi în acest circuit. Conştiinţa acţionează prin intermediul corpului, ea are milioane de forme şi este atotputernică.

Voi sunteţi ansamblul a tot ceea ce există, dar orgoliul vostru condiţionează această splendoare divină la dimensiunile corpului vostru, iar convingerile voastre vă limitează la forme iluzorii.

V.: A crede în Dumnezeu nu este o cale de a scăpa de acest orgoliu?

M.: A avea o anume credinţă religioasă nu este decât o satisfacere emoţională. A crede în naştere şi în moarte este tot o autosatisfacere. Fiecare este ghidat şi acţionează doar prin emoţiile sale. Tot ceea ce căutăm exprimăm emoţional.

Nu faceţi nimic, fiţi! Meditaţia este tocmai acest lucru. Rămâneţi ancoraţi ferm în conştiinţa de a fi. Nu căutaţi cunoaşterea a ceva anume. Fiţi! Aceasta este meditaţia perfectă.

Ce putem oare folosi în afară de conştiinţă pentru a ne ancora în conştiinţă? Voi sunteţi însăşi tema meditaţiei conştiinţei noastre. Dacă nu puteţi să abandonaţi ideea că puteţi muri, atunci acceptaţi măcar această revelaţie: voi sunteţi ansamblul manifestării!

V.: Cum să mă stabilesc ferm în conştiinţă?

M.: Nu există stabilitate decât în ceva fără formă. Imediat ce apare un aspect, o culoare, etc., spiritul este solicitat şi se limitează. În planul social, asta dorim: schimbarea, aspecte diverse, mişcarea. Toate acestea nu sunt decât pentru a face timpul să treacă. Conştiinţa este prezentă în toate lucrurile. Ea poate fi percepută în toate obiectele, căci ea este cea care le menţine subzistenţa. Conştiinţa poate fi experimentată şi se

exprimă prin intermediul totalităţii formelor, dar ea este una singură. Focul, aerul, apa, pot ele să fie reduse la o formă unică? Aţi înţeles tot ceea ce era de înţeles, nu mai trebuie să rămâneţi aici mult timp.

Atenţie, cine sunteţi voi? Brahma, dar obişnuinţa corpului este încă prezentă! Cred cu toate acestea că acum trebuie să vă puteţi sprijini pe manifestarea Brahma care sunteţi. Dacă după ce aţi ascultat tot ce s-a spus zilele acestea, veţi continua să vă identificaţi cu corpul şi veţi fi atraşi de viaţa lumească, este problema voastră, dar este o mare eroare. Cuplaţi-vă la fiinţa voastră adevărată atât timp cât existaţi!

Este uşor să nu vă mai identificaţi cu corpul! Observaţi corpul, observaţi forţa vitală a suflului. Faptul că le puteţi observa arată că sunteţi distinct de ele. Aşa cum, mai târziu, veţi observa şi conştiinţa şi veţi fi dincolo de ea. Dar, pentru început, fiţi una cu această conştiinţă. Nu vă puteţi în nici un caz confunda cu această "haină" care este corpul. A te stabiliza în conştiinţă duce la renunţarea spontană la planul fizic, material. Insist, această renunţare este nedeliberată şi se produce de la sine.

Voi credeţi toţi în viaţa voastră individuală, cu toate că ea este iluzorie. Vedeţi aşadar cum ceea ce voi consideraţi adevărat se schimbă necontenit!

Puteţi să-mi arătaţi un singur lucru neschimbător? Numai sentimentul de a fi este cel care există, dar nu ajungeţi să ţineţi seama de el, deoarece toate punctele voastre de comparaţie sunt ele însele schimbătoare. Singur "eu sunt", orice aţi face, rămâne în mod necesar aici, identic cu el însuşi.

"Eu sunt" este sufletul întregului Univers. El se află într-un vierme, în cer, în om, peste tot. Totul repetă "eu sunt". Acesta este principiul dinamic pe care ne forţăm să îl ucidem limitându-l la corp, dar el este nemuritor.

Aţi înţeles şi nu mai e nevoie să reveniţi. Voi ştiţi fără nici o ezitare, fără nici o îndoială, fără a fi nevoie să mai reflectaţi interior, că nu sunteţi o fiinţă de sex opus. Ştiţi acest lucru chiar şi în vis. Dacă sunteţi bărbat, ştiţi că nu sunteţi femeie. Aşadar trebuie să ştiţi la fel de spontan că nu sunteţi corpul!

Adoraţi conştiinţa ca pe cea mai înaltă formă a fiinţei voastre.

- SFÂRŞIT -

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI
CAPITOLUL I 6
CAPITOLUL II 17
CAPITOLUL III 27
CAPITOLUL IV 32
CAPITOLUL V 43
CAPITOLUL VI 62
CAPITOLUL VII 67
CAPITOLUL VIII 75
CAPITOLUL IX 87
CAPITOLUL X 91
CAPITOLUL XI 104
CAPITOLUL XII 113
CAPITOLUL XIII 125
CAPITOLUL XIV 132
CAPITOLUL XV 136
CAPITOLUL XVI 147

PARTEA A DOUA
CAPITOLUL I 153
CAPITOLUL II 162
CAPITOLUL III 172
CAPITOLUL IV 179
CAPITOLUL V 185
CAPITOLUL VI 189
CAPITOLUL VII 192
CAPITOLUL VIII 196
CAPITOLUL IX 204
CAPITOLUL X 210
CAPITOLUL XI 215